

New-Age kritiikin kritiikkiä (vuodelta-91)

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

ALKUPUHE

Kun paneudun johonkin aiheeseen ystäväkirjettä varten, en aina muista enkä halua ottaa huomioon, että sen pitäisi mahtua kahteentoista sivuun (sitä paksumpien ystäväkirjeiden painaminen tulee meidän budjettillemme liian kalliiksi.). Tällä kertaa kävi tosi hassusti. Kun aloin tulostaa kirjettä huomasi, etten saa sitä mahtumaan edes kolmeenkymmeneen sivuun. Tavallisen kirjan muodossa siitä olisi tullut yli satasivuinen. Jätin varsinaiseen New Ageen kohdistamani kritiikin pois ja kirje oli edelleen 24-sivuinen. Mutta tässä se nyt on.

KIRJA-ARVOSTELUJA

UUDEN AIKAKAUDEN MONET KASVOT

Douglas R. Groothuis

Kirjaneliö. 184 s. 104 mk.

Groothuis aloittaa kuvaamalla liikkeen moni-ilmeisyyttä, jatkaa tiivillä katsauksella sen filosofiaan ja kysyy sitten onko se salaliitto. Vaikka laajamittainen salaliitto olisikin olemassa (mikä on epäiltävää), loputon salaliittopohdiskelu vie harhaan. Uuden aikakauden kulttuurivaikutuksen ymmärtämisen tulisi johtaa kristityt paljastamaan virhe ja synnyttämään mieluummin kristillisiä vaihtoehtoja kuin täydentämään salaliittokarttaa yhä useammilla yhteyksillä. Se on pelkkää ajanhukkaa.

Groothuis iskee suoneen. Kristillisiä vaihtoehtoja ei ehdi luoda jos vain keskittyy vartioimaan taivasosuuttaan ja suojautumaan harhaopeilta. Jos energiamme menee maailmanlopun ennustustamiseen ja viimeisen päivän odottamiseen, emme tietenkään viitsi tutkia esimerkiksi sitä minkälainen olisi kristillisen maailman- ja ihmiskatsomuksen pohjalta kehittyvä psykologia. Mitä menetelmiä se käyttäisi? Mitä tulkintoja se antaisi erilaisille tietoisuuden tiloille ja niiden häiriöille, joita ihminen elämänsä aikana kokee? Minkä merkityksen se antaisi aikuiselle minätietoisuudelle, luovuudelle, itsenäisyydelle, spontaanisuudelle, intuitiolle, hengelliselle kasvulle, yliluonnollisille ilmiöille jne.? Tätä työskentelyä näen hyvin vähän suomalaisessa kristillisessä kirjallisuudessa.

Seuraavaksi Groothuis analysoi NA:n taustatekijöitä ja kehitystä viimeisten kolmen vuosikymmenen aikana. Hänen tapansa käsitellä liikkeen historiaa on hyvä. Näin mielenkiintoista ja perusteellista historiikkaa en ole lukenut mistään. Analyysi NA:n vaikutuksesta lääketieteeseen on asiallinen. Hän tarkastelee, mitä voimme oppia holistisesta lääketieteestä, ja esittää myös perusteltuja varauksia sen suhteen. Kristillisenä vaihtoehtona hänellä ei valitettavasti ole tarjota muuta kuin parikymmentä vuotta vanhaa **McMillenin** kirjaa Ei mikään näistä sairauksista, joka poimii kristilliset terveysohjeet Vanhasta Testamentista.

Psykologian osuus alkaa lyhyellä historiikilla eri koulukuntien kehityksestä **Freudista Jungiin, Skinneriin, Maslowiin** ja NA:lle tyypilliseen *transpersonaaliseen psykologiaan* asti. Hän käsittelee kysymyksiä ihmisen jumaluudesta, moraalista ja perimmäisen olemuksen hyvydestä tai pahuudesta. Groothuis vertaa keskenään kristillistä ja NA:n ihmiskuvaa, tehden minusta oikeutta kummallekin. Pettymyksekseni hän melkein kokonaan ohitti kysymyksen identiteettiongelmista eikä ollenkaan käsitellyt minuuden olemusta ja eri tietoisuuden tiloja, joille ei tunnu olevan muuta kristillistä vastinetta kuin koko sanan käyttäminen kirosanana.

Tieteellinen osuus keskittyy paljon kiistellyyn kvanttimekaniikkaan ja siitä tehtyihin johtopäätöksiin, joista kristitty fyysikko **K.V.Laurikainen** on jo vuosia puhunut Suomessa.¹ Hän esittelee ongelman perusteellisesti ja käsittelee sitä tyydyttävämmän kuin Laurikainen.

NA:n poliittisia päämääriä Groothuis käsittelee asiallisen vakavasti lankeamatta yliampumisiin. Hän varoittaa pyrkimyksistä maailmanlaajuiseen valtaan, mutta siteeraa sitten yllättävää kyllä amerikkalaista **Gary Northia**:

“Totaalisen yhteyden etsintä toisin ehdoin kuin mitä Raamattu esittää on kieroutunutta etsintää. Yhteyden tulee olla eettistä, ei tasa-arvoa vaativaa tai humanistista”. Miten se voi olla eettistä, jos se ei ota huomioon kaikkien tasa-

arvoisuutta. Tietäen jotain Northin unelmasta Vanhan Testamentin lainsäädäntöön perustuvasta kristillisestä yhteiskunnasta,² minä mieluummin pitäytyisin ehdotuksessa että *kaikki, myös kristillinen totalitarismi* on paras jättää pöytälaatikkoon. Jos jonkun pitää hallita koko maailmaa, niin olkoon se Jumala, eikä hänen hurskainkaan edustajansa. Lopuksi Groothuis esittelee ja kritisoi NA:n tapaa tulkita Raamattua omiin tarkoituksiinsa, vertaa NA:n hengellisyyttä kristilliseen ja antaa rautaisen tiivistelmän kristillisen maailmankatsomuksen sisällöstä.

Hyvin dokumentoitu, tervejärkinen, tasapainoinen ja informatiivinen kirja. Loppua kohden se on suorastaan haastava ja sydäntä syyttävä. Jäin miettimään kirjoittajan taustaa. Hänet mainitaan tutkijana. En hämmästy. Teoksen alkupuolella on suuren kirjaston paperipölyinen maku - se maistuu tässä tapauksessa tosi hyvälle. Kirjoittaja on tehnyt kotiläksynsä.

¹ Arvioin hänen johtopäätöksiään aika kriittisesti **Ajankohtainen 2**:ssa.

² Homoseksuaalit ja aviorikkojat kivitettäisiin jne

Vaikka Groothuis suuntaakin sanansa selkeästi kristilliselle yleisölle, en epäröisi antaa tätä kirjaa aivojaan tosissaan käyttävälle NA:n älykölle, tai kenelle tahansa siinä mukana olevalle.

Kiitos, **Heljä Meuronen**, erinomaisesta suomennoksesta. Toivottavasti jaksat suomentaa myös Groothuiksen seuraavan kirjan *Confronting the New Age*, jossa hän käsittelee erilaisia vaihtoehtoja tämän uuden trendin kohtaamisessa. Tarvitsemme sitä.

JUMALA PEILISSÄ

Leena Huima

Sanan Kirjat. 166 s. 67 mk.

Tämä on kansantajuinen kirja vaikeasti hahmoteltavasta NA-ajattelusta. Huima yrittää hahmottaa mistä on kysymys ja antamaan siihen oman vastauksensa. Hän ei poimi sitaatteja kauhistuttaakseen lukijoitaan eikä tee luetteloita kielletyistä ilmiöistä, vaan vaivautuu hahmottamaan olennaisia kokonaisuuksia.

Huima analysoi NA-ajattelun keskeisiä teemoja myös suomalaisten esimerkkien kautta. Hän ei anna lukijalle yliyksinkertaisia tapoja tunnistaa paha, vaan haastaa häntä sekä NA-ajattelun, että evankeliumin syvempään ymmärtämiseen.

Joitakin epäreiluja heittoja Huimakin tekee. Hän esimerkiksi heittää epäilyksen leiman Hartolassa pidetun psykodraamakurssin päälle vain siksi, että siellä oli käsitelty naisena olemisen problematiikkaa käyttämällä hahmottamisapuna eriluonteisia kreikkalaisia Jumalattaria.³ Tämän hän teki pelkän lehti-ilmoituksen perusteella tuntematta asiaa sen paremmin. Tunnen kurssinvetäjät ja työskentelytavan, enkä pidä hänen vihjailujaan perusteltuina. Samoin perustein voisi kieltää lapsiltaan **C.S. Lewisin** kristilliset lastensadut, joissa vilisee mytologisia hahmoja tai pitää vaarallisena hahmottaa ihmisluontoa käyttämällä vanhaa *pyknikko- koleerikko-sangviinikko- pingviinikko* -määritelmää. Varsinaista terapiamenetelmää hän ei suoraan kritisoinut. Siihen ei olisi aihettakaan. Psykodraama on työskentelytapana neutraali työväline, jota voi käyttää monissa maailmankatsomuksellisissa viitekehyksissä. Huima suuntaa kritiikkinsä myös kristikuntaan itseensä. Kristitty kritikko joka harjoittaa myös itsekritiikkiä, herättää minussa luottamusta.

Huiman tapa asettaa saarna kuvien, symbolien ja rituaalien vastakohtaksi ei kuitenkaan tyydyttänyt minua. Se on tyypillistä ilmaisua protestanttiselle hengelle, joka uskonpuhdistuksen yhteydessä peitti kalkilla kaikki katolisten kirkkojen seinämaalaukset. Sama rationalistinen kalkki on siitä lähtien köyhdyttänyt protestanttisen perinteen henkeä. Symbolit puhuvat tuntematonta, vielä tiedostamatonta totuutta. Minusta symbolien ja rituaalien vierastaminen perustuu samaan mentaliteettiin, joka torjuu kielilläpuhumisen: kaikki mikä on rationaalisen mielen tavoittamattomissa on epäpyhä. Jos symbolit, (pappis-)vihkimykset ja rituaalit voivat palvella epämääräisiä päämääriä, niin yhtä lailla saarna voi olla luonteeltaan vaikka shamanistinen. Molempien minuutta ja uskoa rakentavia ja taannuttavia mahdollisuuksia olisi syytä analysoida perusteellisemmin.⁴ Toivottavasti hänen sinänsä mielenkiintoinen kritiikkinsä ei saa kirkkokansaa näkemään NA:ta jopa alttarikynttilöissä ja naispappien vihkimyksessä. Sellaiset johtopäätökset ovat valitettavasti mahdollisia Huiman tekstistä.

Kirjassa on aidon henkilökohtaisen taistelun, pohdiskelun ja oivaltamisen makua. Se on esimerkki siitä, kuinka paneutuminen vaihtoehtoihin maailmankatsomuksiin voi haastaa omaa uskoa, tavalla joka tekee aikaisemmista itsensäanselvyyksistä elämää kantavia aarteita. Selvästi näkee kuinka kristinuskon ainutlaatuisuus ja evankeliumin sisältö on Huimalla tämän pohdiskelun kautta tullut entistä rakkaammaksi.

Huima jättää lukijalle kohtuullisesti hengitystilaa. Hän ei luo vaikutelmaa, että joko ajattelet tarkalleen niin kuin hän tai muutoin olet väärällä puolella aita. Hän ei anna omille tulkinnoilleen jumalallista auktoriteettia vaan puhuu nöyryästi luulenpa, että..., voisiko olla mahdollista, että... minusta näyttää siltä, että.... Tällaisen kirjan kanssa uskaltaa väitellä - ja siihen on kyllä aihettakin. Sen esiin tuomia teemoja on varaa korjata ja syventää.

³ Kurssin perusidea perustuu Jean **Shinoda Bolen** kirjaan: *Goddesses in Everywoman*. Harper & Row. -84. Tiedän, että kirjan nimikin voi vain vahvistaa epäluuloja. Lue ja arvioi itse. Minusta se on ihan järkevää psykologiaa, jossa mytologinen aineisto on tietoisuuteen kasvattavassa eikä sammuttavassa, rakentavassa, eikä maagisessa käytössä. Myyttien merkitys yleensäkin on aihe, johon aion vielä palata.

⁴ 14. Vastapainoksi Huiman pappisvihkimyksen kritiikille (joita hän pitää NA-magiana) en malta olla siteeraamatta NA-kritikkojen halveksimaa psykiatrian kauhukakaraa C.G. **Jungia** (1875-1961): "Tuhansien vuosien ajan vihkimysseremoniat ovat opettaneet uudestisyntymistä hengestä. Silti moderni ihminen on unohtanut jumalallisen uudestisyntymisen merkityksen. Tämän unohtuksen rangaistus on neuroottinen rappio, katkeroituminen ja yleinen steriliteetti. On helppo ajaa henki ulos ovesta, mutta tehtyämme sen ateria on menettänyt makunsa - maan suolan. Onneksi meillä on sukupolvelta toiselle periytyvä vihkimisseremonia, joka muistuttaa meitä Hengen voimasta. Kerta toisensa jälkeen löytyy ihmisiä, jotka ymmärtävät mitä tarkoittaa, että Jumala on heidän Isänsä." (*Freud andPsykoanalysis*. Siteerattu kirjassa: *The Choise is always ours*. Harper & Row -75)

Aiheesta kiinnostunut saa paljon pureskeltavaa James W. **Fowlerin** kirjasta *Stages of Faith* (Harper & Row -81.), jossa käsitellään m.m. symbolien ja rituaalien merkitystä uskon eri kehitysvaiheissa ja ihmiselämän eri ikävaiheissa ylipäänsä. Kirjoittaja kehittää ajatuksiaan ja niiden soveltamista seurakuntaelämään perusteellisemmin kirjassa *Faith Development and Pastoral Counseling* (Fortess -87).

Minuuden arvo.

Yksi esimerkki näistä teemoista on kysymys minuuden ongelmasta, jota Huima pohdiskelee monessa kohtaa. NA pyrkii tietoisesti sellaisiin tajunnantiloihin, joissa ihmistä hallitsee jokin muu kuin se, mitä kutsumme minäksi. Tämä on hyvin usein totta, mutta eikö samaa voisi sanoa paljosta kristillisestä julistuksesta, jossa mitään määrittelemättä käytetään Jeesuksen ja Paavalin sanoja minuutta polkevalla eikä pelastavalla tavalla? Hyvin autoritaarisessa kristillisyydessä minuus korvautuu helposti sisäistetyillä auktoriteeteilla ja seurakunnan yhteisellä mielipiteellä. Kun näemme NA:ssa tietoisesta pyrkimyksestä pois minuudesta ja tajuamme sen vaarallisuuden, meidän on korkea aika syvällisesti tutkia sitä, millä tavalla oma julistustyömme ja seurakunnallinen käytäntömme vahvistaa tai heikentää sitä minuutta, joka Huimankin mielestä on luotu ainutlaatuisiksi, ikuisiksi ja Jumalalle äärettömän tärkeiksi rakkauden kohteeksi. Mitä Jeesuksen opetus itselleen kuolemisen, itsensä kieltämisen ja uudestisyntymisen merkittävät ihmisen minuudelle? Mitkä tekijät uhkaavat tätä minuutta ja mikä tai kuka todella pelastaa minuuden? Ehkä kristittyinäkin tarvitsisimme uutta tietoisuutta - selkeämpää tietoisuutta vastuullisesta minuudesta, tosi itsestä, jonka Kristus on uudestisyntyttänyt jatkuvasti kasvavaan ja muuttuvaan rakkaussuhteeseen Jumalan kanssa.

Tietoisuuden tilat

En voi yhtyä Huiman käsitykseen siitä, että usko ei ole tajunnantila eikä tietoisuudenmuutos. Vaikka se olisi paljon muutakin, minun on vaikea kuvitella elävää uskoa, joka ei millään tavalla muuta tajunnan ja tietoisuuden tilaa monta kertaa kasvun aikana. Niitähän tapahtuu jatkuvasti ja spontaanisti ihmisen eri kehitysvaiheissa lapsuudesta aikuisuuteen. Lapsen tietoisuuden tila muuttuu, kun hän noin kolmivuotiaana alkaa käyttää minä-sanaa. Ennen sitä hänellä on hyvin hämärä minätietoisuus. Myöhemmin se muuttuu taas, kun hän saa kyvyn siirtyä tietoisuudessaan itsensä ulkopuolelle tarkkailemaan itseään. Hän ei enää vain ajattele. Hän ajattelee omaa ajatteluaan. Minätietoisuuden tilassa on taas tapahtunut muutos.

Vielä myöhemmin hän saa historiallisen tietoisuuden. Sen jälkeen hän ei enää anna kulttuurisidonnaisille historiallisille ilmiöille itsestään selvää Jumalallista auktoriteettia. Kun vahvasti oman yhteisönsä vankina ollut yksilö, vihdoinkin tiedostaa Jumalallisen yhteisönsä tavalliseksi aikaan sidotuksi ihmisryhmäksi, jolla on oma rajallinen historiansa ja ainakin osittain kulttuurisidonnainen perinteensä, yhteisöllä ei enää ole ehdotonta auktoriteettia. Kun hän pystyy irtaantumaan historian sisästä ja katselemaan sitä ulkopuolelta, hän näkee sen suhteellisuuden ja on vapaa sen ylivallassa. Jumalan tahto ei enää ole sama kuin yhteisön tapa tulkita sitä. Jumalan tahto on ehdoton ja muuttumaton. Meidän tapamme tulkita sitä ja soveltaa sitä on suurelta osin perinteen muokkaamaa ja siksi koko ajan muuttuvaa. Nämä eivät ole vain oivalluksia, vaan kypsymistä ja itseksi tulemistä, eteenpäin vieviä tietoisuuden tilan muutoksia. Tietoisuuden tilan muutos ei ole vain ajattelun sisällön muuttumista, mielipiteiden vaihtumista, vaan ajattelu- ja kokemustavan muuttumista. Se on sisäisen näkökulman muuttumista tavalla, joka vaikuttaa mullistavasti tapaamme kokea itsemme ja maailmamme. Näinollen Huiman väite siitä, että: *“Tietoisuuden muutos merkitsee minuuden rajojen hämärtymistä”*, on vain toinen puoli totuudesta. Tietoisuuden muutos voi merkitä myös minuuden rajojen selkeytymistä. Kaikki riippuu siitä, mikä on tietoisuuden kehityksen etsitty tai spontaani suunta. Tässä onkin tietoisesti valitun Jumalasuhteen ja NA-tyyppisten meditaatiotekniikoiden ero. Ero ei ole siinä, että toisessa tapahtuu tietoisuuden tilan muutoksia ja toisessa ei. Ero on kehityksen suunnassa. NA:ssa todellakin pyritään minuuden rajojen hämärtykseen.⁵ Siksi se on kehityspsykologisesta näkökulmasta katsoen pahimmillaan patologista infantiilisutta (= pysyvä lapsen-, tai vauvanomainen tila) vahvistavaa. Kristittyinä kasvamisen suunta on, tai ainakin pitäisi olla, ihan toinen. Rakkaussuhteessa Jumalaan minuutemme vahvistuu koko ajan. Uskallamme jättää pois valheelliset roolit ja kuoriutua Jumalan lasten vapauteen, joka on vapautta olla oma itsensä. Me emme ole itsemme omia, koska kuulumme Jumalalle, mutta se ei estä meitä olemasta oma itsemme, koska Jumala rakastaa meitä sellaisina.

Huima pitää itsekkin ongelmallisena että esimerkiksi profetian välittäjä muuttuu joskus vain sanoman passiiviseksi ja tiedostamattomaksi kanavaksi. Se on regressiivinen tietoisuuden tilan muutos. Minätietoisuus ja itseohjautuvuus häviää ja tilalle tulee joku muu, aivan kuten tietynlaisissa meditaatioiltoissakin voi tapahtua. Huima ei pidä tätä terveellisenä, niinkuin en minäkään. Sellaiseen profetaaliseen transsitilaan joutunutta henkilöä ei tarvitse kuin nipistää pyllystä tai taputtaa lujanpuoleisesti poskelle, tietoisuuden tilan muuttamiseksi terveempään suuntaan. Hän tulee taas tietoiseksi itsestään, tulee takaisin itseensä. Vasta siinä tietoisuuden tilassa hän voi itse tiedostaa sanomansa, arvioi sitä kriittisesti ja ottaa siitä henkilökohtaisen vastuun.

Minun on niin vaikeaa ymmärtää sitä, miksi Huima ei pysty näkemään tietoisuuden tilojen päinvastaista muutossuuntaa, kristillisen kasvun suuntaa. Koko käsitteen ja sen ilmaiseman todellisuuden luovuttaminen kokonaan NA:lle ei hyödytä

⁵ Ongelma on hyvin tiedostettu transpersonaalisen psykologian ammatti-ihmisten keskuudessa. Kirjassa *Transformations of Consciousness* tohtorit Ken Wilber, J. Engler ja Daniel Brown (New Science Library -86.) käsittelevät niitä ongelmia, jotka syntyvät kun ns. rajatilahäiriöiset ihmiset (= minuuden rakenne heikko) osallistuvat budhalaiseen meditaatioon, joka oikeastaan sopii vain selkeän minuuden omaavalle ihmiselle. He myöntävät varsin selkeästi, että meditaatio, joka ei ota huomioon ihmisen psyykkeen kehitysvaihetta tai terveyttä voi vain vahvistaa perusongelmaa. He eivät missään tapauksessa myönnä pyrkivänsä meditaation kautta takaisin lapsenomaiseen minuuden katoamiseen. Heidän teoriansa mukaan ihminen kehittyy esipersonallisen ja persoonallisen tason kautta transpersonaaliselle tasolle, joka ei ole paluuta taaksepäin, vaan askel eteenpäin. En ymmärrä mystiikasta tarpeeksi, enkä tunne asiaa niin hyvin, että uskaltaisn sanoa varmasti mistä on kysymys. Sen tiedän, että meditaatio-opettajat ovat tehneet vähintään yhtä paljon puoskarointia heikkojen ihmisten sielunelämällä kuin uskonnolliset sielunhoitajatkin. Yksipuoliseen sormellaosoitteluun ei ole varaa kummallakaan. Minusta olisi mukava lukea kristittyjen arvioivan omaa työtään yhtä kriittisesti kuin tämän kirjan miehet tekevät.

ketään. Jopa Huiman oma kirja on yritys muuttaa lukijoidensa tietoisuuden ja tajunnan tilaa - pääasiassa terveelliseen suuntaan sanoisin minä. Mehän tarvitsemme kaikki herätystä - eikö niin? Eikö herääminen jostakin ole heräämistä johonkin? Eikö se todellakaan ole tietoisuuden tilan muuttumista positiiviseen suuntaan?

Huiman kirja on joka tapauksessa todella huima alku tälle pohdinnalle, joka ei varmaankaan lopu tähän. Minä ainakin toivon sille jatkoa.

VESIMIEHEN LAPSET

Leena Huima

Karas-Sana oy -85

Koska Huiman ensimmäisestä kirjasta on tietääkseni painos loppu, en kommentoi sitä pidempään.

Kirja esittelee nuorison suosiossa olevia sarjakuvia, video- ja roolipelejä, tieteiskirjallisuutta ja musiikkia. Hän kuvaa niiden sisältämää maailmankatsomusta ja moraalia. Mässäilemättä kohtuuttomasti yksityiskohdilla hän tiivistää niiden olennaisen sanoman ja vertaa sitä kristilliseen uskoon. Huimalla on kyky nähdä olennainen herkullisen eksyttävien yksityiskohtien keskeltä. Tosin tässä kirjassa on hieman enemmän alkuinnostuksen tuomaa yliampumista.

Huima kieltäytyy johdonmukaisesti autoritaarisen neuvojan, käskijän tai kieltäjän roolista. Myöskään profeetaksi tai taivaalliseksi sensuroijaksi hän ei halua. Juuri tämä nöyrä, inhimillinen ja realistinen lähestymistapa tekee helpoksi hyväksyä hänen sinänsä hyvin rankan ja ehkä hieman ylivakavan analyysinsä nuorisokulttuurin pimeästä puolesta.

Huima ei käytä ollenkaan ulkomaista sensaatiomateriaalia lähdeaineistonaan. Hän pysyy suomalaisissa ilmiöissä, joihin on itse tutustunut, yksinkertaisessa kristillisessä uskossa ja terveessä itsenäisessä ajattelussa.

Erityisesti pidin hänen tasapainoisesta tavastaan käsitellä **Tolkienia** ja **C.S Lewistä**. Heidän ympärillään pyörii yleensä vain vannoutuneita ihailijoita ja ankaria tuomareita.

Kirjan sisältö ylittää sen, mitä nimi lupaa. Se ei rajoitu vain nuorisokulttuurin analysointiin. Huiman antama tila Sci-fi-kirjallisuudelle pitäisi kiinnostaa myös vanhempaa alan lukijakuntaa (joihin itse en kyllä kuulu).

Vaikka kirja on jo viisi vuotta vanha, sillä on edelleen käyttöarvoa. Ehdottaisin, että kustantaja tilaisi Huimalta ajankohtaistetun uuden painoksen tästä kirjasta vastapainoksi **Tex Marrsin** kauhistuttaville sekoiluille.

MATKALLA UTOPIAAN

Paavo Hiltunen

Päivä. 256 s. 29.90 mk

Kirjan perusrakenne on oivallinen. Hiltunen on lukenut **Shirley MacLain**en kaksi kirjaa, joissa hän kertoo omasta matkastaan NA-liikkeen näkyvimmäksi mainostähdeksi. MacLaine on antaumuksella kokeillut melkein kaikkia kuviteltavissa olevia valaistuksen tekniikoita ja kokenut niin paljon yliluonnollisia ilmiöitä, että Hiltunen saa kertomuksesta runsaasti aiheita samalla esitellä ja kritisoida koko NA:laisen ilmiökirjon. Nämä kaksi juonta, MacLainen kokemukset ja NA -liikkeen ilmiöt, Hiltunen punoo yhteen ja liittää siihen kolmannen juonen: *“Mustan eminenssin eksyttävän strategian.”*

Yleiskatsauksena okkultisiin ilmiöihin ja niiden vaarallisuuteen kirja palvelee hyvin tehtäväänsä. Se on kiellettyjen ja myrkyllisten ruokien meny. Useimpien käsiteltyjen ilmiöiden myrkyllisyydestä olen itsekin samaa mieltä. Hiltunen on ihan hyvä NA-liikkeen primitiivisten ääri-ilmiöiden käsittelyssä. Listalle joutuu kuitenkin niin paljon tavaraa, ja Hiltunen kuvaa myrkytysoireet niin shokeeraavasti, että joku voi sen luettuaan varmuuden vuoksi olla syömättä yhtään mitään. Vaihtoehtoista ruokalistaa ei juuri ole ja Hengen ravintoa ei senkään vertaa.

Musta eminenssi.

Aluksi hämmästelin sitä itsevarman tuntuista tietävyttä, jolla Hiltunen antautui Saatanan ajatuksenlukijaksi. Hän on kuin kristillinen **Sherlock Holmes**, joka ratkoo Saatanan tekemiä rikoksia. Tässä salapoliisiromaaniin rikollisen ajatuksenkulku on yhtä yksinkertainen kuin pakkomielleisellä pyroomaanilla. Hiltusen kuvauksissa Saatanana tulee yksioikoisen tyhmäksi juonittelijaksi. Ainakaan Hiltusen nokkeluudelle hän ei pärjää. Salapoliisin ei tarvitse edes vaivata päätään. Hän tunnistaa vihollisen työt ensi silmäyksellä.

“Lusifer loi elokuvan Kristuksen viimeinen kiusaus.” (s. 164)

“Lusifer antoi kirjan elokuvanäyttelijä B.H:n kautta Yhdysvaltain etevimmälle elokuvaohjaajalle... Lusifer loihti eri maiden filmitarkastamot...” (s. 165.)

“Lusifer saattoi New Agen yhtäkkiä vuonna 1968 koko maailman tietoisuuteen...” (s. 166.)

“Lusifer on valinnut Platonin mainitsemaan...” (s. 200.)

Puolivälissä kirjaa Saatanan tarjoaminen jokaisen kyseenalaisen uskomuksen ja ilmiön välittömäksi aiheuttajaksi alkoi tuntua kyllästyttävän yksitoikkoiselta selitykseltä kaikkeen. Loppusivuilla se alkoi uudestaan kiinnostaa. Entä jos hän onkin oikeassa?

Luultavasti hän monessa kohdin onkin oikeassa, mutta juuri tässä oikeassa olemisen ylivarvuudessa piilee vähemmän ilmeinen saatanallinen kiusaus: saatanallisuus on vain *tuolla*.

On hyvä nähdä mikä todella on saatanallista NA:ssa, enkä yhtään epäile, etteikö sitä olisi, mutta jos emme ole tarkkoja omien nurkkien suhteen, myös omasta kristillisyydestämme voi tulla saatanallista.

Yhtenä hetkenä Saatana kiusaa meitä hillittömään ja rajattomaan vapauteen, toisena hetkenä ankaraan ja tiukkarajaiseen moralismiin. Yhtenä hetkenä hän kiusaa meitä itsemme jumalointiin ja toisena hetkenä itsemme mitätöintiin. Hänen tarvitsee vain seurata mihin suuntaan nojaamme ja potkaista persuksiin tai tarjota porkkanaa. Molemmissa suunnissa on tarpeeksi raamatunkohtia, joilla hän voi meitä kiusata.

Saatanallinen kristillisyyden voi olla moralistisen tiukka tai moraalisesti välinpitämätön, elämää ja rakkautta polkevan ankara tai moraalista ja pyhyttä polkevan vapaa. Vapaat ja höllämoraaliset näkevät saatanan ahdasmielisissä tiukkapipoissa (minun oma kiusaukseni) ja päinvastoin. Kumpikin osapuoli korvaa henkilökohtaisen rakkaussuhteen Jeesuksen kanssa omilla moraalikäsitteillään. Molemmat rakastavat omia moraalikäsitteisiään enemmän kuin Jeesusta, joka on valmis kohtaamaan jokaisen juuri siinä missä hän on.

Saatanastakaan ei kannata tehdä liian selvää kuvaa. Hän ei kuitenkaan ole niin yksinkertaisella tavalla paha, että hänen kiusauksensa olisivat ihan helposti tunnistettavissa. Ne, jotka luulevat tuntevansa Saatanan hyvin lankeavat demonisoimaan vastustajansa ja lakkaavat rakastamasta vihollisiaan. Kenet Saatana on silloin voittanut?

Se uskooko Saatanaan, ja millä tavalla, on vähemmän tärkeää, kuin saatanallisten mahdollisuuksien tunnistaminen *kaikissa* valinnoissa ja myös oikeaan uskoon liittyvissä asenteissa.

Paavali varoitti kristittyjä korinttolaisia: ... ”*ettei saatana pääsisi meistä voitolle.*”⁶ Minkä kautta Saatana oli pääsemässä voitolle siinä tilanteessa? Mistä Paavali oli huolissaan? Asiayhteydestä käy ilmi, että Saatana teki työtään korinttolaisen itsevanhurskaassa halussa pitää seurakunta puhtaana torjumalla julkisesti syntiä tehneen miehen yhteydestään. He kieltäytyivät antamasta hänelle anteeksi, lohduttamasta häntä ja osoittamasta rakkautta häntä kohtaan.⁷ Aluksi Saatana toimi heidän välinpitämättömyydessään syntiä kohtaan, mutta nyt hän toimi heidän ylenpalttisessa innossaan torjua paha. Hän esiintyi valkeuden enkelinä, joka houkutteli korinttolaisia pitämään seurakunta puhtaana synnistä synnillisellä tavalla.

Pelkään, että tämän New Age-hysterian aikana toistamme kaikkia niitä syntejä joita viimeksi tehtiin politiikasta (ja varsinkin vasemmistolaisesta sellaisesta) kiinnostuneita seurakuntalaisia kohtaan. Kuinka monta yhteiskunnallisesta oikeudenmukaisuudesta ja sosiaalisesta tietoisuudesta puhunutta pappia on savustettu seurakunnistaan marxilaisina agenteina ja Saatanan lähettäjinä?

Milloin loppuu se into valkeuteen, joka turvautuu mustiin keinoihin? Vasta silloin kun nöyryytemme tunnistamaan pahan myös itsessämme.

En mitätöi tai vähättele sitä, mitä Hiltunen väittää saatanalliseksi. En väitä, että Hiltunen näkee liikaa Saatanan töitä.

Minusta hän ei näe niitä tarpeeksi. Jos Saatanan tunnistamistyö itsessään voi muuttua saatanalliseksi, Hiltusenkin pitäisi olla varovainen.

Älä kehity

Pelastusoppiin sitoutuneina meillä kristityillä tuntuu olevan joku sisäänrakennettu vihamielisyys kaikkea kehitysoptimismia kohtaan. Miksi uskoa parempaan huomispäivään ja ihmiskunnan kehitysmahdollisuuksiin täytyy välttämättä pitää vääränä? Hiltunen itse on elänyt silmittömän ryssävihan aikaa ja osallistunut sotien jälkeiseen jälleenrakennustyöhön. Eikö silloin tarvittu uskoa ihmisten mahdollisuuksiin ja toivoa inhimillisemmästä huomisesta?

”*Ei pahuutta voi poistaa, ei ihmiskunta voi kehittyä siveellisesti paremmaksi niin, että se tekisi vain hyvää.*” (s.44.)

Pahuutta ei tietenkään voi poistaa, eikä kukaan kykene tekemään vain hyvää. Mutta eikö näiden ääripäiden välille mahdu tilaa henkiselle ja siveelliselle kehitykselle suuntaan tai toiseen? Pitääkö meidän ylläpitää rautaista kehitysoptimismia vain siksi, että vihollisiksemme määritellyt ihmiset ylläpitävät naivia uskoa ihmisen kykyyn pelastautua kehityksen kautta?

Olemmeko niin juuttuneita kehitysoopin vastustamiseen, että alamme periaatteessa vastustaa kaikkea kehitystä saatanallisena petoksena?

Onko kaikki kehitys pysähtynyt Jumalan lopulliseen itseilmoitukseen Jeesuksessa Kristuksessa? Ei, siitä vastaa alkaa kehitys. Meidän ei tarvitse lisätä nuottiviivastolle uutta nuottia kehittääksemme musiikkia. Tuohon kiinteään asteikkoon sisältyy rajattomat kehitysmahdollisuudet. Hyvän elämänlaulun nuottiviivasto on meille annettu Jeesuksessa. Se, sävellämmekö sille ukkonnoaa vai jotain muuta on kehitystä.

Älä tutustu itseesi

”*Alku okkultismiin lähtee aina tästä: 'Sinussa on enemmän, sinä olet suurempi kuin tiedät, etsi se esille.'*” (s.46)

Tätäkö suomalainen itsetunto tarvitsee? Johtaako luopuminen itsehalveksunnasta todellakin okkultismiin? Onko itsensä kunnioittaminen Jumalan luomana yksilönä välttämättä itsensä jumaloimista? Pitääkö meidän todellakin varoa itsemme jumalointia polkemalla itseämme ja toisiamme maahan? Käytännössä minä olen huomannut kaikkein itsekeskeisimmiksi sellaiset ihmiset, jotka jatkuvasti vartioivat ja mitätöivät itseään. Vastustamisen ongelmallisuus toistuu tähänkin suuntaan: *Mitä enemmän vastustat itseäsi, sitä enemmän olet itsesi vanki.*

Hiltunen on ihan vakavissaan: ”*Itseään ei todellakaan pidä tutkia. Ihminen on salaisuus, eikä hän itse tule koskaan tuntemaan itseään.*” (s.47.) ”*New Agen kannattaja suhtautuu itseensä kuin tiedemies tai tutkija. Oman itsen tutkiminen on hänelle haaste.*” (s. 182.) Miksi tämä ei voisi olla haaste Hiltuselle itselleen tai kenelle tahansa kristitylle? Pitääkö minun todellakin ajatella, että pitämäni itsetuntemuskurssit ovat saatanallista New Agea vain siksi, että pyrimme yhdessä

⁶ 1Kor.2:11.

⁷ 1Kor.2:5-11.

kohtaamaan totuuden itsestämme, ja ottamaan siitä vastuun armollisen Jumalan edessä? Eikö totuus olekaan vapauttavaa?

“Avaa Raamatusti ja lue sieltä, mitä sinä olet: 'Sillä sisästä, ihmisten sydäimestä, lähtevät pahat ajatukset,... jne.'”

Onko tämä todellakin ainoa asia, jonka kristityn tarvitsee tietää itsestään ja ainoa totuus, johon hän saa uskoa itsestään? Täytyykö meidän todella uskoa olevamme yksinomaan perkeleitä, joiden sydäimestä ei lähde mitään muuta kuin pahuutta? Paavi Hiltusen mukaan kyllä: *“Ihminen on pahuuden kaivo ja synnin lähde. Se on tärkeintä tietää.”*(s.47) *“Kun MacLaine toisti 'minä olen' tai 'minä olen se, joka minä olen' hän ei palvonut vain itseään vaan Saatanaa.”* (s. 168.)

Hiltusen psykologia on hyvin selvä ja pelottavan tuttu:

“Kristitty tietää (= jos väität olevasi kristitty sinun täytyy tietää näin), että oman itsensä rakastaminen on Jumalan rakastamisen vastakohta.” (s. 216.) Johan nyt...

Jos NA:ssa mennään toiseen laitaan ja julistetaan ihmisestä lähtevän vain hyvää, voisiko se olla tyhmä vastareaktio meidän omalle tyhmydellemme?

Tottakai kaikki paha lähtee omasta sydäimestä! Jeesus ei antanut mitään tilaa väistää henkilökohtaista vastuuta omasta pahuudesta syyttelemällä demoneja, yhteiskunnallisia rakenteita, taustaa jne. Mutta Jeesus puhui ihmisestä paljon muutakin. Vuorisaarnassaankin hän julisti autuaaksi laupiaat, puhdassydämiset, rauhantekijät ja ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta.⁸ Puhuiko hän ihmisistä, joita ei ole olemassa? Vai puhuiko hän vain Jeesuksen Kristuksen omista?

Saatana tekee työtään näkymättömästi jokaisessa, joka ei ole Jeesuksen Kristuksen oma.(s. 135.) Tietenkin tekee, mutta onko todellisuus näin mustavalkoinen? Vai pitäisikö sanoa pelkästään musta? Kristittyjen sydän on pelkästään paha ja Saatana tekee työtä ei-kristityissä.

Hiltusen ihmiskuva ja peruspsykologia on ainakin tässä kirjassa niin harvojen ja kielteisten lauseiden varassa, että olen voinut tehdä siitä vääriä johtopäätöksiä. Löysin siitä vain vanhan perinteisen suomalaisen pessimismin raamatunlauseilla höystettynä. Sen mukaan ei-uskovaiset ovat saatanaallisen suruttomia ja uskovaiset ovat jumalallisen surullisia.

Nainen ja luonto.

Nyt kun ilmestyskirjan punainen peto⁹ sellaisena kuin se aikaisemmin tulkittiin onkin konkurssissa ja marxilaisuus sortunut savijaloilleen, samalle raamatunkohdalle löytyykin kätevästi uusi tulkinta: *“New Age on äitijumalan uskonto. Siksi ilmestyskirja puhuu naisesta punaisen pedon selässä. Peto on tuleva antikristus... Traditionaalinen 'miesvaltainen uskonto' tallasi jumalataria teologiallaan ja noitavainoillaan, jumalatarusko voittaa nyt.”*

Tämä ei ole Hiltusen synnintunnustus kristikunnan puolesta, vaikka sen totisesti pitäisi olla sitä. Ei. Me olemme oikeassa ja tämä uusi todistaa meille, että me olimme oikeassa koko ajan. Emmekö todellakaan voi nöyrästi myöntää NA:n kritiikin todeksi. Me olemme teologiallamme ja käytännöllämme polkeneet naista kohta kaksituhatta vuotta. Jos emme todellakaan halua katkeraa naisvaltaa, niin tunnustakaamme vuosituhantiset syntimme ja tehkäämme parannusta edelleen jatkuvasta luonnon ja naisen halventamisesta ja alistamisesta. Muuten saamme vain sen, minkä ansaitsemmekin.

Luonnollisen ruumiin alentaminen näkyy minusta jopa Hiltusen tavassa tulkita Jumalan inkarnaatio eli lihaksi tuleminen: *“Jeesus tarvitsi ruumiin ristiä varten.”* Siinäkö kaikki? Eikö hän todellakaan tarvinnut sitä, vastaanottaakseen vanhemmiltaan fyysistä lämpöä, leikkiäkseen ikäistensä lasten kanssa, ottaakseen myöhemmin lapsia syliinsä, antaakseen Johannekselle rinnan, jota vastaan nojata, nauttiakseen ruuasta ja viinistä, heiluttaakseen piiskaa, itkeäkseen jne.? Eikö inkarnaatio ollut myös Jumalan tapa sanoa kyllä omalle luomakunnalleen, myös aistivalle ja tuntevalle ruumiille? Hiltusen käsitys lihallisen ruumiin merkityksestä on tyypillisen maskuliininen: *Ruumista tarvitaan vain tiettyä tehtävää varten. Se ei ole arvokas itsessään.*

Voisiko NA:n ylenpalttinen keskittyminen ruumiin hyvinvointiin ja sen palvontaan olla vain överiksi menevä vastareaktio omalle tavалlemme alentaa kaiken ruumiillisen merkitystä. Pitääkö meidän vain kärjistä vastakkainasettelua todistaaksemme olevamme tässäkin asiassa oikeassa?

Jos usko ei ole maallista, se ei ole pyhää. Sen täytyy sulkea syliinsä koko elämän tai se ei ole mitään.

Sala-Salaliitto.

Hiltunen ei suoraan väitä, että NA olisi yhtenäinen keskusjohtoinen salaliitto. Hän tekee sen epäsuorasti puhumalla NA:n *virallisesta kannasta* (s. 209.) (jota ei tietenkään ole olemassakaan) ja *newageläisistä teologeista, jotka soluttautuvat kristilliseen kirkkoon.* (s. 58.) Onko kristillistä kirkkoa todella pidettävä putipuhtaana järjestönä, jonka toisinajattelevat ovat sisälle soluttautuneita vihollisagentteja? Sellaisiksi leimattuina heidän kanssaan ei tietenkään tarvitse olla minkäänlaisessa vuorovaikutuksessa. Agentit vain paljastetaan ja eliminoidaan. Sillä siisti. Niinhän me olemme tehneet tähänkin asti.

⁸ Matt.5:3-9.

⁹ Ilm.17:3.

Verenhimoinen NA

Vihollisen mustamaalaaminen seuraa tuttua kaavaa. *1.He ovat tyhmiä. 2.Heiltä puuttuu moraalit. 3.He ovat hillittömän pahoja.*¹⁰

1. New Agen sanoman vastaanottajat ovat ihmisiä jotka eivät ajattele nenäänsä pidemmälle. (s. 230.)

2. Lainoppineena Hiltunen väittää, että NA ei tunne mitään moraalilakia. Se ei tunne edes sanoja synty tai rikos.(s. 224.)

On totta, että NA-ajatteluun ei kuulu juutalais-kristillisen perinteen lainantajaa, eikä heidän filosofiassaan ole uskoa perimmäiseen dualiteettiin hyvän ja pahan välillä. Se ei ole totta, että heillä ei käytännössä olisi minkäänlaista moraalit.¹¹ Yleinen trendi siinä NA-kirjallisuudessa, johon itse olen tutustunut on usko kosmiseen rakkauteen ja yritys soveltaa sitä elämään. Rakkauden lain rikkomisesta puhutaan NA:n ihmisuuhdekirjallisuudessa paljonkin. Tosin heidän tapansa määrittellä kosminen rakkaus ei yllä lähestulkoonkaan Jeesuksen antamaan esimerkkiin ja Paavalin kuvaukseen pyyteettömästä agape-rakkaudesta.

Hiltusen mukaan NA:ssa on tyystin luovuttu hindulaisuuteen ja buddhalaisuuteen kuuluvasta askeesista, itsensä kieltämisestä ja elämän puhtauden etiikasta.(s. 60.) länsimaistettu itämainen perinne on todellakin hyvin usein helppoheikkiversio vailla hindulaisuuden ja buddhalaisuuden eettistä opetusta. Se ei kuitenkaan ole koko totuus. Moni lukemani NA-kirja ja moni tuntemani NA:n ajatuksista innostuneen ihmisen elämä puhuu myös toista kieltä. He voisivat opettaa meille paljonkin puhtaasta elämästä. Itse olen löytänyt paljon todella hyvää ihmisuuhdekirjallisuutta. Niissä minua häiritsee vain se, että kaikki kunnia todellakin annetaan vain jumalallistetulle korkeammalle minälle. Muuten asiassältö on yleensä etiikaltaan korkeatasoista. Jos sellainen kirja auttaa ihmisiä elämään ihmisuhteissaan rakkaudellisemmin se on hyvä asia. Jos se samalla eksyttää ihmisiä kohtaamasta omaa syyllisyyttään ja vajavuuttaan Jumalan edessä, se on paha asia.

3. NA:n oppi on nihilistinen. Se antaa ainekset terrorille, anarkialle ja Antikristuksen kauhujen ajalle. (s. 235.)

Teoriassa tämä on mahdollista. Käytäntö nähdään aikanaan. Toistaiseksi kristikunnalla on omilla harteillaan tuhatkertaaisesti suurempi väkivaltaisuuden syntitaakka.

NA saa eniten vaikutteita buddhalaisuudesta, erityisesti Zen-buddhalaisuudesta. Buddhalaisuudella on noin 500 vuotta pidempi historia kuin kristityillä. Sanottakoon siitä mitä muuta tahansa, se on ilman muuta maailman rauhanomaisin uskonto. Yhteen vuosisataan mahtuu paljon enemmän kristittyjen vuodattamaa verta kuin kahteen ja puoleen vuosituhanteen buddhalaisten historiaa.

Hiltunen menee vieläkin pidemmälle: *“New Agessa muhivat ajatukset rituaalimurhien järjestämisestä. Voivatko New Agen jäsenet tulevaisuudessa miellyttää herransa millään paremmalla tavalla kuin kohdistamalla verenhimoiset, Saatanalta peräisin olevat aikeensa kristittyihin?”* (s. 234.) Siinä määrin kuin NA todella on Saatanan palvontaa, tämä oletukseen pohjautuva ennustus varmasti pitää varmasti paikkansa.

Mutta toisaalta:

Eikö tällaisessa arvailussa ole jotain pelottavan tuttua? Myös roomalaiset ruokkivat ihmisten pelkoa kristittyjä kohtaan levittämällä huhuja kristittyjen salaisista riittimenoista (ehtoollinen), joissa juotiin jumalalle uhrattujen ihmislasten verta. Mitä enemmän kristittyjä pelättiin, sitä enemmän heitä vainottiin. Samanlaisilla mielikuvituksen tuotteilla on kautta aikojen ruokittu juutalaisvainoja. Parhailaankin venäläiset kiihkonationalistit levittävät vaikka minkälaisia huhuja juutalaisista, jotka juonittelevat kansakunnan etua vastaan. Tällaisten huhujen innostamina amerikkalaiset kristityt ovat järjestäneet julkisia kirjanpolttajaisia ja väkivaltaisia uusristiretkiä. Tästä ei ole kuin kukonaskel ulkomaalaisvihaan ja pakolaisten vainoamiseen.

Jos tämä on kristikunnassa vallalla oleva mentaliteetti, täytyy vain kiittää Jumalaa siitä, että meillä ei ole yhteiskunnallista yksinvaltaa.¹² Siinä tapauksessa ainakin väärät joutuisivat roviolle.¹³

Tottakai on okkultisia ryhmiä, jotka vihaavat kristittyjä. Ainahan niitä on ollut olemassa. Niidenkin edessä meidän on ensimmäiseksi mentävä itseemme. Niiden jäsenet ovat yllättävän usein kristittyjen kotien lapsia.¹⁴ Onko heidän

¹⁰ Minusta on varsin mielenkiintoista, että miehet ovat kautta historian perustelleet ylivaltaansa suhteessa naiseen turvautumalla täsmälleen samaan kaavaan: Nainen on aivoton, lihallinen, syntyin houkutteleva huora, jota miehen täytyy varoa ja pitää aisoissa. Käänteisen ja vähän romanttisemman vaihtoehdon mukaan nainen on herkkätunteinen (= tyhmä), tavallista hengellisempi (= ei ymmärrä realiteeteista mitään) madonna (= hauras äitihahmo), jota miehen tulee palvoa ja suojella. Molemmilla tavoilla mies pitää poliittisen, taloudellisen ja käytännöllisen vallan omilla käsissään, eikä anna naiselle tilaa olla mitä on, kaikessa ristiriitaisuudessaan, eikä kohtaa häntä ihmisenä ja kumppanina.

¹¹ Jopa **Anton Laveyn** perustamassa saatananpalvojien kirkolla (jota kristityt niin mielellään pitävät New Age-liikkeen edustajana) on omissa laissaan negatiivinen versionsa Jeesuksen kultaisesta käskystä: Älä tee muille, mitä et tahdo muiden tekevän sinulle.

¹² Itsenäisyyspäivän pakinassaan (Kristityn Vastuu -89) **Hiltunen** sanoo: Emme antaneet rintamalla raskasta uhria sitä varten, että Lusifer saisi tehdä lapsistamme selvänäkijöitä a la **Rudolf Steiner**. Hiltunen viittaa siihen, että Suomessa on ollut vapaus perustaa Steiner-kouluja (jossa sivumennen sanoen ei tietääkseni kouluteta selvänäkijöitä) ja asettaa kyseenalaiseksi rintamalla annetun uhrin, kun tulos on tämä. Olisko naapurin malli sittenkin ollut parempi? Siellähän niitä ei ole perustettu, eikä siellä ole epäsiiveellisiä pornokauppojakkaan. En itse ollut edes syntynyt kun Hiltunen oli rintamalla, mutta minä ainakin olen kiitollinen siitä vapaudesta, jonka edestä meidän isämme ja äitimme taistelivat -siitäkin huolimatta, että samasta vapaudesta nauttivat muutkin kuin kristityt. Jos itse olemme käyttäneet vapauttamme vain penkissä istumiseen, eikä koulujen perustamiseen, se on meidän häpeämme.

¹³ Reiluuden nimissä täytyy sanoa, että Hiltunen kirjansa viimeisillä sivuilla hieman laimentaa puheitaan ja sanoo: Enemmistö newagelaisista on 'sekakansaa'... He seuraavat yhteiskunnan laatimia lakeja eivätkä ole sen pahempia kuin pelastumattomat ateistit. s. 247.

katkeruudellaan joku tärkeä sanoma meille? Kuinka kovaa meille pitää huutaa, ennenkuin suostumme kuulemaan ja menemään itseemme? Olisiko mahdollista, että heidän katkeruutensa kohdistuu johonkin sellaiseen meissä, johon Jumalakin haluaisi meidän kiinnittävän huomiomme?¹⁵

Mitä kuurompia vanhemmat ovat lapsilleen, sitä katkerimpina he joskus lähtevät kotoaan. Mitä lujempaa lapset kaukaakin huutavat vihaansa, sitä kuurommin vanhemmat siihen suhtautuvat. Onko tässä asetelmassa mitään tuttua? Länsimainen kristillisyys ei ole tottunut valta-asemansa kyseenalaiseksi asettajiin. Monet sukupolvet ovat itsestään selvästi kulkeneet isiensä jälkiä. Se on loppu nyt. Uusi sukupolvi on asettanut isien perinnön rajusti kyseenalaiseksi. Koskaan eivät omenat ole pudonneet niin kauas puusta kun nyt. Onko se kaikki pahasta? Ainoa hyöty minkä saamme määrittelemällä tietyt ihmiset tai ihmisryhmät pahoiksi on se, että heiltä ei sen jälkeen tarvitse oppia yhtään mitään.

Utelaisuuden synty

“Haluan tarjota lukijalle ikkunan, josta käsin hän voi turvallisesti katsella New Agen maailmaan.”

Tämän lupauksen Hiltunen täyttää. Kirja on siitä erikoinen matkakertomus, että kirjailija ei itse ole käynyt kuvaamallaan matkalla. Hän on lukenut tarpeeksi monta muuta matkakertomusta voidakseen tehdä niistä oman versionsa. Ikkuna maailmaan on ja pysyy turvallisena. Panssarilasin sisäpuolella kaikki ovat oikeassa ja sen ulkopuolella kaikki ovat väärässä. Senhän me jo tiesimme, mutta tietenkin tuntuu hyvältä saada siihen uutta vahvistusta. Asia on loppuun käsitelty. Mitään uutta ei ole opittu, eikä onneksi tarvitsekaan oppia. Itse asiassa emme edes saa oppia: *“Sinun on pidettävä uteliaisuutta syntinä, etkä saa enää sietää sitä elämässäsi.”* (s. 22.)

Liian myöhäistä Paavo. Hyvän ja pahan tiedon puusta syöminen johti meidät tielle, jossa meidän täytyy oppia tuntemaan hyvää ja paha - halusimme tai emme. Utelaisuuden synnillistäminen voi pitää lapsen pinnasängyssään, mutta ei totisesti auta aikuista elämän tiellä eteenpäin.

Hiltunen tarjoaa katkeransävyyisen lohdutuksenpuolikkaan sanomalla: *“Ilmeisesti me kristityt saamme odottaa hamaan Kristuksen tuomaan tuhatvuotiseen valtakuntaan, ennenkuin meidän erikoislaatumme tunnustetaan.”* (s. 185.) Entä jos meidän ainutlaatuisuutemme osoittautuikin aikanaan vain tavallisen yleisinhimilliseksi taantumuksellisuudeksi? Kristus oli ja on ainutlaatuinen. Entä jos meidän kristittyjen ainutlaatuisuus ei kaikesta puheesta huolimatta olekaan Kristuksen kaltaisen elämän ainutlaatuisuutta? Sellainen elämä tulee taatusti huomatuksi ennen tuhatvuotista valtakuntaa.

Kohdella vai kohdata

“New Age on nyt 'in' ja vetää puoleensa ihmisiä, joilla ei ole ollut todellista kontaktia Raamattuun uskovaan kristillisyyteen.” Tällä todistamattomalla väitteellä voi liiankin helposti välttää itsekritiikin tarpeen. En voi todistaa päinvastaistakaan väitettä oikeaksi, mutta oma kokemukseni mukaan monet NA:sta kiinnostuneet ovat nimenomaan kristikunnan hengelliseen köyhyyteen ja todelliseen ahdasmielisyyteen tympääntyneitä etsijöitä.

Mitä Hiltunen suosittelee kristityille tämän liikehännän edessä? Hänen oma roolinsa on selvä: *“Nyt niinkuin sodan aikana kuulun raskaaseen tykistöpatteristoon. Tähyilen vihollisen taisteluasemia ohjaten tulta oikeaan paikkaan.”*¹⁶ Mutta entä me muut?

Älä-koske-maista-haista-varoitusten lisäksi hän sanoo: *“Kristillisen kirkon tulisi kohdentaa heihin lähetystoimintaansa New Agen pysäyttämiseksi.”* (s. 247.) En mahda sille mitään, että tuo lause tuntuu tosi tympeältä. Muistan, kuinka itse olin “luopiuteni” aikana innokkaiden evankelistojen käännystoiminnan kohteena. Kukaan ei välittänyt tutustua minuun. Kukaan ei kuunnellut minua. Kukaan ei edes yrittänyt ymmärtää minua. Olin vain evankelioimisobjekti, käännytettävä sielu, piruparka, johon kohdistettiin lähetystoimintaa. Emmekö vielääkään ole oppineet sen enempää Jumalan lähelle tulevasta ja ihmistä kohtaavasta rakkaudesta? Uuden aikakauden ihmiset ovat yleensä sen verran herkkiä, että vaistoavat varsin hyvin, milloin heitä kohdellaan, ja milloin heidät kohdataan.

Lähetystoiminta ei sitäpaitsi pysäyttämisen- vaan edistämistoimintaa. Evankeliumin elämää pelastava ja ylläpitävä sisältö hukkuu, jos alamme käyttää sitä vain vastustamisen välineenä.

Parhaimmillaan tämä paatoksellinen kirja toimii vakavana varoituksena okkultismista, spiritismistä ja saatananpalvonnasta. Filosofisella tasolla sillä ei ole paljoakaan sanomista siihen uuteen ajatteluun ja maailmankatsomukseen, joka on syntymässä. Se on kohtuullisesti yleissivistävä kirja. Hiltunen ei ole niin huolimaton tosiasioiden kanssa kuin jotkut seuraavista kirjailijoista. Heikoimmillaan Hiltusen kirja on vain pimeyden kiroamista ilman kynttilän sytyttämistä.

Ehkä tässäkin asiassa on ainakin neljä näkökulmaa: Hiltusen, New Agen, minun ja sitten se oikea.

¹⁴ Niinkuin hämmästyttävän moni saksalaisesta **Bader-Meinhof**-terroristiryhmästä oli autoritaaristen pappisperheiden lapsia.

¹⁵ Eräs katolinen nainen unelmoi nuoruudessaan mahdollisuudesta palvella Jumalaa pappina. Koska se ei ollut katolisessa kirkossa mahdollista, hän ryhtyi nunnaksi. Koettuaan nunnan aseman liian alistetuksi hän jätti kirkon kokonaan ja ryhtyi prostituoiduksi. Lopulta hän liittyi saatananpalvojien kirkkoon. Siellä hän vihdoinkin sai mahdollisuuden olla pappi ja suorittaa alttarimenoja. Hänen tietään ohjasi toisaalta rajaton vallanhalu ja toisaalta katkeruus miesten taholta kokemastaan väärydestä. Hänen kapinansa vei helvetin porteille asti. Monen kärsimyksen jälkeen hän on nyt Jeesusta rakastava teologian opiskelija protestantisessa yliopistossa. Hänen unelmansa on tulla papiksi - palvelevaksi papiksi (*Unmasking the Powers*. Walter **Wink**. Fortress press -88.)

¹⁶ *Kristityn Vastuu*. Jouluk. -89. Mihinkähän Hiltunen muuten suuntaisi tykistötulen, jos hän pääsisi selville salaliitosta, jonka tarkoituksena on polttaa kaikki Steinerkoulut ja karkoittaa Reijo **Vilenius** Tiibetiin?

OPERAATIO UUSI AIKA

Onko New Age -liike valtaamassa Suomen?

Esko Halme

RV-Kirjat 182 s. 68 mk.

Mitä? Eikö Suomen valtaaja enää olekaan Neuvostoliitto? Eikö suuren punaisen pedon pelotusarvo enää riitä? Pitääkö suht' väritöntä iltalehtijournalistista raporttia NA:sta markkinoida vetoamalla uuteen versioon ikivanhasta valtauspelosta, joka tuntuu vieläkin sakeana virtaavan suomalaisessa veressä?

Nooa ja New Age

Halme aloittaa NA:n historian käsittelyn paratiisista. Hänen huikean mielikuvituksellinen kuvauksensa ennen vedenpaisumusta vallinneesta NA:sta perustuu yli sata vuotta vanhoihin G.H. **Pemberin** perustelemattomiin arvailuihin. Siltä osin hän käsittelee historiallisia tosiasioita yhtä hulvattomasti kuin **Däniken** aikanaan.

Silloisen NA-liikkeen vedenpaisumukseen johtaviin synteihin kuului muunmuassa "*Epäasiallinen naissukupuolen korostaminen... Myös syvennyttiin taiteisiin, mikä vangitsi ihmisen mielen ja auttoi unohtamaan Jumalan.*" (s. 19.)

Millä nämä väitteet perustellaan? Siitä minulla ei ole aavistustakaan. Päätarkoitus on kai vetää näistä synneistä omat johtopäätökset nykyaikaan.

Vedenpaisumuksen ja ajanlaskumme alun välisen uskonnollisen historian hän tiivistää salaliittoteoriaan, jonka mukaan Vanhassa Testamentissa mainittu¹⁷ pahamaineisen **Nimrodin** poika (myös nimeltään Nimrod) nai äitinsä

Semiramiksen. Yhdessä nämä muodostivat saatanallisen kolminaisuuden.(s. 27.) Sen jälkeen kun Hurskas **Seem** oli tappanut Nimrodin, paloitellut hänen ruumiinsa ja lähettänyt osat varoituspöytä eri puolille Baabelia

paholaisenpalvontaa siirtyi maan alle. Mutta eihän se tietenkään siellä pysynyt. Saatanallinen äitijumalatar **Semiramis** (olisikohan hänen nykyinen nimensä Seminaris?) ilmestyi **Ishtarina** ja **Astartena** Babyloniassa, **Asarena** ja **Astarotena** Israelissa, **Dianana** ja **Artemiksena** Efesosssa, **Kybelenä** Roomassa, **Iisiksenä** Egyptissä, **Gaiana** Kreikassa ja **Kalina** Intiassa.

Olen lukenut paljon muisnaishistoriaa viime vuosina. Tämä on naivein kohtaamani mytologinen salajuoniteoria, jolla niputetaan vuosituhansien uskonnollinen kehitys kolmessa maanosassa yhteen. Itse asiassa hän ei edes niputa niitä yhteen. Hän valokoi vain sellaiset ilmiöt, joilla on käyttöarvoa. Tässä tapauksessa naisjumalattarien ja saatanan palvonnan kytkeminen toisiinsa sopii parhaiten.

Salajuoni ei tietenkään lopu tähän. Käyttäen A. **Hislopin** 75 vuotta sitten kokoamaa todistusaineistoa hän osoittaa, kuinka katolinen madonnamytytti on vain suoraa jatketta alkuperäiselle saatananpalvonnalle.

Katolisen kirkon kautta salajuoni jatkuu tietenkin *Illuminaattien* ja *Vapaamuurareiden* kautta New Ageen.

Hyödytön salaliitto

Tämän dänikeläisen keitoksen lopussa Halme aivan liian myöhään kirjoittaa yhden järkevän lauseen:

"*Salaliittoteorioilla on yleensä hyödyttömiä spekuloida.*" (s. 35.) Jos Esko Halme todella uskoo niin, miksi hän sitten itse spekuloi? Hän ei malta lopettaa edes siihen, vaan jatkaa samassa kappaleessa: "*Joidenkin tutkijoiden (= huhunlevittäjien, tutkijat yleensä antavat nimensä julkisuuteen. Huhunlevittäjät pysyvät aina vaatimattomasti nimettöminä tutkijoina.) mielestä Illuminaatit (1776 perustettu salaseura) vaikuttavat edelleen maailmanpolitiikan harmaana eminenssinä' kulissientakaisena voimana*".

Pettymystäni lisää se, että huomaisin hänen napanneen illuminatiteoriaansa melkein sanataarkasti **Karen Hoytin** erinomaisesta kirjasta *The New Age Rage*. Kirjassa on omistettu kokonainen luku näiden salaliittoteorioiden hyvin dokumentoituun kritiikkiin. Silti Halme ottaa sieltä vain yhden varoittavana esimerkkinä käytetyn huhupohjaisen salaliittoteorian ja julkaisee sen vailla minkäänlaista kritiikkiä. Käyttämänsä lähdekirjan pohjalta Halmen olisi pitänyt tietää, että hänen sepityksensä ovat nimenomaan sitä - sepityksiä. Ne kilpailevat samassa sarjassa *Atlantis*-taruston kanssa. Väliäkö sillä, ettei niitä voi todistaa oikeiksi. Tärkeintä on, ettei niitä voi todistaa väärriksikään.

Tämän jälkeen Halme käsittelee pitkään vuosisadan alkupuolen okkulttisia ja teosofisia johtajia yliarvioiden niiden merkitystä nykyajalle. Useimmat lähihistorian ajattelijat hän esittelee jonkun kriitikon kautta, paneutumatta kyseisen henkilön omaan tuotantoon. Tärkeintä tuntuu olevan vaikka kuinka hataran kytkennän tekeminen henkilön nimen ja NA:n välillä. Se riittää. Sen jälkeen asia on loppun käsitelty. Tarkoituksena on ilmeisesti vain nimetä ne henkilöt ja kirjat, joilla ei kannata saastuttaa itseään.¹⁸

¹⁷ 1Moos.10:8.

¹⁸ Muistan kuinka itse imin ennakkoluuloni esimerkiksi Sören Kierkegaardia kohtaan Francis **Schaefferiltä**, jota suuresti kunnioitin (ja kunnioitan vieläkin). Vasta nyt kun olen paneutunut Kierkegaardin alkuperäisteoksiin olen löytänyt hänestä paljon todella syvää kristinuskon ymmärtämystä ja hengellistä kokemusta.

Psykofobia.

Psykoanalyysia ja okkultismia käsittelevän lyhyen luvun Halme aloittaa toteamalla: *"Ihmismielen sisäisiä mekanismeja olivat aikaisemmin (ennen Freudia) tutkineet vain okkultistit ja mystikot..."* Roskaa. Näin halvoilla valheellisuuksilla hän ei pysty kytkemään koko tämän vuosisadan psykologiaa kuviteltuun okkultiseen salaliittoon.

Kreikkalaiset filosofit alkoivat jo vuosina 600 - 300 ekr. analysoida ihmismielen sisäisiä rakenteita (Suuri osa heistä oli ateisteja - ainakin suhteessa omiin kansallisiin jumaliinsa.). **Heraclitus Efesolainen** oli ensimmäinen tuntemamme ajattelija, joka alkoi eritellä tunteiden, tarpeiden, tahdon, ajattelun, unien, illuusoiden, viisauden ja tiedon rakenteita. **Sokrates, Plato ja Aristoteles** jatkoivat silloisen psykologian systematisointia. Jeesus ei esittänyt mitään systemaattista psykologiaa, mutta hänen sanomansa oli kohdistettu yksilöllisellä tavalla yksilölle ja pakotti paljon syvempään sisäisen maailman tiedostamiseen, kuin mihin siihen asti oli totuttu. Paavalin tapa hahmottaa ihmismielen sisäisiä mekanismeja oli jo paljon systemaattisempaa ja omana aikanaan radikaalia. Jo ensimmäisinä vuosisatoina kirkkoisät jatkoivat sekä itsensä tutkimista, että ihmismielen systemaattista hahmottamista.

Kolmannella vuosisadalla vaikuttanut **Augustinus** oli oikeastaan länsimaailman ensimmäinen suuri introspektinen psykologi, jonka kiinnostus ihmismielen sisäisiin mekanismeihin oli sekä käytännöllinen, että teoreettinen. Hänen syvälinen itsetutkiskelunsa hedelmänä syntyi historian ensimmäinen psykologinen omaelämäkerta *Tunnustukset*. Hän tutki tietoisuuden kehitystä lapsesta aikuisuuteen, ymmärsi tahattomien kielen lipsahdusten merkityksen tiedostamattomien sisäisten ristiriitojen paljastajina (yli puolitoista vuosituhatta ennen Freudin kehittämää vapaata assosiaatiota), tajusi oman taistelunsa kautta seksuaalisuuden torjunnan haitalliset seuraukset, analysoi syvällisesti muistin rakennetta ja vaikutusta ja pohti tietenkin myös tahdon vapauden ongelmaa.¹⁹

Kukaan mainitsemistani esimerkeistä ei ollut okkultisti. Mystikoiksi heitä kyllä voisi sanoa - heidän kunniaukseen.

Freudin ja Jungin kohdalla Halmelle riittää okkultisten kytkentöjen löytäminen. Varsinkin Jungin kohdalla se on varsin helppoa. Jungin tutkimisinto ja uteliaisuus ei totisesti kunnioittanut mitään rajoja. Jungin kiinnostus uskontoon, mystiikkaan, alkemiaan ja okkultismiin oli tunnettu jo hänen omana aikanaan, eikä "paljastettu" vasta nyt, niinkuin Halme sanoo. Hänen psykiatrikolleegansa arvostelivat häntä siitä. Jung itse koki itsensä väärinymmärretyksi ja sanoi monta kertaa, ettei jonkun asian tutkiminen merkinnyt hänelle siihen uskomista. Uskomatta itse siihen, että kaikki yliluonnolliset kokemukset olisivat psykologisesti selitettävissä hän kuitenkin analysoi itse lahjakkaasti erilaisten uskonnollisten kokemusten psykologista pohjaa. Jung teki palveluksen psykologialle rikkomalla Freudin rakentamat liian ahtaat rajat sille mikä vaikuttaa ihmisen käytökseen. Freud puhui vain seksuaalisuudesta ja menneisyydestä. Jung muistutti uskonnon ja tulevaisuuden merkityksestä.

Jungin ajatteluun Halme ei valitettavasti ole perehtynyt ollenkaan.²⁰ Lähteeksi on ilmeisesti riittänyt muutamat sitaatit **Nandor Fodorin** paljastuskirjasta *Freud, Jung and Occultism*, jotka hän on löytänyt **Josef Carrin** kirjasta *The Lucifer Connection*.

Siinä Halme on oikeassa, että Jung on suosittu NA-piireissä. Myös kristillisessä sielunhoitokirjallisuudessa on nähtävissä uusi innostus Jungia kohtaan. Jung kiinnostaa, koska hän teki koko elämänsä ajan työtä uskonnollisten kysymysten kanssa selvittäen omaa suhdettaan myös kristinuskoon ja isäänsä, joka oli pappi, mutta ei silti pystynyt vastaamaan poikansa syvällisiin kysymyksiin elämästä. Meillä on häneltä paljon opittavaa, mutta itsekin toivoisin enemmän kriittisyyttä hänen tapaansa käsitellä pahuuden ongelmaa ja sovituksen merkitystä.

¹⁹ *The Shaping of Modern Psychology*. An historical introduction. L.S. Hearnshaw. Routledge. London -89.

²⁰ *Jungilaisen* termin kollektiivisesta alitajunnasta hän on kääntänyt kollektiiviseksi tiedottomaksi (=alitajunta) pitää sitä "vihamielisten riivaajien" tuotteena. (s.65) Jung itse puhui paljon siitä kuinka ihmisillä on taipumus ulkoistaa ja demonisoida oman sisikuntansa varjopuolia, niitä osia itsestä, joita on vaikea hyväksyä osaksi itseään. Olisi mielenkiintoista kuulla, mitä hän kysyisi Halmelta. Deminoidessaan alitajunnan hän demonisoi myös oman alitajuntansa. Jungin mukaan Halmella on varmaan hyvin mielenkiintoisia syitä tehdä näin.

Jungi teoriaa kollektiivisesta alitajunnasta on vaikea todistaa oikeaksi. Sen mukaan ihmiskunnan vuosituhansien aikana keräämä muistoaineisto elämän perusasioista periytyy myös biologisesti. "Arkityypit" joita Halme pitää pahantahtoisina demoneina ovat Jungin mukaan vain tiivistelmiä perittyä elämän peruskokemuksista sellaisina kuin ne on historian aikana koettu. Unissa ja symboleissa esiintyviä arkityyppejä on siis yhtä paljon kuin ihmisillä on toistuvia peruskokemuksia elämästä.

Lopuksi sitaatti mieheltä, jota Halme kutsuu "Zurichin velhoksi" (s. 63):

"Voi hyvinkin olla, että kristitty, joka uskoo kaikkiin pyhiin henkilöitymiin (Isä, Poika ja Pyhä Henki) on silti kehittymätön ja täysin muuttumaton sisikunnassaan, koska Jumala on täysin ulkopuolinen. Hän ei koe Jumalaa sisimässään. Hänen motiivinsa, kiinnostuksensa ja impulssinsa eivät nouse kristinuskosta vaan alitajuisesta ja kehittymättömästä psyykeestä, joka on yhtä pakanallinen ja alkukantainen kuin aina... Kristillinen sivistys on osoittautunut hirtittävän ontoksi. Sisäinen ihminen on jäänyt koskemattomaksi. Kristityn ulkonaiset uskomukset eivät ole koskettaneet ja muuttaneet hänen sielunsa. Hänen sielunsa ei ole sopuoinnussa hänen uskomustensa kanssa. Kaikki löytyy vain itsen ulkopuolelta - seurakunnasta, kirkosta, Raamatusta - mutta ei koskaan sisältä. Sisällä hallitsevat ikivanhat jumalat. Sisäinen vastine ulkonaiselle jumalakuvalle on jäänyt kehittymättä ja jumiutunut pakanauteen... Liian harva ihminen on kokenut Jumalan kuvana olemisen sisäisesti. Kristus kohtaa heidät vain ulkopuolelta, ei koskaan sisältä. Siksi pimeä pakanaus edelleen hallitsee sisikuntaa - pakanaus, joka samalla valtaa maailmaa niinkutsutun kristillisen kulttuurin nimissä." (Psychology and Alchemy. Siteerattu kirjassa: *The choice is always ours*. Harper & Row. -75.)

Seurakunnan sisään soluttautunutta uutta psykologiaa käsitellessään Halme siteeraa **Dave Huntia**, joka Amerikassa on sumeilematta leimannut useita kristillisiä järjestöjä ja johtajia NA-liikkeen edustajiksi.²¹ *“Nykyajan kirkossa puhallelee Uuden ajattelun herätys, nyt nimeltään positiivinen ajattelu, mahdollisuusajattelu, positiivinen tunnustaminen, positiivinen mielen asenne ja sisäinen parantuminen. Olemme hyvin huolestuneita siitä, että tällä kertaa Uutta ajattelua, joka edustaa seurakunnan sisällä sitä, mitä New Age on sen ulkopuolella ei karkoiteta seurakunnasta.”* (s. 109.)

Tällainen teksti ei yllätä mieheltä, jonka mukaan kristillistä psykologiaa ei voi olla olemassakaan.²² Hunt samaistaa perustelematta kaiken psykologian ikivanhaan magiaan. Jokainen, joka vain siteeraakin **Jungia, Pearlsia, Maslovia** tai muita psykologeja, on harhassa. Mielikuvituksen käyttö ja *visualisointi* ovat taikuutta, ja alitajuntaa ei ole olemassakaan.²³ Jos joku on psykologiaa se ei ole kristillistä. Jokainen, joka on psykologian kanssa tekemisissä huoraa New Age-porton kanssa. Toivon todella, että Ristin Voitto ei seuraavaksi kustanna Huntin kirjoja.²⁴

Olen hyvin tietoinen siitä epärealismista ja niistä suoranaisista idioottimaisuuksista, joihin yllämainittujen termien käyttäjät ovat syyllistyneet, mutta näiden sanojen karkoittaminen seurakunnasta ja leimaaminen New Ageksi on kyllä lapsen heittämistä pesuveiden myötä. Vääriä ajatuksia etsitään sellaisella innolla ja vääriä termejä karkoitetaan sellaisella vimalla, että ihmiset eivät kohta uskalla ajatella yhtään mitään pelätessään itse joutuvansa leimatuksi ja karkoitetuksi.

Onneksi Halme pitkän kauhistelun jälkeen lopuksi siteeraa myös **Armano & Geisleria**: *“Kaiken kaikkiaan, sisäinen parantaminen on käyttökelpoista sielunhoitoa, jos sitä käytetään varovasti, kohtuullisesti ja pidetään mielikuvituksen käyttö Raamatusta löytyvien periaatteiden ja lupauksen rajoissa. Uuden Ajan okkultismin ansat voidaan välttää, jos muistojen parantajat eivät ylitä rajaa ja siirry todellisuuden manipulointiin ja itsejumalointiin.”* (s. 113.)

Eniten olen surrut sitä, että NA-hysterian takia monet hädässä olevat kristityt eivät ole uskaltaneet hakeutua siihenkään terapiaan, jota olisivat tarvinneet ja josta olisivat hyötynneet, koska ovat kuulleet huhuja, joiden mukaan sekini olisi New Agea. Kysymys eri terapiamuotojen hyödyllisyydestä tai vaarallisuudesta ei ole helppo. Halme myöntää sen itsekin (s. 125.). Varoittelijan pitäisi peloittavien leimojen sijasta tarjota valintakriteerejä.

Kuka liikkuu mihin?

Halme myöntää trendin moni-ilmeisyyden: *“Kaikesta suosioistaan huolimatta NA-liikettä on vaikea määritellä. Se pitää sisällään kokonaisen runsaudensarven erilaisia uskomuksia, vanhaa pakanuutta ja muoti-ilmiöitä, vanhoja rituaaleja ja uusia menetelmiä.”* (s. 16.)

Pari sivua myöhemmin hän kuitenkin määrittelee koko liikkeen yhdellä lauseella: *“Liike se joka tapauksessa on: se on jatkuvassa liikkeessä pois päin Jumalasta.”* (s. 19) Voi olla. Saa nähdä. Jumalan valtakunnan tulemisen kannalta tuskin on hyödyllistä näin ylivarmalla tavalla saatanallistaa uutta yleismaailmallista hengellistä etsintää. Turha sitä on romantisoidakaan.

Paavalin suhtautuminen ateenaalaisten jumalien paljouteen oli paljon nöyrympää. Hän ei suoraan teilannut niitä, vaan etsi niiden joukosta sillan, yhteisen pohjan, tuntemattomalle Jumalalle (*Agnostio Theo*) vihityn alttarin, ja sanoi: *“Mitä te siis tuntemattanne palvelette sen minä teille ilmoitan.”*²⁵ Tämä ei ollut vain hienotunteista taktikointia. Paavali uskoi vilpittömästi ihmisten hapuiluun, sen oikeutukseen ja sen mahdollisuuksiin. Hän uskoi, että: *“Jumala on säätänyt ihmiskunnalle: määrätty rajat ja heidän asumisensa rajat, että he etsisivät Jumalaa, jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää - Hänet, joka ei kuitenkaan ole kaukana yhdestäkään meistä, sillä Hänessä me elämme ja liikumme ja olemme.”*

Voisiko olla niin, että kristikunta itse on yhä enemmän menettämässä kontaktia siihen, mitä maailmassa tapahtuu, mutta ei tahdo myöntää sitä? Onko helpompi tulkita uusi hengellinen etsintä liikkeeksi pois päin Jumalasta kuin kohdata oma lisääntyvä vieraantuminen todellisuudesta - ja ehkä Jumalastakin? Löytääkö kulttuurin sekularisoitumista kauan kauhistellut seurakunta yhtäkkiä ympärillään sellaista kiinnostusta hengellisiin ja yliluonnollisiin asioihin,²⁶ johon verrattuna se itse on maallistunut - suorastaan maaton - osapuoli?

²¹ Tosin hän on saanut maistaa omaa lääketään ensimmäisen New Age vastaisen kirjan kirjoittajan Constance **Cumbeyn** (*Hidden Dangers of the Rainbow*). Suomeksi Sateenkaaren Salatut vaarat. Kuva ja Sana.) kautta, joka puolestaan väittää Huntin olevan salaisessa yhteistyössä New Agelaisen salaliiton kanssa. Kun pääinkvisiittorin paikasta aletaan taistella, kukaan ei enää ole turvassa,

²² Dave **Hunt**. *The Seduction of Christianity*. Harvest House. -86.

²³ Näin tuntuu uskovan **Halmekin** kun hän sanoo: *“Okkultistien tavoin hän (Freud) siis otaksui, ettei mielen normaalitilat olleet luotettavimpia totuuden lähteitä.”* (s.63) **Freudin** teilaamiseen siis riittää, että hän olettaa jotain okkultistien tavoin. Toiseksikin hurskaiden uskovienkin on jo korkea aika alkaa uskoa, että me todella valehtelemme itsellemme hyvin paljon mielen normaalitilassa. Jumala, joka haluaa totuutta salatuimpaan asti on luultavasti itsekin aika kiinnostunut siitä, mikä on normaalitilan pinnan alla. (1Kor.4:5.) Minusta on uskomatonta, että omaan sukupolveeni kuuluva akateemisen koulutuksen saanut mies voi vielä argumentoida tällaisella tasolla ja vielä sokeasti uskoa, että se mitä hän itsestään tällä hetkellä tiedostaa on luotettavin totuus hänen sydämensä tilasta.

²⁴ Vaikka **David Vilkinson** (yksi niitä harvoja evankelikaalisia johtajia, jotka eivät ole joutuneet Huntin noitalistoille) sanookin kirjasta näin: Yksi viimeisten vuosikymmenien tärkeimmistä kirjoista.

²⁵ Apt. 17:23.

²⁶ En halua kutsua mitä tahansa kiinnostusta yliluonnollisuudesta hengellisyydeksi.

Ahtaan paikan mystiikkaa

Kristilliseen mystiikkaan Halme paneutuu kolmen sivun verran, keskittyen lähinnä keskiaikaisten katolisten mystikkojen pilkkaamiseen. Oikeasta mystiikasta riittää asiaa yhden ajatuksen verran: *“Aidossa Jumalan kohtaamisessa ja Pyhän Hengen osallisuudessa on aina 'mystiikkaa' mukana. Siinä mielessä jokainen uskova on mystikko.”* (s. 101.) Se siitä. Juuri tässä on New Ageen kohdistuvan kritiikin yksi suurimmista heikkouksista: Oman Jumalakokemuksen köyhyys, oma kokemuksen puute Hengessä vaeltamisesta, sisäisen tien kulkemisesta ja todellisessa tuonpuoleisuuden tuntemisesta. Meillä on oikeat oppimme ja tarkat rajamme, mutta missä on meidän tuntemuksemme Tiestä, Totuudesta ja Elämästä? Kaita tie on muuttunut nuoralla tasapainoiluksi, Totuuden tunteminen rakkaudeksi oikeassa olemiseksi ja Elämä pelkäksi olemassaoloksi.

Minusta kristillinen mystiikka on olennaisesti intensiivistä kristittyä elämistä, uskossa, toivossa ja rakkaudessa kasvamista. Kristillinen mystikko on ihminen, jonka usko on koeteltu epäilysten erämaassa, toivo pantu kyseenalaiseksi kuoleman laaksoissa ja rakkaus haastettu pelkojen luolissa. Hän on antanut ja antaa itsensä tulla syvästi haastetuksi elämän keskellä. Sillä tiellä jokainen törmää todellisuuteen tavalla, joka ei enää helposti taivu sanoiksi. Jo toisen ihmisen kohtaaminen avaa ulottuvuuksia, joista voi kirjoittaa runoja, maalata tauluja tai säveltää sinfonioita loppumattomiin. Toiseen ihmiseen sitoutumisen myötä- ja vastoinkäymisissä opettaa meille paljon enemmän rakkauden suurista ulottuvuuksista, kuin monet meistä aavistivatkaan - tai edes halusivat. Sen voi torjua ja sitä voi paeta. Mystiikalle tarvitsee vain suostua - sitä ei tarvitse hakea.

Länsimainen ihminen elää oman rationalisminsa ja materialisminsa ahtaan paikan kammossa. Ylpeä uskonnollinen dogmatismi ja annettuihin uskonnollisiin rooleihin sidottu pinnallinen elämä ei totisesti pelasta häntä siitä.

Minunkin henkeni on ollut pakahtua ahtaan paikan kammoon. Olen elänyt laatikossa, joka on niin täynnä puhtaita pyhävaatteita, aina oikeassa olevia kirjoja, erehtymättömiä tienviittoja, absoluuttisia kieltotauluja, jatkuvasti punaista paistavia liikennevaloja, huomispäivän valmiiksi sanelevia ennusteita, suorasekkäisiä puupenkkejä, hymyileviä naamatauluja ja lopun ajan odotusta. Vuodesta toiseen siellä soi samat kauniit laulut ja vaikka liikkuminen oli ahtauden takia täysin mahdollonta sinne oli jostain syystä asennettu nurkat täyteen valvontakameroita.

Tunnen sympatiaa maailmassa hortoilevia etsijöitä kohtaan. Eksyneinäkin heidän asemansa on luultavasti parempi kuin laatikossa asujien - heillä on vielä mahdollisuus löytää jotain. He tuskin mahtuvat tuohon laatikkoon - mutta onneksi Jumalan Hengen *“tuuli puhaltaa, missä tahtoo ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on hengestä syntynyt.”*²⁷

Jumala yksin tietää onko New Age Jumalan etsintää vai pakoa hänestä. Luultavasti sen piiristä löytyy molempia.

Olematta siitä liian varmoja voisimme kysyä itseltämme, mitä me etsimme ja mitä me pakenemme.

Mystiikka-sanana alkuperä on kreikkankielen *myein*-sanassa. Sen arkikielinen merkitys on *sulkea suunsa*. Suosittelen - ainakin siksi aikaa, kun meditoit edellisiä kysymyksiä.

Suomen valloittajat?

“Uuden Ajan liike ei ole Suomessa niin pitkällä kuin jotkut arvelevat. Se on vielä pidemmällä.” (s. 119.)

Halme luettelee suomalaisia okkulttisia ja Uuden Ajan lehtiä, kurssikeskuksia ja muita rientoja. Pelottavin esimerkki löytyvät tähtäneestä uusnatsipellestä **Pekka Siitoinesta**, jonka kirjallisuusluettelosta tietysti löytyy myös Uuden Ajan okkultismia. Mainittujen lehtien yhteinen painosmäärä jää varmasti alle tämän kirjan kustantajan oman lehden (Ristin Voitto) painosmäärän. Helluntailaisten järjestämässä suur tapahtumissa käy reilusti enemmän ihmisiä kuin vuosittaisilla *Hengen ja Tiedon Messuilla*. Helluntailaisten ainoassa kurssikeskuksessa käy vuosittain enemmän ihmisiä kun uuden Ajan piskuisissa kuriositeettikoperoissa. Silti kukaan ei ole vielä keksinyt kirjoittaa kirjaa nimeltä: *Operaatio Helluntaiaika. Onko helluntailiike valloittamassa Suomen?* Heidän kampanjamateriaaleistaanhan löytyisi vaikka kuinka paljon todisteita siitä, että näin todella on. Vähintään kerran vuodessa helluntailaiset ovat lehtiensä kautta valloittamassa jokaista Suomalaista kotia Jeesukselle.

Tällä en halua pilkata helluntailaisia. Koska kirja on heidän kustantama yritän vain esimerkinomaisesti kääntää Halmen tapaa katsoa New Agea heihin itseensä. Halmen kriteereillä voitaisiin todistaa melkein minkä tahansa liikkeen yrittävän Suomen valloittamista.

Ainakin konkreettisella ja määrällisellä tasolla uhka on yliarvioitu. Kuinka paljon NA on ajattelutrendinä ja maailmankatsomuksena vaikuttanut kasvavaan sukupolveen, se jää nähtäväksi. Globaalilla tasolla henkien taistelu aivan varmasti on olemassa. Jo 1950 luvun alussa historioitsija **Will Durant** ennusti, että lännen viimeinen yhteenotto ei tule olemaan kommunismin kanssa, vaan idän uskontojen kanssa. Kukapa sitä silloin olisi uskonut. Silti minusta on naivia nähdä idän ja lännen välistä taistelua yksipuolisesti pahan ja hyvän välisenä taisteluna. Se taistelu käydään kyllä sekä idässä, että lännessä. Toiseksikin me emme vielä käy taistelua idän kanssa. New Age on kuitenkin olennaisesti länsimaalainen ilmiö. NA on paljon enemmän kotonaan lännessä kuin idässä. Todellinen kohtaaminen Idän kanssa tapahtuu vasta, kun joudumme suoraan tekemisiin heidän vuosituhantisen perinteensä kanssa esimerkiksi avaamalla oviemme pakolaisille. Näillä asenteilla emme sinä päivänä polje pitkälle (tosin näillä asenteilla sitä päivää ei edes tule). Halmen asenteellisuus²⁸ ei ole yhtä vahva kuin esimerkiksi Hiltusella, vaikka hän monesti korvaakin kritiikin pelkällä kauhistelulla. Analyytinen puoli jää vähintään yhtä heikoksi kuin Hiltusella. Tietopuolen käsittelyssä hän on paljon

²⁷ Joh.3:8.

²⁸ Kun puhun toisen ihmisen asenteellisuudesta, kerron vain oman vaikutelmani siitä. Enhän minä voi *tietää* minkälainen asenne Halmella on. Minä teen vain omat subjektiiviset johtopäätökseni hänen tekstistään. Ongelma voi aivan hyvin olla minun omassa sydämessäni.

huolimattomampi kuin Hiltunen. Hän on kuin turisti, joka katselee Rembrantin freskoja nenä kiinni teoksessa. Hän näkee paljon mielenkiintoisia yksityiskohtia ja käyttää omaa mielikuvitustaan niiden yhdistelemiseksi suuremmaksi kokonaisuudeksi.²⁹ Sekä yksityiskohdat, että kokonaisuus jäävät lopputuloksessa epäselviksi.

NOITUUDEN PALUU LÄÄKE-TIETEeseen

Pekka Reinikainen

Kuva ja Sana. 166 s.

Kirjan alku on ihan lupaava, nöyrän ja asiallisen tuntuinen.³⁰ Tarkoituksena on siis käsitellä vaihtoehtoista lääketiedettä. Pääaihe unohtuu aika pian. Jo muutaman luvun jälkeen alkaa sekava tanssi ilmiöstä toiseen: *Liberaaliteologia* (vakavin uhka elävälle kristillisyydelle, koska se on tyhjentänyt kirkot sanan kuulijoista ja luo Antikristusta muistuttavaa Kristus-kuvaa), *astrologia*, *ortodoksisuus* (uuden aikakauden airut), *korteista ennustaminen* (voi aiheuttaa lapsesi kuoleman), *vyöhyketerapia* (voi johtaa itämaiseen filosofiaan ja vaikuttaa tuhoisasti rukous- ja uskonelämään), *Astarte* (kuulemma Nooan vaimo), *homeopatia*, *Kalevala* (viittaa muinaisegyptiläiseen mytologiaan), *yoga* (on pyrkimistä lammastarhaan aidan yli, tekee itsekeskeiseksi, herättää 'vanhan luonnon' ja kuuluu kaikissa muodoissaan okkultismiin), *akupunktio* (puhtaasti okkultinen hoitomuoto), *Pyhän Hengen lahjat* (eivät toimi missään yksityisvastaanottohuoneissa), **Jörgen Zink** (nykypäivän tunnetuimpia monisteja,³¹ *Kirlian-kuvaukset*, *grafologia* (okkultismia, koska kiinalaiset ovat harrastaneet sitä ja grafologista kirjallisuutta myydään kirjakauppojen okkultisilla osastoilla) *shamanismi*, *äärikarismaattiset ilmiöt*, *karate* (tiiliskivet katkeavat, ennenkuin karatekan käsi edes osuu niihin), *freudilaisuus*, *hypnoosi* (leviathanin eli pahalaisen voima), *amuletit*, *hurmahenkisyys* jne.³²

Homeopatian tieteelliseen kritiikkiin ei ole mitään huomauttamista. Muiden hoitomuotojen tieteellinen kritiikki jääkin sitten melkein olemattomaksi. Tutkimukset, joihin hän viittaa, jäävät aina nimettömiksi ja dokumentoimattomiksi.³³

Tärkeintä on todistaa, kuinka jokaisesta hoitomuodosta löytyy ainakin historiallinen siltä Itään, eli "okkultismiin ja pimeyden valtakuntaan."³⁴ Onko perusteltua pitää kaikkea itämaista automaattisesti okkultisena tai saatanallisena? Kun Reinikainen kuitenkin on tämän päätelmän tehnyt, tieteellinen kritiikki jää turhaksi. Kun kaivo on todistettu myrkylliseksi, pitää vain löytää hoitomuodosta yksikin juuri, joka johtaa kaivolle. Sen jälkeen asia on loppuun käsitelty. Sellaisen todistelun kanssa on vaikea väitellä.

En myöskään voi niellä hänen väittämiään siitä, että "kaikki puhe ruumiin energioista ja niiden tasapainottamisista automaattisesti liittyisivät demonisiin voimiin, vainaja- ja tietäjähenkisiin."³⁵ Aikaisemmin sijoitimme Jumalan jokaiseen tieteeseen jättämään tyhjään aukkoon. Nyt Reinikainen sijoittaa demoneja jokaiseen koloon, jota koululääketiede ei osaa selittää.³⁶

Näkymätön ulottuvuus on mukana kaikessa mitä teemme ja olemme. Sellaista elämänuuetta, joka olisi täysin vapaa saatanallisista tai jumalallisista voimista ei ole olemassakaan - ei edes steriilissä koululääketieteessä. Siksi Reinikaisen jatkuva kehoitus irtisanoutumiseen pahuuden henkivalloista, joista on voinut saastua esim. sen kautta, että on tietämättään ollut parantajan vaikutuspiirissä (kuinka monen metrin säteellä?) tuntuu lapsellisen maagiselta ajattelulta. "Pahat henget voivat kokeneiden sielunhoitajien mukaan tarttua tai siirtyä henkilöstä toiseen jopa kosketuksen kautta."

²⁹ Yksi mielenkiintoinen yksityiskohta (esimerkkinä siitä millä tavalla jotkut kristityt odottavat uuden aikakauden saapuvan): Tuhatvuotisen Jumalan valtakunnan synnylle tarvitaan vain Jumalaa siirtämään maan akseli nykyisestä 23,5 asteen kallistumasta pystysuoraan asentoon, jolloin vuodenaikojen vaihtelu lakkaisi (tuhatvuotisessa valtakunnassa kun ei tarvita vuodenaikojen vaihteluja, eikä valtaisia napajäätiköitä. s.131.) ja tulisi ikuinen kesä. (s.131) Jos näin käy, **Ystävyiden Majatalo** ei ainakaan tule näkemään tuhatvuotista valtakuntaa. Koko Etelä-Suomi on nimittäin silloin merenpohjaa.

³⁰ Ehkä se johtuu siitä, että ensimmäinen luku on melkein kokonaisuudessaan asiallisesta lähteestä: *The Journal of Christian Medical Fellowship*.

³¹ Tätä yllättävää väitettä en jaksanut lähteä tarkistamaan. Epäilen sen perustuvan siihen, että yhdessä **Zinkin** kirjan kannessa on sateenkaaren kuva. En paljon lue runoja, mutta tarkemmin ajattelema olen pitänyt tähän asti tuntemaani Zinkin tuotantoa hyvin kristillisenä. Mene ja tiedä.

³² Huomasin vasta kirjaa uudestaan selaillessani, että sekavuuden tuntu tuli siitä, että hän puolivälissä kirjaa siirtyy ilmiöiden aakkoselliseen käsittelyyn, josta seuraa paljon edellisen toistoa ja hyppyjä aihepiiristä toiseen.

³³ Esim., On voitu huolellisissa tutkimuksissa osoittaa, että (parantajien luona käyneillä esiintyy...) painajaisia (kelläpä ei olisi niitä), moraalien ja uskon heikkenemistä, paatumista (miten ihmeessä näitä tutkitaan huolellisesti?) jne. s.47.

³⁴ Tämän kytkennän hän väittää väkisin melkein jokaiseen käsittelemäänsä esimerkkiin. Jopa tri A. **Vogel** joka tuottaa erilaisia yrtilääkkeitä ja on Jehovan Todistajana jyrkästi sanoutunut irti kaikesta okkultismista joutuu epäiltyjen listalle vain sen takia, että osallistuu luonnonlääkäreiden kongresseihin, joissa tehdään propagandaa *akupunktio*, *yogan* jne puolesta. Tämä *guilty by association* argumentti on Reinikaisen yleisin todistelutapa.

³⁵ Törmään näihin energiajuttuihin itse aika paljon ja yleensä olen suhtautunut siihen pelkkänä höpötyksensä. Haluan kuitenkin pysyä avoinna sille mahdolliselle viisaudelle, mitä vanhoissa kulttureissa voi olla. Uskon, että he kuitenkin tunsivat ruumiinsa paljon paremmin kuin me, jotka tutkimme sitä vain mikroskoopin lävitse. Se, että joku tieto, kokemus tai viisaus on löytynyt Intiassa tai Kiinassa ei minulle riitä todisteeksi sen demonisuudesta.

³⁶ "Jos emme tiedä, mihin hoitomenetelmän teho perustuu, kun meillä ei ole siihen tieteellistä selitystä, niin voidaan usein puhua okkultismista." s.14.

³⁷ Ei minulla ole mitään sitä vastaan, että Reinikainen varoittaa spiritismistä ja muista okkultismin ilmeisistä muodoista, mutta hänen tapansa nähdä niitä melkein joka paikassa menee sellaiseksi nippeli-nappeli-demonologiaksi, että sen hallitsemiseksi tarvitaan jo uusi kristillinen salaoppi.

En jaksa kiistellä jokaisesta yksityiskohdasta. Muutama sana kuitenkin Reinikaisen tavasta käsitellä psykologiaa, koska tunnen sen alueen parhaiten:

“Joihinkin... psykiatrisoituneisiin (???) sielunhoitajiin on syytä suhtautua terveen kriittisesti.” (s.105) Reinikaisen terve kritiikki on seuraavanlainen:

“*Sisäinen parantuminen on epäraamatullinen freudilainen käsite.*” Ei siinä kaikki. Jostain käsittämättömästä syystä hän liittää sen muinaisten hedelmällisyyskulttien mystisiin menoihin ja kutsuu sitä kristilliseksi *shamanismiksi*.

“*Sisäinen parantuminen perustuu täysin freudilaiselle 'alitajunta'-käsitteelle, jolle ei tietenkään ole mitään tieteellistä pohjaa... Raamattu ja freudilaisuus ovat yhtä kaukana toisistaan kuin itä on lännestä.*” (s.103,104.) Se, että itä on todella kaukana lännestä käy hyvin selväksi Reinikaisen kirjasta. Vaikka en todellakaan ole mikään Freud-fani, olen silti hämmästynyt, että lännestä vielä löytyy apulaisylilääkäri, joka ei usko edes alitajunnan olemassaoloon.³⁸

Itseensä kohdistuvaan arvosteluun Reinikainen on hyvin valmistautunut: “*Näistä asioista varoittavia henkilöitä pidetään vanhanaikaisina fundamentalisteina.*” Minusta hän on yksinkertaisesti epäasiallinen, heikko logiikassa ja itse maagiseen ajattelutapaan taipuvainen, mutta minkä minä sille mahdan, jos hän sen lisäksi on vanhanaikainen fundamentalisti.

Kirjan takakannessa sanotaan: “*Omasta ja lähimmäisten terveydestä kiinnostuneen ei ole mahdollista ohittaa tätä kirjaa...*” Uskokaa tai älkää, mutta tämän kirjan ohittaminen ilman terveydellisiä riskejä todellakin on mahdollista.³⁹

UUSI AIKAKAUSI

Ankenberg - Weldon

Huima - Reinikainen

Kuva ja Sana 105 s.

“*Tämä on yksinkertainen kirja spiritismistä, okkultismista, magiasta ja saatananpavonnasta.*”⁴⁰ Kirja ei ole edes tarkoitettu syvälliseksi analyysiksi, vaan asioista täysin tietämättömän pika-pikakäsikirjaksi uutta harhaa vastaan. Filosofisesta puolesta selvittää yhden lauseen määritelmällä, ja esimerkkiaineisto koostuu suurimmaksi osaksi sellaisista nimistä, joista Suomessa ei ole mitään hajua.

Amerikkalaisten osuus ei sisällä mitään omaperäistä ajattelua. Autoritatiivisesti vedotaan vain puhdas- ja oikeaoppiseen kristillisyteen, jota kirjoittajat tietenkin edustavat. Se höyrytetään kehoituksella: “*...aktiivisesti kritisoikaa kaikkea mikä ei ole virheetöntä.*” Luulevatko kirjan kirjoittajat todella itse olevansa sellaisen kritiikin ulkopuolella?

Amerikkalaiseen kristikuntaan kohdistuvaa itsekritiikkiä on muutaman kappaleen verran: “*Suurin syy NA-liikkeen tunkeutumiseen kristillisyyteen on tietämättömyys puhtaasta opista ja hengellisestä sodankäynnistä, materialismi, ihmiskunnian etsintä ja Jeesukselle antautumattomuus.*” Tähän voi tietenkin yhtyä hyvin helposti. Sitten mainitaan myös ne kristityt, jotka yrittävät oppia NA:sta jotain älyllisesti... tai yrittävät saada aikaan jonkinlaista sosiaalista uudistusta nimikristittyjen riveissä. Piilosanoma: “*Älyllinen opinhalu ja sosiaalinen uudistushalu on luopiuden ja nimikristillisyyden merkki.*”

Kriisitön Palvelu

“*Uuden Aikakauden sielunhoitajia*” käsiteltäessä jään ihmettelemään, keitä oikeastaan tarkoitetaan. Heitä kuvataan seuraavasti: “*Heidän peruslähtökohtansa on, että hengelliset kriisit ovat oikeastaan osa jokaisen henkilön hengellistä matkaa, ja sen vuoksi niitä on pidettävä hyvänä. Näitä kokemuksia ei tule välttää, niitä tulee vain käsitellä oikein.*” Tämäkö on saatanallista eksytystä? Mikä sitten on kristillisen sielunhoidon lähtökohta? Sekö, että kriisit eivät kuulu hengelliseen kasvuun ja niitä olisi vältettävä hinnalla millä hyvänsä? Olisivatpa olleet tätä opettamassa sille Hengelle, joka kuljetti Jeesuksen erämaahan kiusattavaksi. Eikö meillä ole omasta takaa tarpeeksi ylyksinkertaistuksiin perustuvaa elämänkielteisyyttä, jonka takia ihmiset syyllistävät itseään kriiseistään ja yrittävät ylläpitää staattisen hyvinvoinnin kristillistä hymynaamaria, vaikka suolet olis solmussa ja sydän kurkussa? Tällainen kristillisyys palvelee vain totuuden kieltämistä eikä rohkaise totuuden kohtaamiseen. Ongelmat hoidetaan sulkemalla niille silmät ja tekemällä muista ihmisistä ongelmia.

Seuraavaksi he parilla lauseella teilaavat sisäisen *integraation* (jonka suomentaja kääntää sopivaksi yhdistymiseksi) sielunhoidollisena tavoitteena ilman muuta okkulttiseksi. Tämä on jo aika rankkaa puoskarointia asialla, josta he eivät edes tunnu ymmärtävän mitään (ja suomentaja vielä vähemmän). Sisäistä *integraatiota* (eheytymistä, sovintoa sisäisten ristiriitojen välillä) tarvitsee esimerkiksi ihminen, joka kokonaan kieltää oman vihaisuutensa ja projisoi sen lähimmäisiinsä kuvitellen kaikkien muiden paitsi hänen olevan vihaisia, tai ääritapauksessa ulkoistaa sen esimerkiksi

³⁷ Tätä oppia levitettiin jo 1960-luvulla. Sen seurauksena monet hurskaat veljet pitivät aina Raamattua kädessään suorittaessaan esirukousta naisen puolesta. Näin välttyttiin fyysiseltä kosketukselta ja saastaisten henkien tartunnalta.

³⁸ Tyylistä ja esimerkeistä päätellen hän on käyttänyt lähteenään aikaisemmin mainitsemaani David **Huntin** kirjaa.

³⁹ Eräs henkilökuntamme jäsen nimittäin lainasi sen toimistostani, luki siitä muutaman sivun ja ohitti kyllästytneenä loput. Ihme tapahtui - hän on edelleenkin terve.

⁴⁰ NA:n yhteys saatananpavontaan pidetään todistettuna erään saatananpalvojan lausonnosta käsin. Useimpien NA-liikkeen edustajien voimakas irtisanoutuminen saatananpavonnasta ei tunnu painavan mitään.

persoonalliseksi murhaajahengeksi, joka vainoaa häntä. Jos hän uskaltaa armollisen sielunhoitajan rohkaisemana tunnistaa vihan osaksi omaa itseään ja käsitellä sitä suhteessa oikeaan osoitteeseen, hän voi vähitellen päästä sovintoon sekä itsensä kanssa, että sen kanssa, jolle alunperin ei uskaltanut olla vihainen.

Sisäinen integraatio on kokonaiseksi ja ehjäksi tulemista. Paradoksaalista kyllä, se on samalla ristiriitaiseksi tulemista, omaan sisäiseen ristiriitaisuuteensa suostumista. Ihminen, joka kykenee näkemään itsessään sekä pahaa, että hyvää, sekä läheisyyden kaipuuta, että etäisyyden kaipuuta jne, on kokenut jotain sisäisestä integraatiosta ja on paljon kykenevämpi kohtaamaan muitakin ihmisiä armollisesti sellaisina kuin he ovat. Hänen ei tarvitse enää nähdä itseään pelkästään hyvänä ja muita pelkästään pahoina tai päinvastoin.

Tällaisten ongelmien käsitteleminen exorsismin (demonien ulosajaminen) avulla vain pahentaa perusongelmaa. Sellainen (tällainen) kirjallisuus, joka luo mielikuvaa yhden ryhmän täydellisestä hyvydestä ja toisen täydellisestä pahuudesta vain tukee perusongelmaa. Kun sama kirjallisuus vielä pilkkaa sisäistä sovintoa kuvaavaa psykologista terminologiaa, niin se ei todellakaan ole eheyttävän evankeliumin asialla - pikemminkin päinvastoin.⁴¹

Psykologisten ilmiöiden demonisoiminen on vähintään yhtä vahingollista kuin kaikkien kaikkien ylikuonnollisten ilmiöiden psykologisoiminen. Näissä asioissa me todellakin tarvitsemme *holistista*, eli mahdollisimman kokonaisvaltaista sielunhoitoa, joka ottaa huomioon ihmisen ja todellisuuden monet ulottuvuudet.⁴²

Suorastaan herkulliselta tuntuu tämän persoonattoman puhdasoppisuustraktaatin jälkeen lukea **Leena Huiman** osuus, joka yllätys, yllätys, kääntääkin keskustelun kirkon omiin rituaaleihin, papin virkaan liittyvään initiaatioon ja erityisesti naispappeuskeskustelun esille tuomaan virkamystiikkaan (vaikka hän minusta liioitteleekin sen merkitystä). Sen jälkeen hän käsittelee vapaitten suuntien ja karismaattisuuden uskonnollisuutta ja siinä piileviä NA:laisia piirteitä. Näitä ilmiöitä hän voisi kyllä kritisoida omien teologisten mielipiteittensä pohjalta sekoittamatta siihen NA:ta. Huimakin sortuu kyllä ainakin epäsuorasti käyttämään New Agea pelotusvälineenä ajaessaan esimerkiksi omia näkemyksiään naispappeudesta. Se on turhaa ja pahimmassa tapauksessa vahingollista itse asialle. Voi olla, että olen liian optimistinen, mutta koen Huiman tekstin kuitenkin tyyliiltään sellaiseksi, jonka kanssa voin olla eri mieltä. Luennoissaan hän on kuulemma ladellut paljon rankempia leimoja niiden kristittyjen niskaan, jotka ovat hänen kanssaan eri mieltä.

Pekka Reinikainen aloittaa osuutensa sijoittamalla maailman ensimmäisen liberaaliteologin paratiisiin (sopii arvata mihin rooliin). Jatko on lähinnä luterilaisen nimikristillisyyden tavallista vanhaa pilkkaamista ja kauhukuvien luomista siitä, kuinka NA suunnittelee Saatanan nimessä koko kristikunnan surmaamista, kuinka sateenkaaren käyttö mainoksissa on henkivallasta lähtenyt aivopesua jne. Eipä paljon valaise, mutta eihän se ole tarkoituskaan, sillä me emme tarvitse valaistumisia, emmekä energiavirtoja. Jos Reinikaisen tekstiä lukiessa energiavirta kuitenkin sattusi sähköjohdoissa katkeamaan ja valot sammuisivat, voisi kyllä vähän pelottaa. Mutta ei se mitään. Pelkohan se vasta kristityn oikealla tiellä pitää.

UUSI AIKA RAAMATUN NÄKÖKULMASTA

Basilea Schlink

PerusSanoma 47s. 18mk.

Tämä kirjaseen argumentointi jää tasolle: “*Kristittyinä tietenkkin tiedämme, että...*” Eli jos haluat olla kristitty sinä ilman muuta ajattelet samalla tavalla kuin **Basilea Schlink**, joka puolestaan ajattelee samalla tavalla kuin **Constance Cumbey** kirjassaan Sateenkaaren salaiset vaarat, joka puolestaan ajattelee, että NA on pienen eliitin johtama salaliitto, jonka kristikuntaan järjestelmällisesti soluttautuneita jäseniä hän nyt paljastaa. Näiden saatanallisten vihollisagenttien tunnistamiseen riittää se, että heidät saadaan kiinni yksittäisten NA-sanojen tai symbolien käytöstä.

Basilean nuijan alle joutuu eroittelematta ja perustelematta kaikenlainen *mietiskely*, (kuuluukohan **Samuel Lehtosen** vetämä *Hiljaisuuden Liikekin* NA:han?) *psykoharjoitus* (??? Mikähän sekin on?), *holistinen eli kokonaisvaltainen terapia* (onko kristillinen terapia sitten osavaltainen?), luonnonmukainen ravitsemus (mitähän ne Maria-sisaret sitten syövät?), *ympäristönsuojelu, feminismi, kaikki fantasiaaluontoiset elokuvat ja kirjat, musiikkiterapia* (varokaa virrenveisaajat), *myönteinen ajattelu* (tähän syntiin ei ainakaan tässä kirjassa langeta. Kaikki viittaa siihen, että maailma ajautuu uuteen maailmansotaan... On turha haaveilla rauhan valtakunnasta, joka ei koskaan toteudu nykyisissä olosuhteissa.), YK, UNISEF jne.

Leena Huima sentään yrittää ymmärtää, mikä on olennaista kristillisessä sanomassa ja NA:ssa. Basilea Schlink ei edes yritä. Hän vain niputtaa yhteen suuren joukon ilmiöitä, yhdistää ne Hitleriläiseen antisemitismiin, nimittää ne yksioikoisen saatanalliseksi ja lataa pari raamatunpaikkaa polttorovion sytykkeeksi.

Kirja on täynnä epämääräisiä dokumentoimattomia vihjeitä kuten: “*On olemassa suunnitelmia..., Eräässä USA:n osavaltiossa..., joissakin virallisissa laitoksissa..., Sen (NA-liikkeen) toimintaperiaatteisiin kuuluu jopa yhteistoiminnasta kieltäytyvän tappaminen.*” jne.

Aivan samanlaisen analyysin kuka tahansa voisi tehdä kristikunnasta. Poimitaan vain kristikunnan historiasta ja nykykäytännöstä kaikenlaisia hulluuksia, pyhityksen nimissä tehtyjä tuhansia kastaatioita, noitavainoja, maailmanherruussuunnitelmia, maailmanlopun ennustuksia ja tuhatvuotisia tulevaisuusutopioita, verisiä ristiretkiä, **Ku Klux Klania**, **Jim Jonesia**, karismaattisia parantajia, jotka kieltävät Jumalan nimissä sokeritautisilta lapsilta insuliinin,

⁴¹ En voi sille mitään, että kristikunta näyttää minusta välillä suurelta mielisairaallalta, jossa suurin osa potilaista on ihan väärillä osastoilla ja joka systeeminä vain kroonistaa asukkejaan vähintään yhtä tehokkaasti kuin todelliset mielisairaalat. Voi sitä Jumalan nöyryyden ja rakkauden suuruutta, että Hän ylipäänsä suostuu olemaan meidän kanssamme minkäänlaisissa tekemisissä.

⁴² Paras kirja, minkä olen aikoihin tästä aiheesta lukenut on **Scott Peckin** *Pahuuden Psykologia*. Suosittelen.

uskonnollisia huijareita, hiuksianostattavia sitaatteja kristillisestä kreisologiasta ja kutsutaan tätä kokonaisuudessaan kaksituhatta vuotta sitten alkaneeksi maailmanlaajuiseksi kristilliseksi salaliitoksi, joka pyrkii soluttautumaan kaikkiin kansankerroksiin ja lopulta tuomitsemaan rautaisella valtikalla koko maailman. Schlinkin ja Cumbeyn menetelmillä olisi helppo rakentaa kristillisyydestä kauhukuva, jonka rinnalla mikä tahansa vaihtoehto tuntuisi pelastukselta. Tämän todella epärealistisen propagandakirjusen loppupuolella Basilea Schilnk sanoo: *“Karitsan seuraajia ovat nöyrät, laupiaat, rauhantekijät, jotka vaelsivat Karitsan Hengessä ja pitivät kiinni totuudesta.”* Totuus Jeesuksen Kristuksen sovituskuolemasta, herruudesta jne ovat hänelle kyllä ehdottoman tärkeitä. Hyvä niin. Toivoisin vain, että nöyrä uskollisuus totuudelle voisi motivoida häntä pysymään uskollisena myös yksinkertaisille tosiasioille. Olen pahoillani Basilea. Nuorena kävelin traktaattisi luettuani kauhusta tärستن **Manaaja**-elokuvan mainosten ohitse ja luin antaumuksella pyhitystä käsitteleviä kirjojasi. Mietelauseesikin ovat usein rohkaisseet minua. Olen myös ollut rohkaistunut perustamastasi luostariyhteisöstä ja sen omalla tavallaan radikaalista elämäntyylistä. Kiitos niistä. Mutta tämä? Mitä minä tällä kirjalla teen?

UHATTU UUSI SUKUPOLVI

Teixe Marrs

Kuva ja Sana 225 s. 76mk

Teixe Marrs on kirjoittanut kirjan NA-liikkeen vaikutuksesta lasten ja nuorten kulttuuriin. Se on pelästyneen vanhemman hätähuuto lasten ja nuorten puolesta.

Aihe on tärkeä, mutta Marrsin tapa käsitellä sitä voi aiheuttaa paljon enemmän ongelmia, kuin se ratkaisee.

Saan vaikutelman suojatusta maailmassa kasvaneesta untuvahöyhenisestä periamerikkalaisesta kristitystä, joka yhtäkkiä huomaa, että pahassa maailmassa on meneillään jotain todella hirvää. Ensimmäistä kertaa aikuisessa elämässään hän ostaa nuorten sarjakuvia, lukee lasten kirjoja, kuuntelee nuorten musiikkia, katselee videoita jne. Höyhenet kauhusta pörröllään hän juoksee takaisin oikeaoppiseen suojaansa kirjoittamaan muille samassa karsinassa eläville ulkopuolella jylläävistä hirvittävästä voimista.

Hän taivastelee nuorten lukemia kauhukertomuksia ja niiden pirullisia juonia, samalla kun itse kirjoittaa yhtä pöyristyttävää (vaikkakin juoneltaan paljon yksinkertaisempaa) kauhukertomusta saatanallisesta Uuden Ajan salaliitosta, joka tunkee lonkeroitaaan joka paikkaan. Marrsin maailmassa ei ole mitään muuta kuin Saatanan ja fundamentalistikristittyjen välistä taistelua. Hän luo oman versionsa *Dungeon and Dragon* roolipelistä. Hänen pelinsä rooleissa ei ole mitään vivahteita. Melkein kaikki ovat mustia ja muutamat harvat valkoisia. Teixe Marrs on on pelin sankari. Hän on tunnistanut vihollisen. Onneksi se on leirin ulkopuolella. Kristittyjen ei tarvitse edelleenkaan mennä itseensä.

Tietenkin amerikkalaisten fundamentalistien on korkea aika herätä naivista kuvitelmasta, että heidän yhteiskuntansa ja kulttuurinsa olisi kristillinen, mutta milloin he heräävät siitä kuvitelmasta, että heidän oma tapansa elää ja asennoitua lähimmäisiinsä olisi yhtään sen kristillisempää.

Saatanan salaliitto

Teixe Marrs ei kainostele esitellessään 'teoriaansa' NA:sta:

“Saataka... Helvetin herra on neljäkymmentä vuotta sitten antanut uuden aikakauden johtajille marssikäskyn: 'Lähtekää hyökkäykseen, heittäkää saastaiset verkkonne, nyt on aika korjata Amerikan ja maailman nuori so.' Tämä on jättiläismäinen, massiivinen, uskomaton, huolellisesti suunniteltu, yksityiskohtainen, helvetillinen, saatanallinen salaliitto lastemme, saastuttamiseksi, varastamiseksi ja tuhoamiseksi. Uuden aikakauden johtajien tarkoituksena on upottaa lapsemme valheiden noidankattilaan. On olemassa runsaasti todisteita siitä, että saatanalla on pelottava ja salainen suunnitelma maailman valtaamiseksi vuoteen 2000 mennessä.”⁴³

Hänen määritelmänsä NA:sta häikäisee selkeydellään: *“Se on mitä tahansa muuta kuin Jeesus-uskontoa. Uuden aikakauden liike on pelkkää kovaa satanismia... kovan luokan okkultismia ja Saatanan palvelua.”*

Mutta onneksi on Teixe Marrs, joka seisoo muurinaukossa: *“Olen niin kiitollinen Jumalalle siitä, että hän on antanut minulle selvän käsityksen pahuuden suunnitelmasta tuhota lapsemme.”*

Saataka paljastettu

Tätä Jumalan antamaa "selvää käsitystä" hän on käyttänyt luetteloidakseen NA:n saatanallisiksi suunnitelmiksi muunmuassa seuraavat ilmiöt: *“Menneisyyteen kohdistuvat analyysit (viittaa ilmeisesti kaikenlaiseen psykoanalyyysiin), muistojen parantaminen, poliittinen synteesi, planetaarinen elämänmuoto, etiikka ja asenne, maailmankansalaisuus, sallivimmat asenteet, feminismi (heidän syntinsä oli ajaa tyttöjen oikeutta kantaa lippua partoliikissä), uniterapia, oikea/vasen aivolohkoteoria, Smurffit, psykologia, asestariisunta, rauhanliike, rytminen hengitys, avartuminen (sehän on varmasti synneistä suurin), itsensä rakastaminen (tai olisikohan tämä vielä kamalampaa), Vihreä liike”* jne.

Kirjan lopussa hän luetteloi kaksikymmentä oiretta satanismista. Kaksi ensimmäistä ovat: *“Nopea asennemuutos auktoriteetteja kohtaan ja kapinallinen, juro asennoituminen vanhempia kohtaan.”* Vihdoin kaikki murkkuikäisten

⁴³ Tämä pitkä litania ei esiinny yhtenäisenä hänen kirjassaan. Olen poiminut yhteen eri puolille hajoitettuja lauseita, joista muodostuu tämä kokonaisuusmääritelmä.

lasten uskovat vanhemmat saavat yksinkertaisen selityksen jälkeläistensä käytökseen. Toivottavasti häntä ei oteta vakavasti. Tervettä, itsenäiseen aikuisuuteen johtavaa kapinaa on saatannallistettu ihan tarpeeksi. Eikö kristillistetty aivottoman alistumisen ihannoiti koskaan loppu?

“Hevirokin lisäksi saatannallisen musiikin joukkoon on ilmestynyt kaunis instrumentaalimusiikki, joka on höystetty luonnon äänillä. Instrumentaalimusiikki voi kutsua demoneja... Uuden Ajan musiikissa voi olla (lihavointi minun) myös ärsytyskynnyksen ylittäviä (tarkoitto kait alittavia) sanomia, joita voidaan käyttää aivojen uudelleen ohjelmoimiseksi.” (Eikö Marrs vieläkään tiedä, että on olemassa muitakin kuin ohjelmoituja aivoja.) Ensin hän olettaa, että näitä sanomia voi olla. Sen jälkeen hän käsittelee niitä tosiasioina. Todisteista ei puhettakaan.

Ilmeisesti henkien eroittamisen armolahja oikeuttaa hänet seuraavanlaiseen logiikkaan: Kun hän näkee jossain NA:n julisteessa ilmaisun *Pieni pisara rakkautta* se todistaa Marrsille sitä, että liike kannattaa tajuntaa laajentavia huumeita. Myös laajalle levinnyt iskulause: *Ajattelle globaalisesti, toimi paikallisesti* (ei ollenkaan hullumpi ajatus), on saatannallinen alkuperältään, koska NA johtajatkin käyttävät sitä. Tämän iskulauseen suosio partioliikkeessä, NASA:ssa, NNKY:ssä jne, todistaa nämäkin järjestöt saatannallisen solutuksen uhreiksi.

Satanistit, homot ja Billy Graham

Koska NA liike puhuu paljon yhteisön merkityksestä, siitäkin tulee saatannallinen: *“Yhteisö (yleisnimi) on Antikristus ja Jumalan vastainen, ja siinä on koko asian ydin.”* **Scott Peck**, joka on kirjoittanut kolmannen kirjansa⁴⁴ yhteisön rakentamisesta⁴⁵ on sentähden tullut Uuden Aikakauden pilliipiipiksi.

Kun jossakin NA-julkaisun lastenkirjassa kuvaillaan riitelevää ja itsekästä **Kristiina Ristiriitaa**, Marrs tulkitsee sen rienaavaksi viittaukseksi Kristukseen Ristillä vain riite, että sanat ovat uskomattoman samankaltaisia. Kirjoittaja ei tunne vainoharhaisuuden ja uskonpuolustuksen eroja.

Selvät tosiasiatkin saavat reippaasti väistyä Marrsin maalatessa kauhukuviaan. Vaikka USA:ssa virallisten tilastojen mukaan tehdään noin 18 000 murhaa vuodessa Texe Marrs väittää, että maassa tapahtuu 40 000 - 60 000 saatannalista rituaalimurhaa vuodessa. Hän ei edes käsittele tilastollista ristiriitaa. Kirjassa käytettyä logiikkaa seuraten sekini selittyisi kätevimmin NA:n saatannallisen salaliiton avulla.

Sillä selittyy myös huumausaineongelma. *“Sota huumeita vastaan ei voida koskaan voittaa, koska vaikutusvaltainen uuden aikakauden johto ei halua pysäyttää huumeiden leviämistä.”* Se siitä.

Useimmat dokumentit ja todisteet tulevat lehtileikkeistä, hänen luentojaan kuunnelleiden vanhempien kirjeistä ja huhupuheista. Kun hän on perusteellisemmin tutkinut jotain, kuten esimerkiksi *montessorilaista* pedagogiikkaa hän mainitsee erikseen tutkineensa sitä tuntikausia. Se on jo paljon mieheltä, joka kertoo kuinka hänen täytyi jo parin minuutin päästä sulkea televisio, kun siinä haastateltiin erästä massamurhaajaa. Ensin hän ei kuuntele miehen haastattelua ja sitten hän yrittää kirjoittaa hyvin asiantuntevasti samasta miehestä.

Vihollisia on joka puolella: *“Tarkkaile myös valtion rahoittamia päivähoitopalveluja, joita pitävät satanistit, homoseksuaalit, lesbot ja muut, jotka vihaavat kristillisyyttä.”*

Myös **Billy Graham** ja **John Stott** joutuvat vähintäänkin epäilyttävien listoille, koska tukevat *Kirkkojen Kansallista Neuvostoa*, joka puolestaan puoltaa NA:ta ja Jeesusta vastustavaa suuntausta.

Itse tärkeä asia hukkuu törkeiden asiattomuuksien, naivin mahtipontisen demagogian, marssilaisen logiikan, hysterisen pelottelun ja kyllästyttävän tutun uskonnollisen manipulaation alle.

“Tämä kirja tulee muuttamaan elämäsi. Todisteet... Saavat sinut kyyneliin... Tulet järkyttymään, hätkähtämään ja inhoamaan. Toivon myös, että todella suuttuisit.” Minä suutuin. Jos rintaman oikealla puolella taistellaan tällä tavalla, minulla on kiusaus vaihtaa puolta. Siihenkin Marrs on varautunut:

Esitettyään teoriansa (=fantasiansa) hän käyttää Jumalan Sanan säilää manipulatiiviseen tapansa: *“Mutta jumalattomat pysyvät jumalattomina, eikä yksikään jumalaton ymmärrä tätä, mutta taidolliset ymmärtävät.”* Voiko sen selvemmin sanoa: Jos et usko minua ja ymmärrä tätä asiaa niinkuin minä, olet jumalaton ja jumalattomana pysyt.

Senkin uhalla siteeraan lopuksi NA-liikkeen yhtä johtajaa **Alice Baileyä**: *“Tämän päivän kirkko on Kristuksen hauta. Ihmiskunta tarvitsee epätoivoisesti jotakin ja tuo tarve tulee täyttää.”*

Bailey yrittäköön täyttää sen millä haluaa. Texe Marrs tekee minusta parhaansa täyttääkseen Kristuksen haudan pelolla. Johannes sanoi, että täydellinen rakkaus karkoittaa pelon. Yhtä totta on, että täydellinen pelko karkoittaa rakkauden. Juuri sitä satoa tällaiset kirjat voivat pahimmillaan kantaa. Ainakin tämän kirjan sivuilta rakkaus on karkoitettu tyystin. Saatana, Perkele, Lusifer, Belsebub, demonit ja muut pimeyden ruhtinaat sensijaan esiintyvät erilaisissa kieliopillisissa muodoissa lähes neljäsataa kertaa, parhaimmillaan yli kymmenen kertaa samalla sivulla.

Kysyin kerran terapeutti-ystävältäni neuvoo miten minun tulisi toimia erään aika hankalan ihmisen kanssa. Hänen vastauksensa oli: *“Opi ensin rakastamaan häntä. Sitten tiedät mitä pitää tehdä.”* Sitä voisimme yhdessä kysyä suhteestamme NA:n ihmisiin (Minä lupaan pohtia sitä suhteessani Texe Marrsiin ja hänen kaltaisiinsa).

Typeryys on anteeksiannettavaa silloin, kun sitä kannetaan ristinä. Mutta kun joku tekee siitä kirveen, jota hän heiluttelee Jumalan nimissä, on aika viedä lapset suojaan ja ryhtyä toimenpiteisiin.

⁴⁴ Kaksi aikaisempaa on suomennettu nimillä Rakkauden Psykologia ja Pahuuden Psykologia. Oikein hyviä kirjoja. Ei kai ne muuten olis listalle joutuneetkaan.

⁴⁵ *Different Drum. Community making and peace.* Simon & Schuster -88. Toivottavasti tämäkin suomennetaan.

P.S. Suureksi pettymyksekseni löysin kirjan viimeisiltä sivuilta **Leena Huiman** aika varauksettoman suosituksen. Jos Huiman kirjoja ei olisi, minulla ei olisi mitään suomalaista materiaalia suositeltavana. Siksi pettymykseni oli niin suuri. Se vakavakin haaste, jonka NA tarjoaa meille, jää kyllä kokonaan kohtaamatta, jos taistelu sortuu Marrsin tasolle.

YHTEENVETO

Loppusuositukset

Jos etsit kirjaa, jonka voisit antaa jollekin New Age-vaikutteita saaneelle ei-kristitylle ystävällesi, anna **Groothiuksen** tai Huiman kirja.

Jos itse etsit ymmärrystä siitä, mistä todella on kysymys, lue molemmat. Groothiuksella on eniten asiallista infoa ja Huimalla eniten suomalaista ajattelua asiasta.

Jos haluat vain tietää, mitä pitää varoa, lue Hiltusen kirja. Pelkistä varoituskirjoista se on kuitenkin parhaiten kirjoitettu ja asiatiedoiltaan luotettavin.

New Agen monet tasot

Lukuprojektini loppuvaiheessa tuli mieleeni, että New Age on mahdollista luokitella myös kehityspsykologisesta näkökulmasta. Jos voimme puhua lapsellisesta, murrosikäisestä, aikuisesta ja kypsästä kristillisyydestä,⁴⁶ voimme siirtää saman arvioperusteen myös New Age -liikkeeseen. Ihminenhan voi kasvaa ja kehittyä henkisesti joka tapauksessa, riippumatta hänen uskonsa sisällöstä. Samanaikaisesti hänen tapansa käsitellä ja ilmaista uskoaan muuttuu.

Lapselliseksi, *infantiiliseksi* ja *primitiiviseksi* NA:ksi voisi luokitella kaikki sellaiset ilmiöt, jotka keskittyvät voimaan ja valtaan. Magia, taikuus, saatananpalvonta ja muut primitiiviset yritykset eri menetelmillä hallita todellisuutta omaksi edukseen kuuluu ainakin tälle tasolle. Ehkä erilaiset fyysisistä minäkeskeisyyttä ruokkivat parantamismetoditkin kuuluvat tähän.

Murrosikäiseksi NA:ksi voisi luokitella ainakin kaikki *-minä-minä-minä*-jutut, jotka tarjoavat oikotietä onneen, niksejä jumalisuuteen, ruokkivat inflatoorista minäkuvaavaa ja luovat mielikuvia yksilön rajattomista kehitysmahdollisuuksista.

Aikuinen New Age on teoreettisempi ja filosofisempi. Tällä tasolla olevat ihmiset yrittävät jo hahmottaa uutta maailmankatsomusta ja soveltaa sitä erilaisiin tieteenalueisiin. Transpersonaalinen psykologia esimerkiksi voisi kuulua tähän.

Kypsä New Age koostuu luultavasti mystikoista ja guruista, jotka eivät välttämättä pidä enää kovin paljon meteliä itsestään. Ihmisinä jotkut heistä ovat päässeet niin pitkälle, kuin ihminen voi päästä ilman Jumalaa. Heillä voi olla paljon tietoa, viisautta ja rakkautta, vaikka eivät välttämättä anna siitä kunniaa Jumalalle.⁴⁷ Heitä ei kovin paljon näe väittelemässä ja taistelemassa mistään kenenkään kanssa. He ovat sen yläpuolella.

Kritiikin monet tasot

Minusta näyttää siltä, että ainoastaan **Huima** ja **Groothuis** käsittelevät aikuista New Agea. Muut käsittelevät pääasiassa lapsellista ja murrosikäistä New Agea, ikäänkuin muuta ei olisiakaan. Siinä missä he ylipäänsä käsittelevät asioita ideologisella tasolla, se tapahtuu aika lapsellisessa muodossa.

Joidenkin primitiivireaktioissa saattaa kyllä olla profetaalista siementäkin. Uskovia, jotka aikanaan kutsuivat televisiota pirun silmäksi, pidettiin hysteerikkoina. Ehkä he loppujen lopuksi tiesivät enemmän kuin muut. Heidän aavistuksensa pahasta sai primitiivisen ja epäasiallisen muodon, mutta siinä saattoi silti olla, jotain todella profetaalista.

Kypsan New Agen kohtaamiseen tarvitaan kuitenkin kypsiä, ja pitkällä olevia kristittyjä. Pitäisiköhän meidän nöyrästi myöntää, että monet toisinsuskovat ovat kuitenkin ihmisinä paljon meitä kypsempinä, ja meidän tulisi itse kasvaa voidaksemme kohdata heidät siinä, missä he ovat.

Tulee mieleen joitakin julkisia väittelytilanteita kommunistien kanssa, joissa olen ollut puheenjohtajana monta vuotta sitten. Minua hävetti kristittyjen tapa sulkea korvansa ja käyttää kaikki dialogiksi tarkoitettut tilanteet kilpasaarnaamiseen. Vastapuoli tuntui olevan paljon kypsempi kuulemaan ja oppimaan, mutta he jäivät yksin. Minua hävetti silloin ja minua hävettää nyt. New Age ei ole meille ensisijaisesti sotahaaste vaan kasvuhaaste. Se on kutsu kasvamaan ja kypsytämään ihmisinä omissa kristillisissä uskossamme.

”Tämän vuoksi minä polvistun Isän eteen, hänen, jonka asemaa jokainen isän ja lapsen suhde taivaassa ja maan päällä kuvastaa. Rukoilen, että hän sanomattomassa kirkkaudessaan hengellään vahvistaisi ja voimistaisi teidän sisäistä olemustanne. Näin Kristus asuu teidän sydämissänne, kun te uskotte, ja rakkaus on elämänne perustus ja kasvupohja. Silloin te kykenette kaikkien pyhiin kanssa käsittämään kaikkeuden, sen leveyden, pituuden, korkeuden ja syvyyden, ja voitte tajuta Kristuksen rakkauden, joka ylittää kaiken tiedon. Niin Jumalan koko täyteys valtaa teidät.”⁴⁸

⁴⁶ Hebr. 5:12-14. 1Kor. 3:1-3, 14:20. Ef. 4:13-16. 1Joh. 2:12-14.

⁴⁷ *Sillä Hän* (Taivaallinen Isänne) on hyvä kiittämättömille ja pahoille. (Luuk. 6:35.) En usko, että Jumala rajaa rakkautensa, viisautensa ja voimansa jakamista vain niille, jotka käyttävät sitä oikein ja kiittävät siitä Häntä. Jos joku kiittää kosmista rakkautta tai maailmanhenkeä elämässään vaikuttavista hyvistä voimista hän on Jumalan näkökulmasta kiittämätön. Se ei merkitse sitä, että kyseisen ihmisen elämässä vaikuttavat asiat olisivat sinänsä pahoja ja demonisia. Jos rakkauden ja totuuden henki vaikuttaisi vain kristityissä, tämä maailma olisi tosi kamala paikka elää.

⁴⁸ Ef. 3:14-19. (Tässä ja sopivissa katsomissani kohdissa olen käyttänyt Raamatunkäännöskomitean uutta käännösehdotusta.)

ENTÄ SINÄ ITSE DANIEL?

“Olet arvioinut aika ankarasti yhdeksää kirjaa. Pitääkö sinun kääntää peitsesi niitä vastaan vain siksi, että et itse ehtinyt ensimmäiseksi? Et kai sinä vain ole kateellinen? Muutenkin tunnen sinut ihmisenä, joka ei suostu minkäänlaiseen piiritanssiin tai kuorolauluun. Yhdeksästä kirjasta tulee jo kamarikuoro. Siksikö et halua mennä mukaan? Ainako sinun pitää olla sooloilemassa ja tekemässä mitä muut eivät tee? Mikäs siinä, kunhan siitä ei tule itsetarkoitusta.

Entä oma (ennakkoluuloinen?) suhteesi herätyskristillisyyteen? Vieläkö sinä rassukka käyt taistelua lapsuutesi ja nuoruutesi mörköjä vastaan? Tekstisi henki on kohdittain aika aggressiivinen. Onko sinulla vieläkin henkilökohtaista tarvetta paukutella niitä, joista olet itsenäistymässä?

Muistatko vertauksen Fariseuksesta ja publikaanista synagoogassa? Fariseus kiitti Jumalaa siitä, ettei ollut sen syntisen kaltainen. Minä näen sinut syntisen roolissa, mutta rukoilemassa fariseuksen rukouksen: *”Kiitos Jumala, että minä en ole samanlainen kuin tuo tiukkapipoinen fariseus tuolla edessä.”* Ehkä sinun luomasi asetelman fariseus onkin se, joka rukoilee vain: *”Herra armahda minua syntistä.”* Ota ainakin se huomioon. Vain Jumala yksin tuntee sydämen salaisuudet. Olet ehkä tehnyt liian pitkälle meneviä tulkintoja niiden ihmisten asenteista, joita kritisoit.

Muista, että jos todella haluat sanoa herätyskristityille jotain, sinun on rakastettava heitä - rakastettava niin, että sattuu. Sen olet ainakin tällä kirjeellä tehnyt ystävilleksi selväksi, että et totisesti halua tulla tunnetuksi miehenä, joka henkeen ja vereen on valmis puolustamaan fundamentalistista herätyskristillisyyttä. Toivon vain, että se ei maksa työllenne liikaa. Sanottakoot niistä mitä muuta tahansa, kukaan muu Suomen maassa ei seuraa Jeesusta taloudellisessa antamisessa niinkuin he. Nuorempi ja modernimpi sukupolvi, jota tunnut flirttailevan on tässä suhteessa paljon itsekkäämpää. Ajatusten tasolla he voivat olla fiksumpia, mutta uhrautuvasta antamisesta ne mäntit ei ymmärrä yhtään mitään.”

Uskollinen ystäväsi DN.

VALAISTUKSEN SANOJA KRIISILÄN GURULTA

Olen kirjoittanut tämän kirjeen erityisesti sinulle, joka olet hämmentynyt ja epävarma uusien ilmiöiden edessä. Kaikilla muilla tuntuu olevan niin varmaa tietoa asiasta, mutta sinä vaivaat itseäsi salaisilla epäilyksillä ja pelkätät olevasi ihan pihalla. Älä huoli. Pihalla on ainakin tilaa hengittää raitista ilmaa.

Tukki silmässä

Varo ihmisiä, jotka projisoivat ongelmansa muihin.

Projisoiminen on itsessään vaikeasti hyväksytyt tunteen, tarpeen, aikomuksen, asenteen tai ajatuksen siirtämistä toiseen kohteeseen, sen näkemistä jossakin toisessa eikä itsessä.

Sen sijaan, että reilusti myöntäisin haluavani häntä seksuaalisesti sanonkin: Hän viettelee minua jatkuvasti. Toisin sanoen seksuaaliset tunteet ja pyrkimykset ovat vain toisessa osapuolella. Minä olen niiden viaton uhri.

Vallan projisoiminen

Annan toisen kärjistetyn ja karrikoidun esimerkin:

Kristitty joka on lapsesta lähtien helvetillä pelotellen pakotettu pelkopohjaiseen häntä-koipien-välissä-nöyryyteen, on oppinut tarkasti kieltämään ja torjumaan itsestään kaikki pyrkimykset terveeseen itsenäisyyteen. Hän ei uskalla tahtoa, tuntea tunteitaan tai ajatella mielipiteitään, puhumattakaan siitä, että hän uskaltaisi tunnistaa ja ilmaista omia tarpeitaan. Kaikki sellainen on syntiä. Todennäköisimmin hän antaa oman valtansa jollekin auktoriteettihahmolle, jota jää totteleman loppuiäkseen.

Hän voi myös raivata itselleen tietä valtaan alistamalla muita, niinkuin häntä on alistettu. Edelleenkin hän ei tunnista omaa sisäistä vallanpelkoaan, jolta hän yrittää suojautua pyrkimällä vallan huipulle. Hän ei suostu katsomaan omaa valtaongelmaansa, mutta näkee kyllä vallantavoittelijoita joka paikassa ympärillään. Seurakunnassakin kaikki on tietenkin hyvin. Siellä ei kukaan tavoittele valtaa. Jonnekin torjuttu todellisuus täytyy kuitenkin työntää. Jos sopivaa kohdetta ei löydy naapuriseurakunnan johtajissa, niin sitten jostakin kauempaa. Parasta on löytää sellainen kohde, jota vastaan voi oikeutetusti taistella ja jonka voi oikeutetusti nähdä totaalisen pahana. NA valloittaa Suomen! Siitähän löytyy kätevästi sumeilemattoman vallanhimoinen kohde, jossa voi nähdä kaikki oman elämän kielletyt synnit. Tosin nuo porkkanamehun juojat ja hiljaisuuden rakastajat eivät päällisin puolin näytä kovin uhkaavilta, mutta meidän tiedämme, että hiljaisuudessaan he vain valmistelevat häikäilemättömiä juoniaan. Pahuus, vallanhimo ja kostonhalu on heissä. Meidän taistelumme ei ole omanvoitonpyyteistä. Me taistelemme Jeesuksen nimessä pahaa vihollista vastaan. Tämä on pyhää sotaa.

Menikö jakeluun?

Minä vain kysyn: Onko mahdollista, että innokkuutemme ottaa tosissaan kaiken maailman pöhötautisten egojen maailmanvalloitusunelmat tai taipumuksemme kuvitella vallanhalua sinnekin, missä sitä ei ole, pohjautuu omaan tarpeeseemme taistella itsessämme olevien vihollisten kanssa - kunhan saamme ne ensin siirrettyä toiseen osoitteeseen? **Jung** kutsui sitä oman pimeän puolen *ulkoistamiseksi*. Psykologisesta teoriasta riippuen sitä kutsutaan *projektioksi*, *projektiiviseksi identifikaatioksi*, *splittaukseksi* jne. Jeesus kutsui sitä tikun näkemiseksi toisen silmässä, vaikka tukki sojottaa omassa.

Vihan projisoiminen

Eikö ole mielenkiintoista, että juuri niissä piireissä, joissa vihaisuuden tunteminen on syntiä ja sen ilmaiseminen anteeksiantamatonta, on kaikkein syvin vakaumus siitä, että kaikki newagelaiset ovat verenhimoisia kristittyjen vihaajia? Onko oma kielletty vihaisuus löytänyt heissä sopivan osoitteen? Oma synti on taas tarpeeksi kaukana itsestä. Entä miksi juuri samoilla piireillä on kaikkein suurin kiinnostus Raamatun ilmoittamaan Suuren vihan aikaan⁴⁹ jota odotetaan kuin auringonnousua?

Hal Lindsey sanoo vasta ilmestyneessä kirjassaan: *“Profeetoista olisi ollut suuremmissa elää meidän aikanamme ja nähdä mitä silmämme näkevät ja kuulla mitä meidän korvamme kuulevat.”*⁵⁰ Mikä heistä olisi niin suuremmissa? Sekö, että heidän tuhoennustuksensa vihdoinkin toteutuvat? Ehkä **Joona** katselisi sitä ihan tyytyväisenä, mutta Jeesus itki kun näki Jerusalemiin kohdistettujen ehdollisten tuhoennusteiden lähestyvän.⁵¹

Muistan kuinka suuren vaivan aikaa odotettiin vuonna 1981 (40 vuotta Israelin valtion perustamisesta miinus 7 vuoden ahdistuksen aikaa. Seurakunnan piti tietenkin päästä taivaaseen siksi aikaa). Kolme ja puoli vuotta siitä eteenpäin oli seuraava laskettu aika.⁵² Vieläkin me jäimme tänne puhisemaan turhautuneisuuttamme. Ehdottomasti viimeinen aika, jonka jälkeen kaikki eskatologiset laskelmat olisi pantava uusiksi oli 1988. Sekin kohtalon vuosi tuli ja meni. Vielä suurempia pettymyksiä seurasi. Punainen peto sortui, ennenkuin ehti valloittaa Suomen. Löytyisikö NA:sta uusi toivo? Vai onko meidät vain jätetty tänne ottamaan vastuu omasta väkivaltaisesta vihaisuudestamme ja pääsemään sovintoon sen kanssa tavalla, joka vapauttaa meidät vihdoinkin rakastamaan vihollisiamme?

Elämme tosi innostavia aikoja. **Puola** vapautui kymmenessä vuodessa, **Tsekkoslovakia** kymmenessä kuukaudessa, Itä-Saksa kymmenessä viikossa ja Romania kymmenessä päivässä. Miksi huomiomme ei ole enemmän näissä tapahtumissa? Siksikö, ettei niitä kukaan profetoinut? Siksikö, että ne ovat positiivisia? Siksikö, että me menetimme rakkaan pedon, jota pelätä?

Mihin tarvitsemme aina uusia vihollisia? Mille itse olisimme vihaisia omassa lähipiirissämme, jos meiltä otettaisiin pois kaikki ne kaukaiset kohteet, joita voimme vapaasti Jumalan nimessä vihata?

Itsesi asiantuntija

Varo ihmisiä, jotka eivät ota itsetutkiskelua vakavasti.

Melkein kaikissa käsittelemissäni kirjoissa vähäteltiin tai suorastaan synnillistettiin itsetuntemukseen tähtäävä työskentely. Kaikin mokomin. Se on heidän asiansa. Minusta sellaisten ihmisten ei pitäisi kuitenkaan ryhtyä muidenkaan ihmisten tuntijoiksi ja tietäjiksi. Mitä vähemmän he tuntevat itseään, sitä enemmän he siirtävät oman sisikuntansa torjuttuja peikkoja muiden kannettaviksi.

Itsestään he ottavat hyvin vähän vastuuta. Parjaaminen ja tuomitseminen tapahtuu hengen johdatuksessa ja Jumalan nimessä. Kun he kohtaavat toisessa, mitä eivät ole uskaltaneet kohdata itsessään he sanovat, että sinussa on eri henki. Henkien eroittamisen kyky on tärkeä Jumalan antama lahja, mutta sen ensimmäinen osoite on aina itsessä. Ihminen, joka ei tunne oman henkensä salaisuuksia, ei eroita niitä toisissakaan.

Älä anna kenenkään, joka ei ota itsetutkiskelua vakavasti tulla sinun sisikuntasi asiantuntijaksi ja tietäjäksi.

*“Kuka muu kuin ihmisen oma henki tietää, mitä ihmisessä on?”*⁵³

Totuus on Jumalan

Älä hylkää elämän totuuksia vain siksi, että joku toinenkin uskoo niihin.

Kulta on kultaa, löytyi sen kenen käsistä tahansa ja kaikki totuus on Jumalan totuutta, tuli se kenen suusta tahansa. Jos rajaamme uskomme vain siihen, mihin NA:ssa ei uskota, oma uskomme kaventuu entisestäänkin, koska NA:n piirissä voi uskoa melkein mihin tahansa.

NA:n kirjallisuudessa puhutaan paljon siitä, että ihminen on vastuussa omasta elämästään, että hänen luovuutensa ja spontaanisuutensa edellyttää henkistä vapautta, itsenäisyyttä ja itseohjautuvuutta (vastakohtana sille, että koko ajan ohjautuu sen mukaan, mitä joku toinen ajattelee, tuntee ja tahtoo). Kaikki tämä pitää paikkansa, vaikka he perustelevatkin sitä ihmisen omalla jumaluudella.

Jumala ei ole kutsunut meitä orjuuteen vaan vastuulliseen vapauteen, viisaaseen luovuuteen ja rakkaudelliseen spontaanisuuteen. Se todellakin edellyttää itseohjautuvuutta (= sinä et seuraa Jumalaa, koska sinun on pakko, vaan sinä tahdot tehdä Jumalan tahdon. Palaan tähän seuraavassa kirjassani.). Kukaan ei edistä kristillisyyttä puolustamalla keskinkertaisuutta, kaavamaisuutta ja pelkopohjaista tottelevaisuutta.

Suurin osa käsittelemistäni kirjoista olivat yksinkertaisesti kuolettavan tylsiä. Kirjoittajan oma ajatuskaava paljastuu ensi sivuilla. Se toistuu orjallisesti loppuun asti. Muutaman sivu jälkeen voisi kirjoittaa loput kirjasta itse. Ei mitään luovuutta, ei mitään itsenäisen ajattelun ja itse kirjoittajan läsnäolon tuntua, puhumattakaan persoonallisesta huumorista. Leena Huiman kirja oli tästä poikkeus. Hänen kanssaan voi luultavasti olla eri mieltä, koska hänellä tuntuu olevan oma mieli. Hän sanoo pitävänsä kunnianaan, että fundamentalistiset kristityt ovat hyväksyneet hänet piiriinsä ja rakastaneet

⁴⁹ Ilm. 6:17; 11:18

⁵⁰ Maa planeetan viimeinen luku. Kuva ja Sana -90.

⁵¹ Matt.23:37.

⁵² **Constance Cumbeyn** mukaan New Age-maailmanhallituksen piti päästä valtaan kesällä -83, jonka jälkeen kaikki pakotetaan Saatanalliseen vihkimykkeen ja jokaiselle annetaan pedon merkki. (Cornerstone Vol.11. Issue 64.)

⁵³ 1Kor.2:11

häntä, mutta ei silti ole myynyt sisäistä vapauttaan heille (?). Jossain piirissä lapsesta asti kasvaneelle, voi olla paljon vaikeampaa olla luovasti uskollinen Jumalalle ja itselleen silloin kun se on ristiriidassa yleisen mielipiteen kanssa.

Kutsumus on voimassa

Älä hylkää kristillistä kutsumusta vain siksi, että joku muukin pitää sitä hyvänä.

Itseohjautuvuuteen kuuluu sisäinen vapaus olla uskollinen sydämensä arvoille välittämättä siitä, kuka muu niitä ajaa tai vastustaa.

NA on edistynyt eniten perinteisesti kristittyjen vahvoilla alueilla - ruumiin ja mielen huollon alueilla. Johtuuko se omasta paikalleenjäneeisyydestämme, haluttomuudestamme kehittyä, halukkuudestamme perääntyä tai laimentuneesta rakkaudestamme, on syiden analysointia. Tämän hetken todellisuus vaatii joka tapauksessa uutta paneutumista asiaan - ei vain, jotta olisimme kilpailukykyisiä jonkun kanssa, vaan koska Kristuksen rakkaus haastaa meitä mahdollisimman kokonaisvaltaiseen työhön kärsivien puolesta.

Maailemanrauha, kaikkien kansojen ja yksilöiden itsenäisyys ja keskinäinen yhteistyö, luonnon suojelu ja taloudellinen oikeudenmukaisuus ovat ilman muuta kristillisiä päämääriä, ajoi niitä kuka tahansa muukin - vaikka itse antikristus. Mikään kansakunta ei enää voi olla ottamatta muita huomioon poliittisesti ja taloudellisesti. Nopeiden tiedotusvälineiden kautta koko maailma on tänään paljon pienempi kuin Rooman valtakunta aikanaan. **Aleksanteri Suuren** valloitusretket tuntuivat Suomessa vasta parintuhannen vuoden viiveellä. Tänään kaikki vaikuttaa kaikkeen niin nopeasti, että planetaarisen vastuun tiedostaminen on ihmiskunnan elinehto.

Kristityn korkein auktoriteetti ei tietenkään ole edes ihmisyydessä tai maailmarauhassa, vaan kaikkivaltiaassa Jumalassa. Kaikki Jumalasta riippumaton yhteys, ykseys, itsenäisyys ja autonomisuus ovat pohjimmiltaan epäjumalanpalvontaa. Jumalamme ei ole yksilön, perheen, kansakunnan, ihmiskunnan tai luonnon oikeuksissa. Minkä tahansa asettaminen korkeimmaksi arvoksi on jonkun toisen arvon polkemista ja Jumalan unohtamista. Näiden kansallisten epäjumalien alttareilla on pelkästään tämän kohta umpeen kuluneen vuosisadan aikana uhrattu noin sadan miljoonan ihmisen elämä.⁵⁴ Perusoikeudet eivät ole itsessään Jumalia. Ne ovat Jumalan sääntämyksiä. Niiden tasapuolinen huomioiminen rakkaudessa koko luomakuntaa kohtaan todella edellyttää planetaarista tietoisuutta, etiikkaa ja rakkautta, vaikka Marrs kuin kiroaisi ne newageläiseksi eksytykseksi.

Me näemme suuren kansallisuuksien heräämisen. Jokainen pyrkii itsenäisyyteen toisen vallan alta. Mitä muuta me voimme kuin siunata sitä ja rohkaista sitä? Mikä on se oma kansallinen riski ottamaton välinpitämättömyys, jonka takia Suomi ei ole vielä kukaan tunnustanut itsenäistä **Liettuan** valtiota, vaikka he ovat sitä pyytäneet? Ulkoministeriö ei ota edes kantaa koko asiaan. Ruotsalaiset taistelivat vapaaehtoisina meidän itsenäisyytemme puolesta ja me emme lausu edes tukevaa sanaa naapurimme puolesta. Samalla Suomi oli ensimmäisenä valtiona maailmassa tunnustanut **Namibian** itsenäisyyden. Sen tunnustamisessa ei ollut mitään riskiä. Siitä saimme pelkkiä pisteitä. Onko meillä omia kansallisia etuja varjeltavana? Onko oma valtiollinen etumme tullut epäjumalaksemme? Kun kansakunnan huomio keskittyy vain itseen, sen henki kuihtuu, sensijaan että se seuraisi Jumalan kutsumusta olla palvelija kansakuntien perheessä. Yhtä varmasti kuihtuu ihmiskunnan henki, jos se kääntyy vain itseensä. Voi olla, että sekä yksilön, perheen että kansakuntien oikeuksia polkeva tai palvova planetaarinen epäjumaluus on viimeinen globaalinen kapina Jumalaa vastaan. Aika näyttää minkä muodon se saa ja onko NA-ideologialla siihen osuutta. Siihen asti meidän kutsumuksemme on rakastaa kaikkia ja kaikkea, koska Jumalan valtakunnan piiriin totisesti kuuluu enemmän kuin kristikunnan suppea etu. Jos itse emme pyri laajentamaan sydäntämme rakastamaan ja palvelemaan koko maailmaa, mekin kuihdumme omaan eristäytyvään rakkaudettomuuteemme, kutsuimme sitä sitten miksikä tahansa. Kristikunnan synty ei välttämättä ole yhtään pienempi kuin historian julmien rodunjalostajien epäjumalanpalvonta.

Mutta me rakastamme vain Jumalaa!

Miten voimme rakastaa Jumalaa ja unohtaa kaikkien yksilöiden, perheiden, kansakuntien, rotujen, ihmiskunnan ja luonnon perusoikeudet? Miten voimme rakastaa Luoja ja suhtautua välinpitämättömästi luotuun?

Mutta meidän taistelumme ei ole lihaa ja verta vastaan, vaan *“taivaan avaruuksissa hallitsevia hallituksia ja valtoja vastaan.”*⁵⁵ Aivan! Sinne asti meidän kansallisylpeytemme välinpitämätön henki ja seurakunnallisten epäjumaliemme valta yltyä. Ne saavat voimansa meidän sydäntemme synnillisistä asenteista. Mitään muuta valtaa niillä ei ole. Milloin ikinä minkä tahansa kuppikunnan, kristillisen kirkon, tradition, valtion tai rodun etu tulee korkeimmaksi arvoksi, siitä tulee epäjumala, ilmavalloissa hallitseva hengellinen valta, elävä, näkymätön ja voimallinen monumentti meidän pikkukollektiivisesta suursynnistämme. Taistelu näitä ilmavaltojen herruuksia vastaan tapahtuu meidän omissa sydämissämme. Koko maailman syliin sulkeva Jumalan inspiroima rakkaus on ainoa niitä suurempi valta ja voima. Minä uskon, että yksi näistä ilmavaltojen herroista on länsimaisen kristillisyyden suunnaton itseriittoisuus ja ylpeys. Senkin valta kukistuu vain länsimaisten kristittyjen omissa sydämissä. Jumala varjelkoon meitä tekemästä NA:sta sellaista vihollista, jonka avulla voimme edelleen tuijottaa itseme sokeiksi - sokeiksi omalle epäjumalanpalvonnallemme.⁵⁶

⁵⁴ Gil Elliot. *Tventieth Century book of Dead*. Siteerattu Fellowship-lehdessä no 43. -77.

⁵⁵ Ef.6:12.

⁵⁶ Tämän alaotsikon tekstin kirjoittamisessa ei mennyt kauan - mutta hiki tuli. Olen vakavissani. Meidän olisi pitänyt olla julistamassa planetaarista tietoisuutta (=sen tajuamista, että me todella olemme elimellinen osa itseämme suurempaa kokonaisuutta, jota ihmiskunnaksi sanotaan ja sen ymmärtämistä, että ihmiskuntana emme ole riippuvaisia vain Jumalasta vaan myös luonnosta, planeettamme hyvinvoinnista), kaiken syliinsä sulkevaa rakkautta, sanoin ja töin jo aikoja sitten. En sano, ettei sitä ole tehty ollenkaan. Tietysti on. Mutta näiden kirjojen lukeminen on paljastanut minulle myös toisenlaisen hengen. Hengen, joka pelottaa minua.

Paavali puhui laittomuuden salaisuudesta joka pääsee valloilleen jahka vain tulee tieltä poistetuksi se, joka vielä pidättää. (2Tess. 2:6) Minä olen kuullut tulkittavan tämän niin, että viimeinen este poistuu silloin, kun Herran pyhät tempaistaan taivaaseen. Entä jos siihen ei tarvittakaan mitään tempaisua? Entä jos siihen riittää se, että vetäydymme koloihimme, tai jäämme puolustamaan vain omia pieniä reviierejämme? Niin ainakin Saksassa kävi ennen Hitlerin petovaltaa.⁵⁷ Entä jos Jeesus ei löydäkään täältä mitään sellaista uskoa, joka olisi esteenä millekään pahalle? Olisikohan aika taivaaseen tempautumista odottavien tulla tempaistuksi maan päälle? Meidän kutsumuksemme on täällä.

Taikasanat

Älä hylkää hyviä sanoja vain siksi, että joku muukin käyttää niitä.

Tietyt sanat esiintyvät toistamiseen NA -kirjallisuudessa: *holistinen, holograafinen, synergistinen, verkosto, ykseys, yhteys, ihmisen potentiaalit, integraatio, tietoisuuden herääminen, energia* jne.

Sanoilla ei ole mitään itsellistä voimaa. Niiden voima tulee niille annetun merkityssisällön kautta. Jos uskomme niillä olevan joku meidän uskostamme riippumaton itsellinen paha voima, syylistymme juuri siihen sanamagiaan, josta syytämme itämaisia uskontoja. Alamme pitää sanoja mantroina ja loitsuina, joilla on itsellinen ja paha taikavoima. Juuri sellainen uskomus antaa sanoille maagisen voiman. Sanat ovat rajallisia ilmaisuvälineitä, sisikunnan palvelijoita - ei Herroja. Ne ovat Jumalan palvelijoita - ei pikkujumalia.

Säilytä vapaus antaa sanoille oma merkityksesi. Älä anna muiden määrätä sanojesi sisältöä.

Älä myöskään anna NA-terminologian toimia yksinkertaisina tuntomerkkeinä vaarasta - varoitusvihellyksinä pimeässä. Todellisen vaaran ymmärtäminen edellyttää sanojen sisällön ja asiayhteyden syvällisempää käsittämistä.

Ei jokainen, joka sanoo Herra Herra, ole Jeesuksen seuraaja, eikä jokainen, joka puhuu planetaarisesta vastuusta, tietoisuuden tilojen muuttumisesta tai kosmisesta rakkaudesta ole Lusiferin seuraaja.

Symbolien sanoma

Älä hylkää symboleja vain siksi, että joku muu antaa niille toisen merkityksen.

Erään seurakunnan nuorisotyöntekijät olivat järjestämässä nuorille teemaviikonloppua *toivosta*. He valitsivat sen graafiseksi symboliksi sateenkaaren. Siitä nousi hirvittävä häly. **Constance Cumbeyn** kirja oli juuri ilmestynyt ja siinä kerrottiin sateenkaaren olevan NA:n tärkein symboli. Neuvostot, vanhemmistot ja pelokkaat seurakuntalaiset yrittivät kilpaa varoittaa ja jopa kieltää nuoria käyttämästä sateenkaarta. Innoissaan he olivat luovuttamassa sateenkaaren vanhatestamentillisen merkityksen kokonaan toisiin käsiin. Samat kristityt, jotka syyttävät New Agea magiasta paljastavat itse olevansa primitiivisen symbolimagian vallassa. He uskovat, että symbolilla on itsessään maaginen voima, joka on riippumaton ihmisten sille antamasta merkityksestä.

Samalla perusteella eräs pastori piti minua NA:n edustajana. Ajankohtaisen kolmosen kannessa oli nimittäin silmän kuva. Käsittelin siinä erilaisia maailmankatsomuksia ja minusta maailmaa katseleva silmä oli erittäin hyvä kansikuvaidea. Mutta ei. Vaikka samassa kirjassa arvioin kriittisesti NA-ajattelua, olin kuitenkin käyttämäni symbolin kautta sen edustaja. Vastasin hänelle, että siinä tapauksessa New Agen päämaja on Jumalan valtaistuimen edessä, koska Johanneksen mukaan siellä seisoo neljä olentoa edestä ja takaa silmiä täynnä.⁵⁸

Salaiset liitot

Älä anna salaliittohuhujen vallata mieltäsi.

Me tarvitsemme salaliittohuhuja.

Jokainen tietää oman kokemuksen kautta, että toiset poissulkevia sisäpiirejä on olemassa. Jotkut niistä ovat salaisia.

Niihin kuuluvat voi tunnistaa vain keskenään vaihdettujen merkitsevien katseiden ja muiden inhottavien vihjeiden perusteella. Se kirveltää itsetuntoa ja uhkaa turvallisuutta - silloin kun ei itse satu kuulumaan sellaiseen.

Niille on helppo olla vihainen ja katkera. Niiden tiliin voi kätevästi syyttää vastuuta omasta menestymättömyydestä tai muuten vain kurjasta olost.

Miksi emme siis samalla voi olettaa, että maailmassa on todella salaisia huippusisäpiirejä, joiden tarkoitukset ovat täydellisen pahat? Täytyyhän kaikelle hämmentävälle pahuudelle ja kärsimykselle olla joku yksinkertainen selitys. Miten muuten kaikki on ymmärrettävissä?

Salaliittohuhut lankeavat hyvään maaperään siellä missä ihmiset ovat tottuneet välttämään omaa yksilöllistä vastuutaan ja näkemään itsensä vain salaperäisten ympäristötekijöiden onnettomina uhreina.

Tietenkään salaliittohuhuille ei löydy todisteita. Juuri se todistaa ne salaliitoiksi. Jos meillä olisi todisteita, ne eivät enää olisi salaliittoja vaan paljastettuja juonia.⁵⁹ Tosiasioilla on se hankala puoli, että niiden edessä täytyy ottaa kantaa, tehdä

⁵⁷ Lue Kansan Raamattuseuran vastajulkaiseman **Dietrich Bonhoefferin** elämäkerta.

⁵⁸ Ilm.4:6.

⁵⁹ 71. Yksi tällainen dokumentoitu salaliitto liittyy UFO aluksen maahansyöksyn **Uudessa Meksikossa** 2.7.1947. Väitteiden mukaan Yhdysvaltain ilmavoimat korjasivat aluksen osat ja neljä miehistön ruumista talteen, mutta ovat salaneet tietonsa siitä lähtien. Tähän liittyneitä dokumentteja on levitelty ja todistettu vääräksi moneen kertaan sen jälkeen. Mutta juttu koki uuden ylösnousemuksen kun Top Secret-raportit **Trumanin** ja **Eisenhowerin** presidenttijaioilta päästettiin julkisuuteen toukokuussa -87. Ihmeellistä kyllä, ne vain ilmestyivät nimettömältä lähettäjältä kuuluisan

päätöksiä ja ryhtyä toimenpiteisiin. Salaliitot ovat siitä käteviä, että niille ei mahda mitään, joten meidän ei tarvitse tehdä mitään. Ainakin meillä on tyydyttävä selitys sille, miksi kaikki on pielessä.

Mikä yhdistelmä: Täydellinen selitys kaikelle pahalle ja täydellinen vapaus vastuusta sen suhteen. Ilmankos salaliittoteoriat ovat niin suosittuja.

Tietenkin salaliittoja on olemassa. Eihän vainoharhaisuutemme ole mikään todiste siitä, etteikö meitä silti vainottaisi. Lehdet paljastavat salaliittoja harva se päivä. Koskaan aikaisemmin ihmisillä ei ole ollut niin suurta turvattomuudesta ja vastuunpaosta nousevaa *tarvetta* ja toisaalta niin paljon tosiasioihin perustuvia *syitä* uskoa salaliittoihin.

"Mutta raamatussahan on ennustettu kaikki ennätykset voittava lopun ajan pahuuden salaliitto."

Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa, jähka vain tulee tieltä poistetuksi se, joka nyt vielä pidättää.⁶⁰ Ilmestyskirjakin antaa lopun ajan petovallasta salaperäisellä symboliikalla peitetyn, mutta silti hiuksianostattavan kuvan.

Paavali ja **Johannes** eivät toki missään vaiheessa puhuneet salaliitosta, vaan *mysteriumista*, jostain kätkeystä, jonka olemus ei vielä ole ilmeinen. Tämä edellyttää monelta liian syvällistä paneutumista todellisuuden salaperäisiin ulottuvuuksiin. Paljon helpompaa on yksinkertaistaa koko juttu konkreettisten kulissien takana tapahtuvaksi pahojen ihmisten salaiseksi liitoksi. Silloin ei ainakaan ole mitään pelkoa siitä, että laittomuuden salaisuus löytyisi omasta sydäimestä tai pedon valta oman seurakunnan valtarakenteista.

Constance Cumbey redusoi Paavalin ja Johanneksen mainitsemat Antikristuksen ihmeteotkin vain teknologisiksi saavutuksiksi, lasereilla aikaansaaduiksi hologrammeiksi jne.

Tällä tavalla äärimmilleen yksinkertaistetut maailmanselitykset vapauttavat meidät kohtaamasta sitä tavattoman moniulotteista pahuuden ja hyvyyden vallankumousta, jonka keskellä elämme. Renessanssin aikaansaama yleismaailmallinen muutosprosessi oli hidas ja vaikutukseltaan suppea siihen uskonnolliseen, kulturelliseen, poliittiseen, taloudelliseen, teknologiseen, sosiaaliseen jne vallankumoukseen, jonka keskellä olemme eläneet viimeiset pari vuosikymmentä. Sen analysoiminen ja avoin kohtaaminen ei totisesti ole laiskojen hommaa. Pahuuden kohtaaminen esimerkiksi ylikansallisten liikeyritysten muodossa on paljon vaikeampaa kuin yksittäisten pirujen kohtaaminen. Vain äärimmilleen yksinkertaistetun salaliittoteorian omaksuminen vapauttaa siitä työskentelystä. Sellaisen palveluksessa Raamatusta tehdään vain yksityiskohtia ennustava salaopillinen *ennuskirja* vailla merkitystä käytännön elämässä, sensijaan että käyttäisimme Raamattua viisaan arvioinnin, syvällisen erittelyn ja rakkaudellisen elämän oppikirjana. Ilmestyskirja tekee hyvin selväksi, että lopun aikana (joka alkoi Jeesuksesta) on odotettavissa suuri polarisaatio, hyvyyden ja pahuuden lopullinen vastakkainasettelu. Sen rajat tuskin tulevat seuraamaan valtiollisia tai organisaatorisia rajoja. Tuskin se on edes lännen (=hyvä) ja idän (=paha) välinen yhteento.

Minusta on järkevintä aloittaa saatanallisen salaliiton miettimistä siitä, minkä kanssa itse mahdollisesti olemme salaa liitossa. Mikä meitä estää olemasta uskollisia sille uuden ajan armoliitolle, jonka Jeesus Kristus on tehnyt meidän kanssamme? Mikä salainen sydämen liitto estää meitä antautumasta koko sydämisesti rakastamaan Jumalaa ja palvelemaan koko maailmaa?

Salaliittoteorioita riittää kolmetoista tusinalle, eikä yhdenkään takia kannata laskea lapiota ja tarttua kiikariin.

"Älkää sanoko salaliitoksi kaikkea, mitä tämä kansa salaliitoksi sanoo. Älkää peljätkö, mitä se pelkää, älkääkö kauhistuko." (Jes.8:12)

Jos meillä välttämättä pitää olla salaliitto, niin antaa sen olla metodistipappi ja evankelista **Stanley Jonesin** mallin mukainen:

*"Jokainen tarvitsee ryhmätoveruutta, missä ryhmä on rakkautta säteilevässä salaliitossa tehdäkseen jokaisesta jäsenestä parhaan mahdollisen ihmisen ja pitääkseen hänet sellaisena."*⁶¹

ufologin William L. **Mooren** postiluukusta (Hän oli seitsemän vuotta aikaisemmin kirjoittanut samasta aiheesta kirjan *The Roswell Incident*). Dokumentit on huolellisessa analyysissä todettu väärennöksiksi (21-sivuinen raportti *Skeptical Inquirerissa* no.2 ja 3 -88). Hyvin harvat hänen ufologikolleegoistaankaan uskoo raporttien aitouteen. Kuitenkin maailmanloppunennustuksistaan kuuluisaksi tullut **Hal Lindsey** käyttää tätä juttua viimeisessä kirjassaan (Maa planeetan viimeinen luku. Kuva ja Sana. -90.). Roswellin tapauksen tiedot on hyvin dokumentoitu, hän sanoo, vaikka hänen pitäisi hyvin olla perillä väärennöksistä. Mihin ihmeessä hän tarvitsee tätä soopaa? Minkä tukemiseen hän tarvitsee valheita?

Hän tietenkin puhuu siitä millä tavalla antikristillinen johto tulee aikaanaan selittämään kristittyjen yhtäkkisen häviämisen maan päältä. Joitakin hyvin *dramaattisia muutoksia tarvitaan* viimeisinä aikoina muuttamaan ihmisten totuuskäsitykset, vääristämään kehityksen todellisuus ja motivoimaan ihmiset tekemään työtä lopun ajan maailmanjärjestyksessä.(s. 52). Jos näitä dramaattisia muutoksia ei sitten tapahdukaan, pitääkö uskovien itse alkaa niitä keksiä tai käyttää huijareiden tekemiä väärennöksiä omien teorioidensa todisteina. Pari sivua myöhemmin Lindsey väittää, että Venäläiset kosmonautit näkivät seitsemän jättiläismäistä enkeliä ja jopa filmasivat ne. Ateistinen Neuvostoliitto ei tiennyt mitä asialle tehtäisiin, joten heidän selityksensä oli, että ne olivat älyllisiä olentoja toiselta planeetalta. (s.75). Tätä satua hän ei edes yritä dokumentoida. Riittääkö uskovalle lukijalle tosiaan se mitä kustantaja sanoo alkulauseessaan: Kaikkivaltias Jumala näki hyväksi uskoa Hal Lindseylle tehtävän... kirjoittaa kirja... Jos Jumala kerran on tehtävän antanut, niin minähän taistelen itse Jumalaa vastaan arvostellessani Lindseyn tekstiä.

⁶⁰ 2Tess. 2:6-12.

⁶¹ *Pyhiinvaeltajan Laulu*. WSOY -71. s.50.

Ennakkoluulot

Tutki omia ennakkoluulojasi.

Ennakkoluulo on juuri sitä: luulla jotain ennakolta yksilöistä tai ryhmistä, tutustumatta ensin tosiasioihin. Jos teet tutkimustyötä ennakkoluulon pohjalta, hylkää automaattisesti sen, mikä ei sovi ennalta valittuun luuloon ja kerää vain todisteita luulosi vahvistamiseksi. Näin monet NA:sata kirjoittaneet ovat tehneet.

Kukaan meistä ei seiso pyhällä maaperällä, vapaana menneisyyden muokkaamista ennakkoluuloista. Ennakkoluuloiset asenteet, uskomukset ja käytöstavat yhdistävät meitä kaikkia. Niitä ei tarvitse edes tietoisesti valita. Ne toimivat pelkän perinteen ja totumuksen voimalla. Jeesus haastoi jatkuvasti ihmisten perittyjä ennakkoluuloja: Te olette kuulleet sanottavan... mutta minä sanon teille...

Niin, mutta sehän oli vain juutalaisille. Mehän olemme kristittyjä.

Jokaisen silmissä on todellisuutta vääristäviä taittovirheitä. Linssejä voi kuitenkin hioa ja ennakkoluuloista voi tehdä parannusta. Totuuden henki voi johtaa meitä jos vain suostumme siihen, mitä hän näyttää.

Ennakkoluulot pönkittävät keinotekoista turvaa.

Elämä on sekä ennustettavaa, että yllätyksellistä. Huomispäivä voi tulla miellyttävänä tuoksuna tai tuhoavana pommina. Eikö olisi upeaa elää maailmassa, joka ei jatkuvasti tekisi pilkkaa suunnitelmistamme, romuttaisi unelmiamme ja uhkaisi sitä, mitä uskomme oikeaksi? Emmekö mitenkään pysty saamaan epävarmuutta aisoihin?

Ennakkoluulot palvelevat yritystä rakentaa vähemmän yllätyksellistä ja varmemmin ennustettavaa mielikuvituksen luomaa vaihtoehtomaailmaa. Ennakkoluulot eivät pysty muuttamaan todellisuutta. Ne tarjoavat meille turvallisemman tuntuksen korviketodellisuuden. Tämän ajan ihmiseltä pyydetään tavattoman paljon kaaoksen sietokykyä. Kun sitä ei ole ennakkoluulot toimivat kilpinä elämän yllätyksellisyyttä vastaan.

Minun on paljon turvallisempaa luulla NA-ihmisten ajattelevan juuri tietyllä tavalla kuin kohdata sen piiristä hämmäntävän paljon moni-ilmeisyyttä, jopa rikkautta ja viisautta.

Miten turvallisuudentarve ohjaa sinun omia ennakkoluulojasi? Mitä itse pelkää kaikkein eniten: kuolemaa, väärässä olemista, epäilyksiä, pahuutta, vihaa jne. Mitä ennakkoluuloja olet rakentanut pelkojesi suojaksi?

Vain syvenevä usko ja luottamus Jumalan armolliseen ja uskolliseen rakkauteen vapauttaa meitä yhä syvemmin kohtaamaan todellisuus sellaisena kuin se on sekä itsessämme että ympärillämme.

Ennakkoluulot pönkittävät keinotekoista itsetuntoa.

On helpompi kokea itsensä hyväksi kun löytyy joku, jota voi pitää huonompana tai pahempana.⁶² Mitä vähemmän arvostamme itseämme, sitä suurempi tarve meillä on löytää ihmisiä tai ryhmiä, joita voimme arvostaa vielä vähemmän.

Olisikohan tässä jotain selitystä kristikunnan innolle löytää jatkuvasti uusia kaiken kunnioituksen alapuolella olevia kohderyhmiä. Jumala, minä kiitan sinua, etten ole sellainen kuin muut ihmiset, rosvot, huijarit, huorintekijät, (itseään jumalana palvovat newagelaiset) tai vaikkapa tuo publikaani.⁶³ Tarvitsemme sittenkin syvempää itsetuntemusta ja evankeliumin sisäistämistä myös itsetunnon alueella?

Minkälaiseksi sinä syvällä sisälläsi koet itsesi?⁶⁴ Minkälaisilla ennakkoluuloilla suojelet omaa itsetuntoasi? Ketä tai keitä erityisesti ylenkatsot? Kenen tai keiden kuvittelet erityisesti vihaavan, halveksivan tai ylenkatsovan sinua?

Ennakkoluulot pönkittävät keinotekoisia ja vääriä valtarakenteita.

Ennakkoluulot muita rotuja kohtaan ylläpitävät edelleenkin valkoisten yliherruutta monessa maassa. Ennakkoluuloilla on aina pyritty ylläpitämään mitä tahansa *status quota*, vallanjaon muuttumattomuutta.

Kuinka paljon naispappeuden vastustus loppujen lopuksi perustui kristilliseen ihmisenäkemykseen, asenteeseen ja oppiin? Kuinka paljon kysymys oli miehisen vallan menetyksen pelosta? Kuinka paljon opilliset perustelut toimivat vain ennakkoluulojen peitteinä?

Kuinka paljon taistelussa New Agea vastaan on kysymys vallan menettämisen pelosta? Intiassa asuvien kristittyjen ei tarvitse antikristillistä hindulaisia poliitikkoja, koska he ovat hyväksyneet poliittisen vallan uskonnollisuuden ilman muuta. Entä jos seuraavaksi saisimme TM-mietiskelyä harjoittavan presidentin? Kuinka paljon hänestä luomamme ennakkoluulot liittyisivät nimenomaan valtakysymykseen?

Ennakkoluulot pönkittävät helposti käsiteltäviä stereotyyppisiä.

Tähän asti kritityillä on ollut melko helppoa luokitella harhaopit. Niistä tehtyjä käsikirjoja löytyy vaikka kuinka paljon. Kaikki harhaopit selkeästi määriteltynä, luokiteltuina ja aakkosjärjestykseen pantuina. Niihin kuuluvat ihmisetkin ovat olleet helposti tunnistettavissa, koska aikaisemmin melkein kaikki kuuluivat johonkin ryhmään.

⁶² (New Age -ihmiset...) eivät ole sen pahempia kuin pelastumattomat ateistit. (Hiltunen. s. 247.) Jokainenhan tietää, että kristityt ovat kuitenkin parempia kuin pelastumattomat ateistit ja näinollen myös parempia kuin newagelaiset.

⁶³ Matt. 18:9-14.

⁶⁴ Minä ehdin parin vuoden ajan pitää ahkerasti luentoja itsetunnosta, ennenkuin itse tiedostin kuinka syvästi minä itse loppujen lopuksi halveksin itseäni. Mielipidetasolla saatoinkin arvostaakin, mutta jossakin sisälmyksissäni asui syvä inho itseäni kohtaan. Sen kohtaaminen oli vaikeaa. Minun oli paljon helpompi ennakkoluuloisesti ajatella *muiden* halveksivan minua kuin kohdata *oman* itsehalveksuntani. Jumalan armon kohtaaminen sillä tasolla on merkinnyt pienen pelokkaan lapsen kaltaiseksi tulemistä. Sillä tasolla olen vasta varovaisesti avautumassa Jumalan valtakunnan parantavalle rakkaudelle.

Hyvät ajat ovat ohi. Ihmiset eivät enää kannata jäsenkirjoja ja puoluetunnuksia eivätkä ole kovin ryhmäuskollisia. Heitä on joskus raivostuttavan vaikeaa luokitella mihinkään. Mutta yrittää täytyy. Ainakin 666 päätä on poimittu yhteen, kytketty samaan pyrstöön ja nimitetty lopun ajan antikristilliseksi lohikäärmeeksi.

Välttämättä meidän liian suuren moninaisuuden kohtaamiselta pyrimme luokittelemaan todellisuutta. Me yliarvioimme samaan luokkaan niputtamiemme ihmisten samanlaisuutta ja aliarvioimme eri luokkaan jakamamme ihmisten samanlaisuutta. Sovellettuna nyt käsiteltävään ongelmaan:

Me yliarvioimme New Age -luokituksen saaneiden yksilöiden ja ryhmien keskinäistä samanlaisuutta ja aliarvioimme heidän ja meidän välistä samanlaisuutta. Näin saamme luotua helposti hahmotettavat stereotyypit: He ovat kaikki keskenään samanlaisia ja me olemme heihin nähden hyvin erilaisia. Todellisuudessa he ovat keskenään paljon erilaisempia kuin haluamme myöntää. Vielä pahempaa: me olemme heidän kanssaan paljon samanlaisempia kuin ikinä haluaisimme tunnustaa. Ennakkoluuloilla rakentamamme stereotyypit varjelevat meitä tämän todellisuuden kohtaamiselta.

Tunnistatko itsessäsi tällaisia stereotyyppisiä: naiset ovat sellaisia, miehet ovat tällaisia. Mustalaiset, juutalaiset, ryssät, kommunistit, ateistit, uskovaiset, liberaalit, fundamentalistit, nimikristityt, hihhulit ovat...? Mitä välttyä kohtamasta ylläpitämällä niitä?

Stereotyypit voivat (ja useimmiten ovat) virheellisiä ja todellisuudelle väkivaltaa tekeviä, mutta niiden ei välttämättä tarvitse palvella ennakkoluuloja. Ennakkoluuloja ne palvelevat vain silloin, kun oikeutamme niiden avulla kielteisiä asenteitamme tiettyä ihmisryhmää kohtaan.

Ehkä on ihan hyvä, että luokittelu stereotyyppisiin on käynyt entistä vaikeammaksi. Ehkä tämä tosiasia itsessään pakottaa meitä etsimään hieman rakkaudellisempia ja syvällisempiä tapoja lähestyä ihmisiä. Toinen vaihtoehto on tietenkin se, että me turvaudumme entistä mustavalkoisempiin stereotyyppisiin.

Ennakkoluuloja perustellaan vetoamalla korkeampaan auktoriteettiin.

Palaan kysymykseen naispappeudesta. Opilliset perusteet naispappeutta vastaan eivät välttämättä perustu ennakkoluuloisiin asenteisiin naisia kohtaan. Mutta ihminen, jolla kuitenkin on ennakkoluuloja ei yleensä myönnä sitä. Hänen on pakko suojella niitä vetoamalla Jumalan Sanaan, kirkon traditioon, Hengen ilmoitukseen tai johonkin muuhun itseään suurempaan josta, ei itse ole vastuussa.

Tukimuksissa on havaittu uskonnollisten liikkeiden jäsenten omaavan keskivertaa paljon enemmän ennakkoluuloisia asenteita muita ihmisryhmiä kohtaan.⁶⁵ Kun on tutkittu uskonnollisten ihmisten keskinäisiä eroja on havaittu, että sellaiset uskovat, jotka pitävät uskoaan vaelluksena tiellä, jonka seuraavaa askelta en vielä tunne, ovat keskivertaista ennakkoluulottomampia ihmisiä.⁶⁶

Uskomustensa perusteleminen Jumalan Sanalla ei välttämättä ole ennakkoluuloisuutta. Jeesuksella oli paljon ankaria sanoja moneen suntaan. Hän vetosi myös kirjoitettuun Jumalan sanaan, mutta ei silti asennoitunut tai käyttäytynyt ennakkoluuloisesti ketään ihmisryhmää kohtaan. Pyytäessään vettä samarialaiselta⁶⁷ naiselta Jeesus rikkoi etnisiä, uskonnollisia ja sukupuolisia ennakkoluuloja vastaan. Nainen itsekkin oli aivan pöyristynyt tästä ennakkoluulottomuudesta.

Huomaatko itse vetoavasi Raamattuun perustellaksesi kielteisiä ja ennakkoluuloisia asenteitasi joitakin ihmisiä tai ihmisryhmiä kohtaan? Mitä välttyä kohtamasta pitämällä Raamattua sinun ja hänen/heidän välissä?

Ennakkoluuloilla on kielteiset vaikutukset luulojen molemmissa päissä.

Ennakkoluulojen pohjalta toista hylkivä tulee samalla myös tunteettomaksi ja välinpitämättömäksi ylenkatsomansa ihmisryhmän tai yksilön kärsimyksille. Ennakkoluulot vahingoittavat luulijaa tekemällä hänestä vähemmän rakastavan ihmisen.

Sorretut neekerit sisäistivät heihin kohdistetut ennakkoluulot ja tekivät niistä osan omaa minäkuvaansa ja itsetuntoansa. Sen seurauksena he alkoivat itse sortaa itseään ja tulivat näin osavastuullisiksi omaan alennustilaansa.

Jos me sitkeästi korostamme, yleistämme ja liioittelemme NA:n piirissä esiintyvää vihamielisyyttä kristittyjä kohtaan, olemme vain pahentamassa tilannetta. Yritä kuvitella miltä tuntuisi seistä ihmisen edessä, joka jatkuvasti huutaa sinulle: Sinä vihaat minua, sinä haluat tappaa minut, sinä olet paha. Yritä selittää hänelle ettei asia nyt ihan niinkään ole, samalla kun puristat nyrkkiä taskussasi. Kyllä se niin on. Sinä vain kiellät sen. Sinä vain juonittelet. Sinussa ei ole totuuden häivääkään. Jos et ole harvinaisen sitkeästi rakastava henkilö, annat hänelle hänen uskonsa mukaisesti - tai ainakin melkein.

Yritä edes hetkeksi asettua sellaisen ihmisen housuihin, joka on omalla tiellään innostunut vaikka akupunktiosta, alkaa tutkia itämaista filosofiaa ja harrastaa meditointia. Sitten hän kohtaa kristittyjä, joilla ei ole mitään muuta kuin mustia leimasanoja tarjota hänelle tai lukee kirjoja, joissa kerrotaan kuinka hänenlaisensa ihmiset ovat valloittamassa Suomen ja tuhoamassa kristikunnan. Miltä se hänen nahoissaan tuntuisi?

En halua mainostaa toistakaan äärimmäisyyttä. Jos kohtaat pedon, se tuskin muuttuu miksikään vaikka kuinka hymyilet sille ja uskot siitä hyvää. Tottakai sinun on uskottava silmiäsi ja korviasi. Jos sillä todella on suomut, puolen metrin torahampaat ja tulta syöksevä suu, se ei todennäköisesti ole vain ruma ankanpoikanen. Siitä huolimatta sitä kannattaa vielä kerran katsoa suoraan silmiin, ennenkuin tarttuu miekkaan.

⁶⁵ *Journal for the Scientific Study of Religion*. Vol 13. -74.

⁶⁶ *Beliefs, Attitudes and Values*. Milton Rokeach. Jossey-Bass. -68

⁶⁷ Joh. 4:7-9.

Ennakkoluuloista luopuminen on:- luottavaista turvattomuuden kohtaamista, - ahkeraa uudelleenarvioimista, - nöyryä totuudelle avautumista- ja rakkaudellista uusien ihmisten kohtaamista.- Se on Jeesuksen seuraamista kuvien taakse elämän ytimeen.- Matka kulkee monen kuoleman ja ylösnousemuksen kautta.

Yhteinen maaperä

Älä rakenna vain vastakkainasetteluja. Tutki myös yhteistä maaperää.

Paavalin julistuksen nerokkuus ja sydämen nöyryys näkyi hänen tavassaan pienentää itsensä ja kuulijakuntansa välistä eroavuutta melkein olemattomaksi ja silti haastaa heidät radikaalisti uuteen ja erilaiseen uskoon.⁶⁸ Oikeaoppisuuden puolustajan asenne ja käytäntö on aivan toisenlainen. Hän tekee parhaansa kärjistääkseen erilaisuuksia (niinkuin melkein kaikki tässä käsitellyt kirjailijat ovat tehneet) ja romuttaakseen vaihtoehtoja. Hän haastaa toista sellaiseen kääntymykseen, joka ei ole mahdollinen ilman vilpillisyyttä ja väkivaltaa itseä kohtaan.

Katolisen kirkon pannaan julistama teologi **Hans Kung** on niitä harvoja teologeja, jotka käyvät julkista ja avointa keskustelua muiden maailmanuskontojen kanssa. Häntä kuunnellaan, koska hän kuuntelee.

Joitakin hänen julkisista dialogeistaan on julkaistu kirjassa *Christianity and the World Religions*.⁶⁹ Suosittelemme.

Taivaallinen Stalin

Älä luota oikeassaolemiseen. Luota Jumalan uskollisuuteen.

Minusta on huvittavaa kuulla ihmisiä, jotka sanovat pelkäävänsä jotain mielipidettä, koska eivät halua olla eri mieltä Jumalan kanssa. Tämän sinänsä surullisen asian koominen puoli on siinä, että pelkääjä todella uskoo olevansa samaa mieltä Jumalan kanssa. Miten tolkutonta. Minä oletan, että suurin osa meistä on melkein kaikissa asioissa eri mieltä Jumalan kanssa.

Tämä pelko perustuu siihen uskoon, että taivaaseen päästään vain oikeiden mielipiteiden kanssa. Portilla seisoo pyhä Stalin karsimassa toisinajattelijoina. Missä on se isä, joka ajaa lapsensa kotoa vain siksi että tämä ei suostu olemaan kaikesta samaa mieltä? Sellaisiakin löytyy sekä kodeista että seurakunnista. Mutta Jumalan rakkaus ylittää paljon syvemmälle.

Miksi emme voisi hyväksyä jo lähtökohdaksi sitä itsestäänselvyyttä, että meidän ajatuksemme ja mielipiteemme ovat luultavasti aika kaukana Hänen ajatuksistaan ja todennäköisesti myös ristiriidassa niiden kanssa? Emmekö voisi samalla luottaa rakkauteen ja uskollisuuteen, joka on mielipidetason syvämpi?

Minun turvani ei ole oikeissa mielipiteissäni. Olen valmis siihenkin, että nyt kirjoittamani ajatukset osoittautuvat huomenna virheellisiksi, sisäisesti ristiriitaisiksi, todellisuuden kanssa yhteensopimattomiksi tai jopa antikristilliseksi eksytykseksi.

Totuus Vanhassa ja Uudessa Testamentissa (*emeth* ja *aletheia*) merkitsee ensisijaisesti *uskollisuutta* ja *luotettavuutta*.

Jumala on enemmän kuin paikkansapitävä väite tai määritelmä hänestä. Tietää jotain Jumalasta ja olla jotain mieltä Hänestä on tärkeä ulottuvuus Jumalan tuntemisessa, mutta ei tärkein. Minun turvani on paikkansapitäviä lauseita syvemmällä. Luotan Häneen, joka on Totuus, Häneen, joka on uskollinen omalle itselleen, omille lupauksilleen, itseilmoitukselleen, ihmiskunnalleen, koko luomakunnalleen - ja minulle.

Ajatukset, mielipiteet, määritelmät, uskomukset, väittämät, opit, dogmit, niiden loogisuus ja paikkansapitävyys suhteessa yleiseen ja erityiseen ilmoitukseen ovat kaikki tärkeitä - tosi tärkeitä. En pidä niitä niin suhteellisina ja turhina kuin itämaisessä ajattelussa yleensä. Jos sanoilla ei olisi mitään merkitystä, Jumala ei olisi valinnut ilmoittaa itseään sanallisesti ollenkaan.

Yhdessä mielessä kuitenkin uskon, että itämainen käsitys kaikkien sanojen tuolla puolen olevasta Jumalasta on oikea. Länsimaiselle newagelaiselle tämä voi merkitä kevytmielistä uskoa kaiken suhteellisuuteen, mutta itämailla se merkitsee syvää kunnioitusta suurta tuntematonta kohtaan.

Tuskin meistä kukaan Jumalan valtaistuimen edessä ajattelee sydämessään: V-a-a-u..., minä olin sittenkin oikeassa.

Luultavasti mykistymme. Fiksuimmatkin ajatuksemme, kalleimmatkin oivalluksemme (tämä mukaanluettuna) ja oikeimmatkin opinkappaleemme haihtuvat ja tulevat vähintäänkin harmaiksi muistoiksi, esiaavistukseksi Hänestä, joka on yksin on Totuus.

Hän pysyy uskollisena ja luotettavana Totuutena, vaikka mielipiteemme Hänestä ja mistä tahansa muuttuisivat matkan varrella kuinka monta kertaa tahansa.

Olis toisaalta ihan mukavaa jos taivaassa olisi historiallinen museo, jonka seinille ripustettaisiin kaikkien kuppikuntien historiansa aikana muokkaamat uskontunnustukset. Siellä voisimme sitten käydä ihmettelemässä: Mitä! Uskoitko sinä todella tuohon? Mitä sinä sitten täällä teet? Seuraavaksi siirrytään sitten sinun osastollesi.

Mielipidetason yliarvioiminen ja pinnallinen sanoilla kiistely johtuu omasta vieraantuneisuudestamme sisikunnastamme ja jopa ruumiistamme. Emme tunne mitään ajatuksia ja mielipiteitä syvempää. Elämme vain päässämme ja teemme kaikemme pitääksemme sen niin staattisessa järjestyksessä kuin mahdollista. Vain se, jolla on syvä perusluottamus Jumalaan ja elämään, uskaltaa ajatella vapaasti. Vain sellainen ihminen on vapaa myös viisastumaan.

⁶⁸ Apt. 17:22-31.

⁶⁹ Kirjan alaotsikko on: *Paths to dialogue with Islam, Hinduism and Buddhism*. Doubleday. -86.

Totuuden Henki

Luota myös sinulle annettuihin kykyihin ja sinussa asuvaan Totuuden Henkeen.

Hebrealaiskirjeen kirjoittaja puhuu täysi-ikäisistä, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet eroittamaan hyvän pahasta.⁷⁰ Tätä aikuisuuteen ja viisauteen kuuluvaa kykyä et koskaan saa, jos et uskalla ottaa erehtymisen riskiä. Sinulla on itselläsi kyky ajatella johdonmukaisesti ja logisesti. Sinulla on itselläsi taju oikeasta ja väärästä ja oma arvomaailmasi, josta sinä pohjimmiltasi olet vastuussa Jumalan edessä. Sen lisäksi sinulla on kyky, jota sanotaan intuitioksi. Se ilmenee perustelemattomana tajuna ja vakuuttuneisuutena jonkun asian todellisesta olemuksesta. Sille löytyy ehkä vasta myöhemmin perusteet. Se ei tietenkään ole erehtymätön, mutta silti toimiva ja elämäkokemuksen kautta kehittyvä.

Rukoile Jumalalta viisautta (Jaak. 1:5). En tiedä miten hän sitä sinulle antaa, mutta olen varma siitä että hän antaa. Viisauden rukoileminen on oman mielesi avaamista sille. Monta vuotta olen päivittäin rukoillut Jumalalta rakkautta ja viisautta. Yleensä Hän vastaa antamalla ongelmia ratkaistavaksi ja vaikeita ihmisiä rakastettavaksi. Vasta niiden kohtaaminen tuottaa esille Jumalan antaman rakkauden ja viisauden.

Pitääkö välttämättä oppia kaikki kantapäähän kautta? En tiedä. Minä olen tullut siihen tulokseen, ettei muuta todellisen oppimisen tietä loppujen lopuksi olekaan. Se kuitenkin edellyttää sitä, että uskallat asettaa yhden jalan toisen eteen ja tunnustella maaperää.

Elämän voi tehdä helpoksi yhtä helposti kuin voi tehdä pyöreän neliön.

INTIAN JONES

Viisitoista vuotta sitten luin innolla **Stanley Jonesin** hartauskirjaa *Sana tuli lihaksi*. Minua innosti hänen syvälinen ajattelunsa, tapansa suhtautua muihin uskontoihin ja uskollisuutensa Kristukselle. Myöhemmin luin hänen elämäkertansa. Tämän kirjeen kirjoittamisen loppuvaiheessa muistin hänet uudestaan ja kaivoin esille hänen kirjansa. Mikä virvoittava vaihtoehto niille kirjoille, joita sitä ennen väkisin kahlasin läpi. Todellista mannaa erämaassa. Metodistipappi Stanley Jones (1886-1973) toimi evankelistana Intian älymystön keskuudessa 59 vuotta. Kuuntele millä kunnioituksella hän lähti New Agen kotimaahan:

“Kysymyksessä oli maailman suurimman filosofisen kansakunnan, syvimät hengelliset mahdollisuudet omaavan kansakunnan evankelioiminen.”

Kuuntele millä nöyryydellä hän lähti liikkeelle:

“Tiesin, että sanomani oli Jeesus Kristus, mutta koska minut oli kasvatettu vanhoilliseksi, olin kärkeä puolustamaan kaikkia käsityksiäni. Teologiani oli sidottu sinisellä silkinauhalla siroksi kimpuksi - olin kokenut sen muuttumattomaksi asiaksi. Nyt tunsin, että minun olisi käytävä seikkailuun ja seurattava totuutta, mistä tahansa sen löytäisinkin ja minne tahansa se minut johtaisikin. Minua huimasi, kun annoin kaiken valmiiksi paketoitun uskon turvallisuuden mennä, seuratakseni totuutta tuntemattomiin kohtaloihin. Lähdin paratiisin laakson turvallisuudesta - valmiin ja muuttumattoman uskon paratiisista - avomerelle kohtaamaan elämää. Vain totuus voisi tehdä minut vapaaksi... Ryhdyin perusteellisesti tutkimaan hindulaisuutta ja islamia, heidän ajattelunsa taustaa.”

Vuotta myöhemmin hän arvioi tilannettaan uudelleen:

“Olin uhrannut uskonni turvallisuuden vapauden alttarille ja huomasi iloiseksi yllätykseksi, että olin saanut kaiken takaisin. En enää tarrautunut siihen hermostuneesti. Se kantoi minua ja oli sopusoinnussa koko olemukseni kanssa. Olin vapaa - vapaa tutkimaan, omaksumaan kaiken hyvän, mistä tahansa löytyneen totuuden, koska kuulin Totuudelle - Jeesukselle Kristukselle. Minun kompassineulani osoitti vain Jeesukseen, olin ankkurissa ja vapaa.”⁷¹

Hän eli melkein koko elämänsä New Agen alkulahteilla Intiassa. Jos hänen lähestymistapansa olisi ollut sama kuin useiden nykyisten New Age-vastustajien hänet olisi karkoitettu Intiasta kahden viikon sisällä. Hän nöyrytyi elämän opiskelijaksi, kunnioitti toisinajatelijoita ja antautui kenen tahansa kanssa avoimeen dialogiin. Jones perusti Intiaan maan uskonnollisten tapojen mukaisen *Ashram*-yhteisön,⁷² johon kuka tahansa oli tervetullut.⁷³ Sen lisäksi hän järjesti säännöllisesti pyöreän pöydän keskusteluja pitäen aina huolta siitä, että osallistujista korkeintaan kolmasosa oli kristittyjä.

Stanley Jones otettiin sydämellisesti vastaan Intiassa, koska hän otti intialaisuuden sydämellisesti vastaan. Lukemattomat hindut ovat löytäneet Kristuksen hänen elämänsä kautta.

Kun Jones tapasi **Mahatma Gandhin** ensimmäistä kertaa Jones kysyi tältä (Jones aloitti valmiina oppimaan, eikä saarnaamaan), mitä kristittyjen pitäisi hänen mielestään Intiassa tehdä. Gandhin vastaus oli:

“Ehdotan teille neljää asiaa. Eläkää enemmän niin kuin Jeesus Kristus eli. Älkää vesittäkö omaa uskoanne. Huolehtikaa siitä, että rakkaus on liikkeelle paneva voimanne. Tutkikaa ei-kristittyjä uskontoja suuremmalla myötätunnolla löytääksenne niissä olevan hyvän, jotta voisitte lähestyä myötätuntoisemmin ihmisiä.”

Voisiko Gandhin neuvoista olla mitään hyötyä etsiessämme kristillistä suhtautumista New Ageen?

⁷⁰ Hebr.5:14.

⁷¹ Pyhiinvaeltajan Laulu. s.94.

⁷² Jonesin oma selitys nimelle kuluu: Sanskriitinkielinen kantasana on *shram*, kova työ - etuliite *a* tarkoittaa jostakin lähtemistä. Ashram merkitsee siis vetäytymistä kovasta työstä eräänlaiseen leirikouluun gurun eli opettajan johdolla. Meidän gurumme oli Jeesus Kristus.

⁷³ Tänäpäin nämä kristilliset ashramit varmaan tuomittaisiin saatanallisiksi NA-liikkeen esikartanoiksi jo pelkästään epämääräisen nimensä takia.

Stanley Jones eli Intiassa ne levottomuuden vuodet, jolloin Gandhi käynnisti väkivallattoman vastarinnan liikkeen Intian itsenäisyyden puolesta. Hän näki Gandhissa ja hänen seuraajissaan sellaista Kristuksen kaltaisuutta, jota ei länessä ollut koskaan nähnyt. Tämä ei-kristillinen kansa on johdattanut minut yhä enemmän ristin luo. Minun oli tultava Intiaan löytääkseni sanoman, jonka kerran omistin, mutta joka nyt omistaa minut - ristin.

Kun Jonesilta kysyttiin Gandhin kuoleman jälkeen uskoiko hän Gandhin päässeen taivaaseen, hän vastasi: *“En tiedä. Voin vain sanoa sen, että ellei Mahatma Gandhi päässyt taivaaseen, taivas on köyhempi ilman häntä - niinkuin se on köyhempi ilman teitäkin.”*

Jonesin elämäkertaan uudestaan tutustuminen on lohduttanut minua paljon. En totisesti aio hyljätä niitä ystäviäni, joita minulla New Age-liikkeen piirissä on. Minäkin olen oppinut paljon Kristuksen rakkaudesta ihmisiltä, jotka eivät (ainakaan samalla tavalla kuin minä) tunnustaudu Kristukseen. Millä muulla minä voisin vastata kuin rakkaudella? Nyt olisi aika kustantajien ottaa ohjelmaansa vanhat Stanley Jonesin kirjat.⁷⁴

Loppujen loppuksi.

Tämä kirje on minun puoleltani keskustelunavaus. Tiedän, että oma tapani käsitellä asioita kaivaa joskus enemmän kuiluja kuin rakentaa siltoja. En tahdo sitä. En todellakaan. Olen arvostellut nimeltä monia ihmisiä. En kiellä, ettenkö todella olisi ollut vihainen. Mutta jos hiukankin katselen vihaisuuteni ja pelokkuuteni alle, löydän kaipuun elää, kasvaa ja oppia yhdessä kaikkien kanssa. En nauti erimielisyydestä, enkä riitele huvikseni. En vain toistaiseksi osaa ilmaista itseäni tämän kauniimmin. Ja miksi pitäisi? Minähän en ole tämän kauniimpi. Antakoon Jumala suunnattomassa armossaan meille voimaa totuudessa rakastaa toisiamme ja kaikkia maailmassa haparoivia ihmisiä Kristuksen rakkaudella.

Olen usein hyvin pessimistinen koko kristikunnan suhteen. Joskus näen niin masentavan vähän jumalallista elämää itsessäni ja muissa. Kuitenkin aion panna toivoni siihen, että *“Hän, joka meisä vaikuttavalla voimallaan kykenee tekemään monin verroin enemmän kuin osaamme pyytää tai edes ajatella. Hän saakoon ylistyksen seurakunnassa, ylistyksen Kristukseen Jeesukseen uskovilta kautta sukupolvien, aina ja iankaikkisesti. Amen.”*⁷⁵

—

MUUTAMIA SIETÄMÄTTÖYYKSIÄ.

NA:n ihmiset ovat valmiita hyväksymään Raamatusta hyvin paljon - jopa vuorisaarnan. Itse asiassa he ottavat sen paljon enemmän tosissaan kuin useimmat kristityt.(58) yksi asia tuntuu kuitenkin olevan mahdottoman vaikea hyväksyä, ja se on Jeesuksen lunastuskuolema. Siinä on jotain sietämätöntä.

Onhan muitakin myyttejä jumalten kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Miksi tässä olisi mitään sen ihmeellisempää. Ikivanhat uskonnot ja hedelmällisyyskultit sisältävät todella paljon myyttejä kuolleista ja ylösnousseista jumalista. Intialaisten pyhissä kirjoituksissa on kertomus **Prajapatista**, Luomakunnan Herrasta, joka antoi itsensä ihmisten edestä, tuli heidän syntiuhriksen. **Shivaa** sanotaan myös Sinikurkkuiseksi Jumalaksi, koska hän joi myrkyä, jotta ihmiskunta saisi maistaa elämän nektaria. Myrky jäi Shivan kurkkuun. Monien muiden kansojen vastaavat kertomukset kertovat luontojumalista, joiden elämäkertomus heijastaa ja dramatisoi sen kertomusta, mitä he edustavat: luonnon kiertokulku jatkuvan syntymän ja kuoleman kautta. Samalla kaikki voivat olla myös esiaavistusta tulevasta, tajua siitä, minkä pitää joskus tapahtua. Vanhat lunastus- ja ylösnousemusmyytit olivat huhuja lunastuksesta. Niinkuin kaikki huhut, tämäkin huhu on saanut monta luovaa versiota. Niiden keskelle evankeliumien kertomus räjähtää uutispommina. Tällä kertaa se todella tapahtui ajassa ja paikassa, konkreettisesti, reaalisesti ja käsin kosketeltavasti. Sana lunastuksesta tuli lihaksi Jeesuksessa Kristuksessa. Koska pelastuksen kulmakivi on laskettu historiaan, sillä on historiallisia seurauksia ja kohtaa meidät keskellä omaa historiaamme.

Sietämätön evankeliumi

Jumalan tarjoaman pelastuksen historiallinen muoto on kuitenkin monille ongelma. Raaka ja verinen viattoman sijaisuhrin teloitus ei ole miellyttävä mietiskelyn kohde kenellekään. Kun ennen joulua ripustin olohuoneemme seinälle monta vuotta sitten Afrikasta tuomani ristiinnaulitsemiskuvan, viisivuotias poikamme Alex sanoi: *“Toihan on ihan kauhea taulu. Ei tollaisia saa ripustaa seinälle.”* Hän tajusi lapsen viattomuudella, että taulu ei olekaan vain banaanipuun lehdistä tehty esteettinen sommitelma.

Ristiinnaulitun kuvassa on jotain, joka satuttaa liian syvälle. Kukkivan kirsikkapuun alle kuoleva Buddha ei satuta samaa kohtaa ihmisessä. Puhe Jumalan Pojasta sijaisuhrina suorastaan loukkaa minunkin käsitystäni rakastavasta Jumalasta. Varsinkin jos ajattelen, että Hän oli se joka vaati verta voidakseen antaa meidän syntimme anteeksi.

Todellisuudessa se loukkaa paljon enemmän meidän kuvaa itsestämme. Entä jos se kuvaakin meidän suhdettamme Jumalaan. Hänethän ristiinnaulittiin kansan, oikeuslaitoksen ja uskonnollisen valtaenemmistön vaatimuksesta. Mihin näistä ryhmistä emme kuulu. Paljastaako ristiinaulitseminen meidän oman väkivaltaisuutemme, joka aina etsii sijaisuhria, kun emme uskalla tai nöyryy ottamaan siitä vastuuta?

⁷⁴ Minä voisin vaikka ottaa asiakseni koota jollekin kustantajalle hänen kirjoistaan sellaisen lukupaketin, jota voisi markkinoida suoraan New Agesta kiinnostuneille ihmisille. Jos viesti menee perille ottakaa yhteyttä.

⁷⁵ Ef. 3:20,21.

Suhteemme väkivaltaan ja hylkäämiseen on verisen vakava ja traaginen. Sillä on verisen vakavat ja traagiset seuraukset myös ihmiskunnan historiassa. Onko mikään ihme, että Jumalan tapa ratkaista asia kulkee näin verisen vakavan ja traagisen kuoleman kohtaamisen kautta? Ihmiset ovat ilmeisesti jo vuosituhansia ennen sitä aavistaneet, että niin täytyy tapahtua. Mikään muu ei riittäisi. Silti jo Paavali joutui toteamaan, että me saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus.

Sietämätön armo

Evankeliumien julistamassa armossa on ainakin viisi sietämätöntä asiaa:

Ensinnäkin armolla on niin kallis hinta. Jos se olisi vain suurpiirteisen Jumalan tapaa katsella syntejämme sormiensa välitse, se ei tuntuisi niin pahalta. Me teemme mitä tahansa välttyäksemme näkemästä, että oma itse Jumalan poika oli oman väkivaltaiutemme sijaiuhri. Jeesuksen ristin kuolema loukkaa minäkuvaamme. Jeesuksen ristiltä tarjoama armo murskaa sen kokonaan - antaakseen uuden tilalle.

Toiseksikin armo on meille ilmainen lahja. Jos sen voisi ostaa vaikka uskomalla, tottelemalla, olemalla kiltti, meditoimalla, kasvamalla, kypsymällä tai ihan millä hyvänsä, se ei tuntuisi niin pahalta. Me teemme mitä tahansa välttyäksemme vastaanottamasta jotain, josta emme voi maksaa. Lahja loukkaa maksukykyämme. Armo tekee meidät maksukyvyttömiksi - mutta rikkaiksi.

Kolmanneksi armo on kiusallisen yksinkertainen. Jos sen voisi käsittää vasta pitkän koulutuksen, ymmärtää vasta pitkän tutkimisen ja vastaanottaa vasta vuosien meditoinnin jälkeen, voisimme kittää omaa erinomaista syvällisyyttämme ja sitkeällä harjoituksella saavutettua valaistumista, sen löytämisestä. Jumalan ilmoituksen yksinkertaisuus loukkaa älyllistä ylpeyttämme ja tekee uskonnollisesta viisaudestamme tyhmyyttä. Armo murskaa oman viisautemme epäjumaloinnin ja pakottaa meidät lapsenmieliseksi.

"Minä hävitän viisaitten viisauden ja teen tyhjäksi ymmärtäväisten ymmärryksen. Missä ovat viisaat ja oppineet, missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hulluudeksi?"

Neljänneksi armo on yleisessä jaossa. Me teemme mitä tahansa voidaksemme pitää halpana kaikkea sitä, mikä on kenen tahansa lapsenmielisen ja yksinkertaisen ihmisen ulottuvilla. Armo loukkaa itserakennettua elitististä mieltämme, tekee meidät kiusallisen tavalliseksi - ja uudestisyntyttää ikuisen yksilöllisyyteen.

"Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, siitä että olet salannut tämän viisailta ja oppineilta mutta ilmoittanut sen lapsenmielisille. Näin sinä, Isä, olet hyväksi nähnyt." (Matt.11:25,26.)

Jos tämän evankeliumin vastaanottaminen on vaikeaa vain newageläisille, niin me kuulumme kaikki siihen.

Sietämätön ainoa

Viidenneksi armo on ainoa tie Jumalan luokse.

"Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani"

Tämä on tietenkin nykyiselle synkretistiselle mielelle kaikkein sietämättömintä.

Ihmisen ja Jumalan välillä on este, raja, ero tai ainakin ylittämätön etäisyys. Sen ovat kaikki maailman uskonnot tähän asti tunnustaneet. Sen seurauksena jokainen meistä on enemmän tai vähemmän eksynyt myös omasta minuudestamme. Mitä kauempana me olemme Jumalasta, sitä hatarampi on meidän todellinen minuutemme. Pyhän Jumalan kanssa emme voi syntisinä fuusioitua, sulautua yhteen, puhumattakaan siitä, että seisoisimme rohkeasti omana itsenämme Hänen edessään. Se on mahdotonta. Me olemme auttamattomasti Jumalan kirkkautta vailla ja sellaisina hukumme, jos hän ilmestyy eteemme kaikessa kirkkaudessaan.

Kuka ei pelkäisi seistä omana itsenään yksin Jumalan edessä? Vanhan Testamentin profeetat, jotka näkivät vilauksenkaan Jumalan hahmosta lankesivat maahan ja pelkäsivät hukkuvansa. Silti he eivät edes nähneet hänen kasvojaan. Nyt kuulemme monen etsivän pelastusta hukkumisesta - minuuden katoamisesta. Monen NA-ajattelijan ratkaisu tähän kosmiseen ongelmaan on: *"Lakkaa olemasta, niin et joudu Jumalan eteen."* Entä jos sekään ei ole mahdollista? Entä jos raja on ja pysyy, eikä rajatonta tilaa voi löytää? Toisella puolella on Jumala, ja toisella puolella on ihminen, joka ei ole Jumala, ei voi tulla Jumalaksi, eikä myöskään voi omin voimin tulla Jumalan peittelemätöntä läsnäoloa kestäväksi ihmiseksi.

Jumalan vastaus tähän on Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesus Kristus on avannut rajan Jumalan ja ihmisen välillä. Kaikkein pyhimmän esirippu on repäisty. Jokaisella yksilöllä on mahdollisuus kohdata Luojansa omana itsenään. Minä saan astua rajan yli Jumalan yhteyteen ilman, että hukun, katoan tai lakkaan olemasta oma itseni. Minut on uudestisyntyetty Jumalan Hengestä. Nämä ovat minulle suuria ja pelottavan ihania sanoja.

Toisaalta meidän ei pitäisi ihmetellä sitä, että vain yksi tie vie perille, vaan sitä, että ylipäänsä on tie, joka vie ihmisen Jumalan luo.

Sietämätön tie

Tiessä tuntuu olevan jotain sietämätöntä kristityillekin. Vaikka Jeesus sanoi olevansa *tie, totuus ja elämä*, me julistamme häntä usein vain *ratkaisuna, niksinä ja poppakonstina*. Ratkaisukristillisuus markkinoi Jeesustakin ratkaisuna kaikkiin elämän ongelmiin, eikä tienä elämän viidakossa. Pahimmillaan tämä julistus on silloin, kun sen kautta luodaan kuvitelma yhden ainoan ratkaisun kaikenselvittävästä taivasta. Tee ratkaisu Jeesuksen puoleen, ja kaikki elämäsi ongelmat selviävät. Jeesuksesta tulee hengellinen yleisaspiriini, jota käytetään vielä useampaan vaivaan kuin tavallista aspiriinia. Mikä parasta, Jeesus-aspiriinia ei tarvitse nielaista kun kerran.

Ei ihme, että monet pettyvät Jeesukseen. Hän ei poistanutkaan jokaista särkyä kerralla, vaikka niin luvattiin.

Jeesus on tie totuus ja elämä - ei ratkaisu, resepti ja olotila. *Tässä on tie sitä käykää...* Ei: Tässä on niksi sitä käyttäkää eikä: tässä on vastaus, pitääkää se totena.

Tässä asiassa meillä länsimaalaisilla on opittavaa idästä. He tietävät, että tie on pitkä - meidän näkökulmastamme turhankin pitkä. Älkäämme silti tarjotko tilalle pelkkää laiskaa ratkaisua. Sellainen ratkaisu on pahimmillaan vain Elämän tien katkaisu, elämän kustannuksella tehty ratkaisu.

Tien sietämättömyys newagelaiselle on siinä, että Hän todella on löydettävissä ja että Hän on ainoa perille vievä tie.

"Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies Jumalan ja ihmisen välillä, ihminen, Jeesus Kristus." Kristityille Tien sietämättömyys tuntuu olevan, että Hän ei olekaan maaliviiva. Seuraa minua... Tiellä kulkeminen edellyttää nöyryyttä myöntää, ettei ole vielä perillä.

Eräs valkoihoinen tutkimuskatsoja hikoili tiheän viidakon läpi oppaan perässä. Lopulta hän kysyi tuskaantuneena: *"Onko tämä se tie? Opa vastasi: Ei tämä ole tie - minä olen tie."*

Jeesus on tie, ei vain taivaaseen, vaan tämän elämän keskelle. Tie, Totuus ja Elämä kuljettaa meidät oman ja koko maailman eksyneisyyden, valheellisuuden ja rampaisuuden keskelle. Jeesukseen suostuminen ja hänelle antautuminen on perillepääsyä ja matkan jatkamista - samanaikaisesti.

SUOSITELTAVAA MATERIAALIA.

"SPIRITUAL COUNTERFEITS PROJECT.P.O. Box 4308. Berkeley CA 94704. USA. Tämä on kuppikunnista riippumaton uskonnollisten kulttien ja trendien tutkimusryhmä. Se on toiminut jo ainakin 70-luvun alusta asti (En tiedä tarkkaa perustamisvuotta.). Olen vierailut heidän luonaan pari kertaa ja arvostan suuresti heidän kärsivällistä ja perusteellista tutkimustyötään. He eivät elätä itseään kristikunnan peloilla ruokkimalla manipulatiivista vastapropagandaa. Siksi he ovatkin kärsineet taloudellisista vaikeuksista pitkin matkaa. Amerikkalaiset eivät tue taloudellisesti asiallista työtä. Siellä pääsee helpommin miljonääriksi ryhtymällä inkvisiittoriksi ja noitavainoojaksi. Ihmettelin siellä käydessäni kuinka pienillä resursseilla he kykenivät ylläpitämään niin laajaa ja merkittävää työtä. Lähetä heille vähintään 20\$ ja tilaa heidän uutiskirjeensä SCP Newsletter. Se sisältää ajankohtaisia artikkeleita ja infoa heidän muusta materiaalistaan.

CORNERSTONE. 4707 N.Malden. Chicago. Il. 60640. USA. Tämä on kuukausittain ilmestyvä hyvin monipuolinen lehti. Se keskittyy nuorisokulttuurin ilmiöiden tarkasteluun, sosiaalisiin ongelmiin, kultteihin ja toimii myös erittäin terävänä piikkinä lihassa amerikkalaisessa kristikunnassa. Lehteä julkaisee 60-luvun lopussa syntynyt ns. Jeesus-hippiyhteisö, joka edelleen asuu Chicagon slummialueella, tehden valtavaa sosiaalista työtä ja eläen todella radikaalia kristillistä elämää. 70-luvun alussa kiertelin joidenkin sen perustajajäsenten kanssa Eurooppaa, ja neljä vuotta sitten minulla oli tilaisuus vierailla heidän luonaan Amerikassa. Heidän elämänesimerkinsä ja heidän tuottamansa materiaali on minulle ollut suurena innoituksen lähteenä kaikkina näinä vuosina.Lähetä heille 16\$ ja lehti ilmestyy sinulle kahden vuoden ajan.

THE SKEPTICAL INQUIRER P.O. Box 229. Buffalo, NY 14215-9980. USA. Tämä neljännesvuosittain ilmestyvä sekulaarien humanistien julkaisema lehti on erittäin kriittinen kristinuskoa kohtaan. Kuitenkin se on tehnyt palveluksen kristikunnalle paljastamalla monia uskonnollisia huijareita. Lehden toimituskunta koostuu eri alojen tiedemiehistä. Siihen kuuluu myös entinen ammattitaikuri James Randi, joka tuntee kaikki taikuuden niksit sen verran hyvin, että pystyy paljastamaan huijarin kuin huijarin. Lehdessä on ollut paljon perusteellisia tieteellisiä tutkimuksia astrologiasta, biorytmeistä, PSI-ilmiöistä, New Age -kulteista jne, kaikki hyvin kriittisiä. Tieteellisellä tasolla en ole nähnyt minkään kristillisen järjestön tekemän näin perusteellista työtä. Ideologinen taso on sitten ihan eri juttu.Yhden vuosikerran tilausmaksu on 23.50\$.

A CRASH COURSE ON THE NEW AGE MOVEMENT. Elliot Miller. Baker Book House. -89 10.95\$. Miller on tutkinut kultteja ja uskonnollisia virtauksia täysiaikaisesti noin 15 vuotta. Hän käsittelee NA-filosofiaa ja politiikkaa asiallisesti ja perusteellisesti.

NAMING THE POWERS. The language on Powers in the New Testament. UNMASKING THE POWERS. The Invisible Forces That Determinate Human Existence. ENGAGING THE POWERS. Walter Wink. Fortress Press. Tämä on paras tuntemani tutkielma Uuden Testamentin opetuksesta valloista ja voimista, näkyvässä ja näkymättömässä maailmassa.Ensimmäinen kirja käsittelee yksityiskohtaisesti ja tarkasti kaikki UT:n viittaukset yliluonnollisiin ja luonnollisiin valtoihin ja voimiin. Toinen kirja analysoi keskeisiä käsitteitä, kuten Saatanaa, demoneita, enkeleitä, Jumalia ja alkeisvoimia. Wink on tarkka eksegeesissään, syvälinen psykologiassaan, palavasydäminen sosiologisissa ja poliittisissa tulkinnoissaan, villi ja vapaa yrittäessään integroida uustestamentillista käsitteistöä tämän päivän todellisuuteen. Hän tutkii ahkerasti eri tieteenalojen saavutuksia ja on avoin laajalle kokemukirjolle eri kulttuureissa, samalla kun hän on mielestäni hyvin uskollinen uusitamentilliselle ilmoitukselle. Winkin tulkinnat ovat monelta osin uusia ja varmasti myös kiistanalaisia. Hänen tekstinsä on kuitenkin erittäin hyvin dokumentoitua ja tulkintansa monitasoisesti perusteltuja. Kirjat eivät ole helppoja, mutta sille joka etsii syvempää ymmärrystä Jeesuksen ajan hengellisyydestä omaan aikaamme sovellettuna nämä kirjat antavat varmasti paljon purtavaa.Sarjan kolmas osa on vielä ilmestymättä